ஸ்ரீ ரமண நூற்றிரட்டு

ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம்,
திருவண்ணாமலை.

ஸ்ரீ ரமண நூற்றிரட்டு

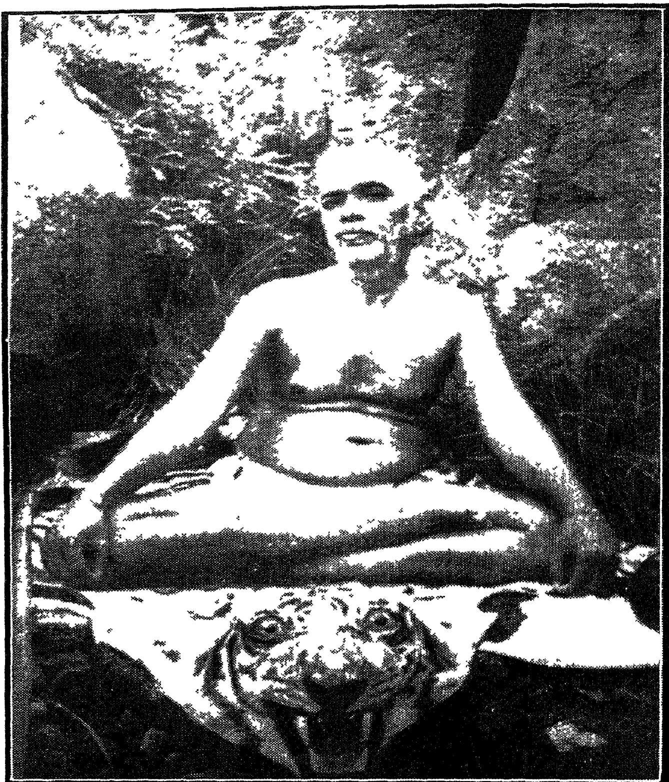
ஸ்ரீ அருணாசலஸ்துதிபஞ்சகம்,
உபதேசநூன்மாலை, அநுவாதநூன்மாலை (செய்யுள்),
அநுவாதநூன்மாலை (வசனம்), அருண்மொழித்தொகுப்பு
இவை யடங்கியது.

ஐந்தாம் பதிப்பு

இது
திருவண்ணாமலை, ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம், ஸர்வாதிகாரீ
நிரஞ்ஜனாநந்தசுவாமிகளால்
பிரசுரிக்கப்பெற்றது
1949

விலை ரூ. 2

பகவான் ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷிகள்

ஸ்ரீ
ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய.

முகவுரை

பூமண்டலத்தின் இதயமாய், ஞானத் தபோதனரை வாவென்றழைப்பதாய், நினைக்க முக்தியருளும் தேஜோ லிங்க சுயம்புவான ஸ்ரீ அருணாசலம் விளங்கும் திருவண்ணாமலையெனும் இத்திவ்ய ஸ்தலத்தில், ஆன்மகோடிகள் பவபந்தம நீங்கிப் பரமானந்தப பிராப்தி பெற்று ஈடேறும்வண்ணம, ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்திவடிவாய் ஆத்மாநுபூதிநிஷ்டரா யெழுந்தருளி, தம் அபார கருணைப்பிரவாஹத்தால் மௌனபாவத்தினின்று அருளபுரியும் பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளின் பிரஸாத ரூப அமிருதமாம், "ரமண நூற்றிரட்டு" என்னும் இப் பொன்னூல்.

இதன்கண் ணுள்ள பரபந்தங்கள் பண்டிதர் பாமரர் அனைவரும அவரவர் சக்திக்கேற்றபடி படித்துப் பயன் பெறுமாறு, செய்யுளாகவும், வசனமாகவும், வினாவிடையாகவும், கீர்த்தனையாகவும் அமைந்திருப்பது நம்மனோர் செய்த அரும் புண்ணியமே யாம்.

இவற்றில் முதலாவதாய் விளங்கும் "ஸ்ரீ அருணாசல ஸ்துதிபஞ்சகம்," ஸ்ரீபகவான் மௌனபாவத்திருந்து பேசத் தொடங்கிய ஆதிநாட்களில் தோன்றிய ஆன்ம வெள்ளப்பெருக்காம். இத்துதியிலே "தானே தானே தத்துவ மிதனைத், தானே காட்டுவா யருணாசலா" வென்று மிளிர்கின்றபடி, பரமபொருள் ஸ்ரீ ரமண மூர்த்தியின்

இதயத்திலிருந்து, தானே பக்தி ஞானங்களின் இலக்கணங்களை வெளியிட்டிருக்கும் பெருமையை அன்பர்கள் கண்டு களிக்க

இந்நூற்றிரட்டில் இரண்டாவதா யமைந்திருக்கும் உபதேசநூன்மாலையி லுள்ள "உபதேசவுந்தியார்", ஸ்ரீ பகவானின் அன்பர்களுள் ஒருவராகிய முகவைக் கண்ண முருகனார் தாம் பாடிய திருவுந்தியாரின் சார்பாய் ஸ்ரீ பகவானது உபதேசம் வேண்டி நிற்க, ஸ்ரீ பகவான் அருளிய உயா நூலாகும். "உளளது நாற்பது"ம் அதன் "அநுபந்த"மும் ஸ்ரீ பகவான் தம அன்பர்கள் வேண்ட அவ்வபபோழ்து அருளியவைகளின் தொகுப்பு. தெலுங்கில் வெண்பாக்களாய் முதலில எழுதப்பெற்றுப பின்னா தமிழாக்கப்பெற்றது "ஏகான்ம பஞ்சகம்." ஸ்ரீ பகவானின் திருவன்னை அழகமமையார் மைநதனை அபபளமிட வேண்ட, ஸ்ரீ பகவான் தன தாய் சுவைதது இன்புறும்படி இட்டுககொடுததது அற்புதமாம் "அபபளப் பாட்டு." பல்லவி அநுபல்லவிகளைப் பாடிய பாரத்வாஜ-முகவைக்கண்ண முருகனார் பகவானிடம் வேணடிப்பெற்ற சரணங்களை கொண்டு இன்று உலகிற்கே சரணமாய்த் திகழ்வது "ஆன்மவித்தை"கீர்த்தனம. இபபுனிதமாம் "உபதேசநூன்மாலை" சுவைக்கச் சுவைகதத் தித்திக்கும்; பாடப்பாடப் பான்மை அளிக்கும; ஓத ஓத உள்ளொளி பெருக்கும. அன்பர்கள் அனுபவத்திற் காண்க.

இந்த ஞானவிருந்தின் பின், தெய்வத் திருவாக்கை உலகம அடைநது பயன்பெறுமாறு, ஈசன் தேவிக்கருளிய "தேவிகாலோத்தர—ஞானசார விசார படல"மும், குமாரனுக்கருளிய "சர்வஞானோத்தர—ஆன்ம சாக்ஷாத்காரப்பிரகரண"மும், அன்பர் வேண்டத்

தொகுத்தளித்த "பகவத்கீதாசார"மும் ஸ்ரீ பகவான் அருளிய வெண்பாக்களாக விளங்குகின்றன. ஸ்ரீ பூஜ்ய பாத சங்கராசாரியர் செய்தருளிய "ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம்", "ஆன்ம போதமும்", அன்னார் மாணவரருளிய 'குருஸ்துதி", "அதராமலகம்" ஆகிய அவ்வப் பெயர் கொண்ட வடமொழி நூல் அனுவாதம் இந் நூற்றிரட்டின் மூன்றாம் பாகத்தில் அமைந்திருப்பதோடு, அவ்வாசிரியர் அருளிய "விவேகசூடாமணி", "திருக்குதிருசிய விவேகம்"* என்னும் நூல்களின் மொழிபெயர்ப்பு வசனம் நான்காம பாகமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

முடிவி லமைந்துள்ள அருண்மொழித்தொகுப்புப் பகுதி, "நானார்" "விசாரசங்கிரகம" உபதேசமஞ்சரி" எனனும் மூன்று நூற்கள் கொண்டதாம். இவற்றுள "நானார்" என்னும பகுதி அன்பர் சிவப்ரகாசம் பிள்ளையவர்கள் ஸ்ரீபகவானிடம் பெற்ற வாக்கியத் தொகுப்பாம். அளவிற் சிறிதேயாயினும் இந்நூல் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் விந்தையே விந்தை. பின்னது, கம்பீரம் சேஷய்யர் என்ற அன்பர் கேட்ட வினாக்களுக்கு ஸ்ரீபகவான் மௌனமாயிருந்த போது எழுத்து மூலம அருளிய அருமொழிகளாம†. மஹர்ஷிகள் எப்போதும் விசாரமார்க்கத்தையே உபதேசிப்பது வழக்கமாயினும், இதில் கருமம், பக்தியாதி இதர மார்க்கங்களை காட்டியிருப்பதற்குக் காரணம, அக்காலத்தில் அன்பர் சேஷய்

* திருக்கு திருசிய விவேகத்தை ஸ்ரீ வித்யாரணய சுவாமிகள அருளினா ரென்பாருமுளர்.

† ஐயரவர்களின் ஸஹோதரரிடமிருந்து கிடைத்த எழுத்துப பிரதியை யிந்நூலுருவாக்கி யுதவியவர் பிளளையவர்களும் வினாவிடை வடிவாக்கினார் அன்பர் நடேனாந்தருமாவர்.

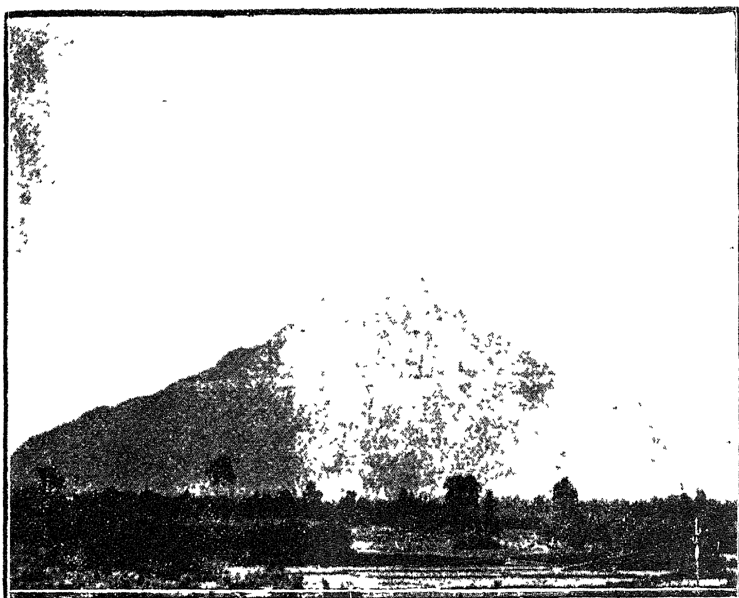
யர் அவ்வநுஷ்டானபரரா யிருநததேயாம். அன்னார் அன்று தனியே கொண்ட கனியை, இன்று உலகெலாம் கொண்டது. இதுபோன்றே, அன்பர் நடனனாநதர் மஹர்ஷிகள்பாற் கொண்ட உரைமலர்த் தொகுதியே "உபதேசமஞ்சரி" யாகும்.

பகவான் ஸ்ரீ மஹர்ஷிகளின் வசனாமிருதமாகிய இந் நூலால், உலகத்தில் ஆஸ்திகம் பெருகி, ஜீவர்கள் ஸர்வ துக்க நிவிருத்தி பரமானந்தப பிராபதி வடிவாகிய பரமை சுவரியத்தை யடைவது திண்ணம.

பிரசுரகர்த்தா

விஷயசூசிகை

பக்கம்

கருணா ணவமாய்க் கருதக் கதிநல்
கருணை சல்சிவமீ தாம்.

ஸ்ரீ

அருணாசல தத்துவம்

புத்தியகங காரம புலமமெய்த வோங்கு
மத்தியித யந்தான் மறையவனு மாலு
நத்தவறி யாது நலங்குலைய வன்னார்
மத்தியொளி ரண்ணா மலையினது மெய்யே.

தீபதர்சன தத்துவம்

இத்தனுவே நானா மெனுமதியை நீத்தப்
புத்தியித யத்தே பொருந்தியக நோக்கா
லத்துவித மாமெய் யகச்சுடர்காண் கைபூ
மத்தியெனு மண்ணா மலைசசுடர்காண் மெய்யே.

பிரஜோதபததி வருஷ தீபதாசனததன்று, அருணாசல தத்துவத்தை எழுதின மு. க. முருகனார் வேண்டுகோட் கிணங்க, தீபதர்சன தததுவம் பகவானால அருளபபெற்றது.

ஸ்ரீ

அருணாசல மாகாத்மியம்

நந்திவாக்கு :—

விருத்தம்

1. அதுவேதல மருணாசலந் தலமியாவிலு மதிக
மதுபூமியி னிதயமறி யதுவேசிவ னிதயம்
பதியாமொரு மருமத்தலம் பதியாமவ னதிலே
வதிவானொளி மலையாநித மருணாசல மெனவே.

வெண்பா

2 ஆதியரு ணாசலமே ஏற்புதலிங் கந்தோருக்கொ
ளாதிநாண் மார்கழியி லாதிரையச—சோதியெழு
மீசனைமான் முன்னமர ரேத்திவழி பட்டநாண
மாசிசிவ ராத்திரியா மற்று.

சிவவசனம் :—

விருத்தம்

3. அங்கியுரு வாயுமொளி மங்குகிரி யாகத்
தங்கலருள் ளாலுலகந் தாங்குவதற் கன்றி
யிங்குறைவன் சித்தனென வென்றுமென துளளே
பொங்கியொளி ருங்குகைபல போகமொடென் றுளளே.

வேறு

4. எல்லா வுலகுந் தகையவ் வியலாற்
பொல்லா வினைகள் *ருணமாம் புகலீ

*ருணத்தலால், ருணம் : ருணத்தல—தகைத்தல, பந்தித்தல.

தில்லா தத்துவா மெத்துகண் ணுறலா
லெல்லா ரருணா சலமா மிதுவே.

வேறு

5. உருத்தெரி யெல்லை யுற்றோர் கண்ணுற்றுற்
கருத்தினுற் றூரக் கருதினு மும்மே
வருத்த முறாது வராதவே தாந்த
வருத்தவிஞ் ஞான மாக்குமுண் டாமே.

6. யோசனை மூன்று மித்தல வாசர்க
காசறு தீக்கை யாதியின் றியுமென்
பாசமில் சாயுச் சியமபயக் குமமே
யீசனு மென்ற னாணையி னானே.

தேவியுரை :—

வேறு

7. என்றுமே யறவோ ரன்பர்க்
கிருப்பிட மித்த லந்தான்
பொன்றுவார் பிறர்க்கின் னாவுன்
புன்மையர் பன்னோய் துன்னி
யொன்றுறு தொழியுந் தீயோ
ருரவொரு கணத்திங் கங்கிக்
குன்றுரு வருணை யீசன்
கோபவெந் தழலவி ழாதே.

அருணாசல மாகாத்மியம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீ

அருணாசல அக்ஷரமணமாலை

பாயிரம்

விருத்தம்

தருணா ருணமணி கிரணா வலிநிகர்
    தருமக் ஷரமண மகிழ்மாலை
தெருணா டியதிரு வடியார் தெருமரல்
    தெளியப் பரவுதல் பொருளாகக்
கருணா கரமுனி ரமணா ரியனுவ
    கையினாற் சொலியது கதியாக
வருணா சலமென வகமே யறிவொடு
    மாழ்வார் சிவனுல காள்வாரே.

ஸ்ரீ

அருணாசல அக்ஷரமணமாலை

காப்பு

அருணாசல வரற்கேற்ற வக்ஷரமண மாலைசாற்றக்
கருணாகர கணபதியே கரமருளிக் காப்பாயே

நூல்

அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணா சலசிவ அருணாசலா !
அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணா சலசிவ அருணாசலா !

1. அருணா சலமென வகமே நினைப்பவ
ரகத்தைவே ரறுப்பா யருணாசலா (அ)

2. அழகுசுந் தரம்போ லகமும் நீயுமுற்
றபின்னமா யிருப்போ மருணாசலா (அ)

3 அகம்புகுந் தீர்த்துன் னகக்குகை சிறையா
யமர்வித்த தென்கொ லருணாசலா (அ)

4 ஆருக் காவெனை யாண்டனை யகற்றிடி
லகிலம் பழித்திடு மருணாசலா (அ)

5. இப்பழி தப்புனை யேனினைப் பித்தா
யினியார் விடுவா ரருணாசலா (அ)

6. ஈன்றிடு மன்னையிற் பெரிதருள் புரிவோ
யிதுவோ வுனதரு ளருணாசலா (அ)

7 உனையே மாற்றி யோடா துளத்தின்மே
லுறுதியா யிருப்பா யருணாசலா (அ)

8 ஊர்சுற் றுளம்விடா துனைக்கண் டடங்கிட
வுன்னழ கைக்காட் டருணாசலா (அ)

9 எனையழித் திப்போ தெனைக்கல வாவிடி
லிதுவோ வாண்மை யருணாசலா (அ)

10 ஏனிந்த வுறக்க மெனைப்பிற ரிழுக்க
விதுவுனக் கழகோ வருணாசலா (அ)

11. ஐம்புலக் கள்வ ரகத்தினிற் புகும்போ
தகத்தினீ யிலையோ வருணாசலா (அ)

12. ஒருவனா முன்னை யொளித்தெவர் வருவா
ருன்சூ தேயிது வருணாசலா (அ)

13 ஓங்கா ரப்பொரு ளொப்புயர் வில்லோ
யுனையா ரறிவா ரருணாசலா (அ)

14 ஔவைபோ லெனக்குன் னருளைத் தந்தெனை
யாளுவ துன்கட னருணாசலா (அ)

15. கண்ணுக்குக் கண்ணாய்க் கண்ணின்றிக் காணுனைக்
காணுவ தெவர்பா ரருணாசலா (அ)

16. காந்த மிரும்புபோற் கவர்ந்தெனை விடாமற்
கலந்தெனோ டிருப்பா யருணாசலா (அ)

17. கிரியுரு வாகிய கிருபைக் கடலே
கிருபைகூர்ந் தருளுவா யருணாசலா (அ)

18. கீழ்மே லெங்குங் கிளரொளி மணியென்
கீழ்மையைப் பாழ்செய் யருணாசலா (அ)

19 குற்றமுற் றறுத்தெனைக் குணமாய்ப் பணித்தாள
குருவுரு வாயொளி ரருணசலா (அ)

20 கூர்வாட் கணணியர் கொடுமையிற் படாதருள
கூர்ந்தெனைச் சேர்ந்தரு ளருணசலா (அ)

21. கெஞ்சியும் வஞ்சியாய்க் கொஞ்சமு மிரங்கிலை
யஞ்சலென் றேயரு ளருணசலா (அ)

22. கேளா தளிக்குமுன் கேடில் புகழைக்
கேடுசெய் யாதரு ளருணசலா (அ)

23. கையினிற் கனியுன் மெய்ரசங் கொண்டுவ
கைவெறி கொளவரு ளருணசலா (அ)

24 கொடியிட் டடியரைக் கொல்லுனைக் கட்டிக்
கொண்டெங்ஙன் வாழ்வே னருணசலா (அ)

25. கோபமில் குணத்தோய் குறியா யெனைக்கொளக்
குறையென் செய்தே னருணசலா (அ)

26. கௌதமர் போற்றுங் கருணைமா மலையே
கடைக்கணித் தாளா யருணசலா (அ)

27. சகலமும் விழுங்குங் கதிரொளி யினமன
சலச மலர்த்திடு ளருணசலா (அ)

28 சாப்பா டுன்னைச் சார்ந்துண வாயான்
சாந்தமாய்ப் போவ னருணசலா (அ)

29. சித்தங் குளிரக்கதி ரத்தமவைத் தமுதவா
யைத்திற வருண்மதி யருணசலா (அ)

30. சீரை யழித்துநிர் வாணமாச் செய்தருட்
சீரை யளித்தரு ளருணசலா (அ)

31. சுகக்கடல் பொங்கச் சொல்லுணர் வடங்கச்
சும்மா பொருந்திடங் கருணாசலா (அ)

32. சூதுசெய் தென்னைச் சோதியா தினியுன்
சோதி யுருககாட் டருணாசலா (அ)

33. செப்படி வித்தைகற் றிப்படி மயக்குவிட்
டுருப்படு வித்தைகாட் டருணாசலா (அ)

34. சேரா யெனின்மெய் நீரா யுருகிக்கண்
ணீராற் றழிவே னருணாசலா (அ)

35. சையெனத் தள்ளிற் செய்வினை சுடுமலா
லுய்வகை யேதுரை யருணாசலா (அ)

36. சொல்லாது சொலிநீ சொல்லற நில்லென்று
சும்மா விருந்தா யருணாசலா (அ)

37. சோம்பியாய்ச் சும்மா சுகமுண் டுறங்கிடிற்
சொல்வே றென்கதி யருணாசலா (அ)

38. சௌரியங் காட்டினை சழக்கற்ற தென்றே
சலியா திருந்தா யருணாசலா (அ)

39. ஞமலியிற் கேடா நானென் னுறுதியா
ஞடிநின் னுறுவே னருணாசலா (அ)

40. ஞானமில் லாதுன் னாசையாற் றளர்வற
ஞானந் தெரித்தரு ளருணாசலா (அ)

41. ஞிமிறுபோ னீயு மலர்ந்திலை யென்றே
நோநின் றனையென் னருணாசலா (அ)

42. தத்துவந் தெரியா தத்தனை யுற்றாய்
தத்துவ மிதுவென் னருணாசலா (அ)

43. தானே தானே தத்துவ மிதனைத்
தானே காட்டுவா யருணாசலா (அ)

44 திரும்பி யகந்தனைத் தினமகக் கண்காண்
டெரியுமென் றனையென் னருணாசலா (அ)

45. தீரமி லகத்திற் றேடியுந் தனையான்
றிரும்பவுற் றேனரு ளருணாசலா (அ)

46. துப்பறி வில்லா விப்பிறப் பென்பய
னொப்பிட வாயே னருணாசலா (அ)

47. தூய்மன மொழியர் தோயுமுன் மெய்யகந்
தோயவே யருளென் னருணாசலா (அ)

48. தெய்வமென் றுன்னைச் சாரவே யென்னைச்
சேர வொழித்தா யருணாசலா (அ)

49. தேடா துற்றநற் றிருவரு ணிதியகத்
தியக்கந் தீர்த்தரு ளருணாசலா (அ)

50. தைரிய மோடுமுன் மெய்யக நாடயான்
றட்டழிந் தேனரு ளருணாசலா (அ)

51. தொட்டருட் கைமெய் கட்டிடா யெனிலியா
னட்டமா வேனரு ளருணாசலா (அ)

52. தோடமி லியகத் தோடொன்றி யென்றுஞ்சந்
தோடமொன் றிடவரு ளருணாசலா (அ)

53. நகைக்கிட மிலைநின் னாடிய வெனையரு
ணகையிட்டுப் பார்நீ யருணாசலா (அ)

54 நாணிலை நாடிட நானா யொன்றிநீ
தாணுவா நின்றனை யருணாசலா (அ)

55. நின்னெரி யெரித்தெனை நீறாக் கிடுமுன்
னின்னருண் மழைபொழி யருணாசலா (அ)

56. நீநா னறப்புலி நிதங்களி மயமா
நின்றிடு நிலையரு ளருணாசலா (அ)

57 நுண்ணுரு வுனையான் விண்ணுரு நண்ணிட
வெண்ணலை யிறுமென் றருணாசலா (அ)

58. நூலறி வறியாப் பேதைய னென்றன்
மாலறி வறுத்தரு ளருணாசலா (அ)

59 நெக்குநெக் குருகியான் புகலிட வுனைப்புக
னக்கனா நின்றனை யருணாசலா (அ)

60 நேசமி லெனக்குன் னாசையைக் காட்டிநீ
மோசஞ் செயாதரு ளருணாசலா (அ)

61. நைந்தழி கனியா னலனிலை பதத்தி
னாடியுட் கொலநல மருணாசலா (அ)

62. நொந்திடா துன்றனைத் தந்தெனைக் கொண்டிலை
யந்தக னீயெனக் கருணாசலா (அ)

63. நோக்கியே கருதிமெய் தாக்கியே பக்குவ
மாக்கிநீ யாண்டரு ளருணாசலா (அ)

64. பற்றிமால் விடந்தலை யுற்றிறு முனமருள்
பற்றிட வருள்புரி யருணாசலா (அ)

65. பார்த்தருண் மாலறப் பார்த்திலை யெனினருள்
பாருனக் கார்சொல்வ ரருணாசலா (அ)

66. பித்துவிட் டுனைநேர் பித்தனாக் கினையருள்
பித்தந் தெளிமருந் தருணாசலா (அ)

67. பீதியி லுனைச்சார் பீதியி லெனைச்சேர்
பீதியுன் றனக்கே னருணாசலா (அ)

68. புல்லறி வேதுரை நல்லறி வேதுரை
புல்லிட வேயரு ளருணாசலா (அ)

69. பூமண மாமனம் பூரண மணங்கொளப்
பூரண மணமரு ளருணாசலா (அ)

70. பெயர்நினைத் திடவே பிடித்திழுத் தனையுன்
பெருமையா ரறிவா ரருணாசலா (அ)

71. பேய்த்தனம் விடவிடாப் பேயாப் பிடித்தெனைப்
பேயனாக் கினையென் னருணாசலா (அ)

72. பைங்கொடி யாநான் பற்றின்றி வாடாமற்
பற்றுக்கோ டாய்க்கா வருணாசலா (அ)

73. பொடியான் மயக்கியென் போதத்தைப் பறித்துன்
போதத்தைக் காட்டினை யருணாசலா (அ)

74. போக்கும் வரவுமில் பொதுவெளி யினிலருட்
போராட் டங்காட் டருணாசலா (அ)

75. பௌதிக மாமுடற் பற்றற்று நாளுமுன்
பவிசுகண் டுறவரு ளருணாசலா (அ)

76. மலைமருந் திடநீ மலைத்திட வோவருண்
மலைமருந் தாயொளி ரருணாசலா (அ)

77. மானங்கொண் டுறுபவர் மானத்தை யழித்தபி
மானமில் லாதொளி ரருணாசலா (அ)

78 மிஞ்சிடிற் கெஞ்சிடுங் கொஞ்ச வறிவனியான்
வஞ்சியா தருளெனை யருணாசலா (அ)

79. மீகாம னில்லாமன் மாகாற் றலைகல
மாகாமற் காத்தரு ளருணாசலா (அ)

80. முடியடி காணா முடிவிடு தனைநேர்
முடிவிடக் கடனிலை யருணாசலா (அ)

81 மூக்கிலன் முன்காட்டு முகுரமா காதெனைத்
தூக்கி யணைந்தரு ளருணாசலா (அ)

82 மெய்யகத் தின்மன மென்மல ரணையினா
மெய்கலந் திடவரு ளருணாசலா (அ)

83. மேன்மேற் றாழ்ந்திடு மெல்லியர்ச் சேர்ந்துநீ
மேன்மையுற் றனையென் னருணாசலா (அ)

84 மைமய னீத்தருண் மையினா லுனதுண்
மைவச மாக்கினை யருணாசலா (அ)

85. மொட்டை *யடித்தெனை வெட்ட வெளியினீ
நட்டமா டினையென் னருணாசலா (அ)

86 மோகந் தவிர்த்துன் மோகமா வைத்துமென்
மோகந்தீ ராயென் னருணாசலா (அ)

87. மௌனியாய்க் கற்போன் மலரா திருந்தான்
மௌனமி தாமோ வருணாசலா (அ)

88. யவனென் வாயின் மண்ணினை யட்டி
யென்பிழைப் பொழித்த தருணாசலா (அ)

89 யாருமறி யாதென் மதியினை மருட்டி
யெவர்கொளை கொண்ட தருணாசலா (அ)

* 'யழித்த'தெனவும் பாடம்.

90. ரமணனென் றுரைத்தேன் ரோசங் கொளாதெனை
ரமித்திடச் செயவா வருணாசலா (அ)

91 ராப்பக லில்லா வெறுவெளி வீட்டில்
ரமித்திடு வோம்வா வருணாசலா (அ)

92. லட்சியம் வைத்தரு ளஸ்திரம் விட்டெனைப்
பட்சித்தாய் பிராணனோ டருணாசலா (அ)

93. லாபநீ யிகபர லாபமி லெனையுற்று
லாபமென் னுற்றனை யருணாசலா (அ)

94 வரும்படி சொலிலை வந்தென் படியளா
வருந்திடுன் றலைவிதி யருணாசலா (அ)

95 வாவென் றகம்புக்குன் வாழ்வரு ளன்றேயென்
வாழ்விழந் தேனரு ளருணாசலா (அ)

96. விட்டிடிற் கட்டமாம் விட்டிடா துனையுயிர்
விட்டிட வருள்புரி யருணாசலா (அ)

97 வீடுவிட் டீர்த்துள வீடுபுக்குப் பையவுன்
வீடுகாட் டினையரு ளருணாசலா (அ)

98 வெளிவிட்டே னுன்செயல் வெறுத்திடா துன்னருள்
வெளிவிட் டெனைக்கா வருணாசலா (அ)

99. வேதாந் தத்தே வேறற விளங்கும்
வேதப் பொருளரு ளருணாசலா (அ)

100. வைதலை வாழ்த்தா வைத்தருட் குடியா
வைதெனை விடாதரு ளருணாசலா (அ)

101. அம்புவி லாலிபோ லன்புரு வுனிலெனை
யன்பாக் கரைத்தரு ளருணாசலா (அ)

102 அருணையென் றெண்ணயா னருட்கண்ணி பட்டேனுன்
னருள்வலை தப்புமோ வருணாசலா (அ)

103. சிந்தித் தருட்படச் சிலந்திபோற் கட்டிச்
சிறையிட் டுண்டனை யருணாசலா (அ)

104 அன்பொடுன் னாமங்கே ளன்பர்த மன்பருக்
கன்பனா யிடவரு ளருணாசலா (அ)

105. என்போலுந் தீனரை யின்புறக் காத்துநீ
யெந்நாளும் வாழ்ந்தரு ளருணாசலா (அ)

106. என்புரு கன்பர்த மின்சொற்கொள் செவியுமென்
புன்மொழி கொளவரு ளருணாசலா (அ)

107 பொறுமையாம் பூதர புன்சொலை நன்சொலாப்
பொறுத்தரு ளிஷ்டம்பி னருணாசலா (அ)

108. மாலை யளித்தரு ணாசல ரமணவென்
மாலை யணிந்தரு ளருணாசலா (அ)

அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணா சலசிவ அருணாசலா !
அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணா சலசிவ அருணாசலா !

அருணா சலம்வாழி யன்பர் களும்வாழி
அக்ஷர மணமாலை வாழி.

ஸ்ரீ

அருணாசல நவமணிமாலை

வெண்பா

1 அசலனே யாயினு மச்சலை தன்னி
லசலையா மம்மையெதி ராடு—மசல
வுருவிலச் சத்தி யொடுங்கிட வோங்கு
மருணா சலமென் றறி.

கட்டளைக்கலித்துறை

2. சத்திய சிற்சுக மன்றிய பரவுயிர் சாரயிக்க
மாத்தவத் தத்வ மசியரு ணப்பொரு ளாமசலத்
தர்த்தங் கனமது *வாகுஞ்செவ் வாடக வாரொளியா
முத்தி நினைக்க வருளரு ணாசல முன்னிடவே.

விருத்தம்

3. அருணா சலத்திலூறு கருணா கரபரம
னருணார விந்த பதமே
பொருணாடு சுற்றமொடு வருணாதி பற்றியுள
மருணாட லற்று நிதமுந
தெருணா டுளத்தினின லருணாடி நிற்குமவ
ரிருணாச முற்று புவிமேற்
றருணா ருணக்கதிரி னருணாளு முற்றுசுக
வருணால யத்தி விழிவார்.

---

* ‘வாகு மிரணமய’ எனவும் பாடம்.

வேறு

4. அண்ணா மலையுனை யெண்ணா னனவெனை
யண்ணாந தேஙகிட வெண்ணாதே
மண்ணா மலவுட லெண்ணா வகமென
மண்ணா மாய்ந்திட வொண்ணாதே
தண்ணா ரளிசெறி கண்ணா டொருகிறி
பண்ணா தென்னிரு கண்ணாளா
பெண்ணா ணலியுரு நண்ணா வொளியுரு
வண்ணா லென்னக நண்ணாயே.

வேறு

5 சீரான சோணகிரி சிறக்க வாழுஞ
சிற்சொருப ஞமிறையே சிறிய னேன்றன்
பேரான பிழையெல்லாம் பொறுத்துக காத்துப
பின்னுமிவன் பாழிதனில் வீழா வண்ணங்
காரான கருணைவிழி கொடுப்பா யின்றேற்
கடும்பவத்தி னின்றுகரை யேற மாட்டே
னேரான துண்டோ தாய் சிசுவுக் காற்று
நிகரற்ற நலனுக்கு நிகழ்த்து வாயே.

வேறு

6. காமாரி யென்றுநீ யன்பரா லென்றுமே
கதித்திடப படுகின்று
யாமாமெ யுனக்கிது வாமாவென் றையுறு
மருணாச லேச்சுரனே
யாமாயி னெஙஙனந் தீரனே சூரனே
யாயினும வல்லனங்கன்
காமாரி யாகுமுன் காலரண் சரண்புகு
கருத்தினுட் புகவலனே.

வேறு

7. அண்ணா மலையா யடியேனை
யாண்ட வன்றே யாவியுடற்
கொண்டா யெனக்கோர் குறையுண்டோ
குறையுங் குணமு நீயல்லா
லெண்ணே னிவற்றை யென்னுயிரே
யெண்ண மெதுவோ வதுசெய்வாய்
கண்ணே யுன்றன் கழலிணையிற்
காதற் பெருக்கே தருவாயே

வேறு

8. புவிக்குட் பொங்கிடும் புவிச்சொற் புங்கவன்
புரிக்குட் புண்ணியன் சுழிக்குட் சுந்தரன்
றவற்குச் சுந்தரஞ் சதிக்குற் பன்னனந்
தலத்திற் புன்புலன் சழக்கிற் றன்புறந்
தவிக்குத் துஞ்சிடும் படிக்குத் தன்னுளந்
தழைக்கத் தன்பத மெனக்குத் தந்தனன்
சிவக்கச் சின்மயஞ் செழிக்கத் தன்மயஞ்
செகத்திற் றன்னுசெம் பொருப்புச் செம்மலே.

கட்டளைக்கலித்துறை

9. அம்மையு மப்பனு மாயெனைப் பூமியி லாக்கியளித்
தம்மகி மாயையெ னாழ்கடல் வீழ்ந்துயா னாழ்ந்திடுமுன்
னென்மன மன்னி யிழுத்துன் பதத்தி லிருத்தினையால்
சின்மய னாமரு ணாசல நின்னருட் சித்ரமென்னே.

ஸ்ரீ

அருணாசல பதிகம்

எழுசீர் விருத்தம்

1. கருணையா லென்னை யாண்டநீ யெனக்குன்
காட்சிதந் தருளிலை யென்றா
லிருணலி யுலகி லேங்கியே பதைத்திவ்
வுடல்விடி லென்கதி யென்னா
மருணனைக் காணா தலருமோ கமல
மருணனுக கருணா மன்னி
யருணனி சுரந்தங் கருவியாய்ப் பெருகு
மருணமா மலையெனு மன்பே.

2. அன்புரு வருணா சலவழன் மெழுகா
யகத்துனை நினைந்துநைந் துருகு
மன்பிலி யெனக்குன் னன்பினை யருளா
தாண்டெனை யழித்திட லழகோ
வன்பினில் விளையு மின்பமே யனப
ரகத்தினி லூறுமா ரமுதே
யென்புக லிடமின் னிட்டமென் னிட்ட
மின்பதெற் கென்னுயி ரிறையே.

3. இறையுனை நினையு மெண்ணமே நண்ணா
வெனையுன தருட்கயிற் றாலீர்த்
திறையுயி ரின்றிக் கொன்றிட நின்றா
யென்குறை யியற்றின னேழை

யிறையினிக் குறையென் குற்றமயி ராக்கி
யெனைவதைத் திடலெதற் கிங்ங
னிறைவனு மருணா சலவெனு முடித்தே
யேகனு வாழிநீ டூழி.

4 ஊழியில் வாழு மாக்களி லென்பா
லூதியம யாதுநீ பெற்றாய்
பாழினில் வீழா தேழையைக் காத்துன்
பதத்தினி லிருத்திவைத தனையே
யாழியாங் கருணை யண்ணலே யெண்ண
வகமிக நாணநண் ணிடுமால்
வாழிநீ யருணா சலவுனை வழுத்தி
வாழ்த்திடத் தாழ்த்துமென் றலையே.

5. தலைவநீ யென்னைக களவினிற் கொணர்ந்துன்
றாளிலிந் நாளவரை வைத்தாய்
தலைவநின் றன்மை யென்னவென் பார்க்குத்
தலைகுனி சிலையென வைத்தாய்
தலைவநான் வலைமான் றனைநிக ராதென்
றளாவினுக் கழிவுநா டிடுவாய்
தலைவனு மருணா சலவுள மேதோ
தமியனா தனையுணர் தற்கே.

6. தற்பர நானுந் தானினிற் றங்கித்
தண்டலர் மண்டுக மானேன்
சிற்பத நற்றே னுண்மல ரளியாச
செய்திடு லுய்தியுண் டென்ற

னற்பதப் போதி ஞானயிர விட்டா
னட்டதா னாகுமுன் பழியே
வெற்புரு வருணை விரிகதி ரொளியே
விண்ணினு நண்ணருள வெளியே.

7. வெளிவளி தீநீர் மண்பல வுயிரா
விரிவுறு பூதபௌ திகஙகள
வெளியொளி யுன்னை யன்றியின் றென்னின்
வேறுயா னுளன விமலா
வெளியதா யுளத்து வேறற விளங்கின்
வேறென வெளிவரு வேனார்
வெளிவரா யருணா சலவவன் றலையில்
விரிமலரப பதத்தினை வைத்தே.

8 வைத்தனை வாளா வையகத துய்யும
வழியறி மதியழித் திங்ஙன்
வைத்திடி லார்க்கு மின்பிலை துன்பே
வாழ்வினிற் சாவதே மாண்பாம்
பைத்தியம பற்றிப பயனறு மெனகுன்
பதமுறு மருமருந தருள்வாய்
பைத்திய மருநதாப் பாரொளி ரருணா
பருப்பத வுருபெறு பரனே.

9. பரமனின் பாதம பற்றறப பற்றும
பரவறி வறியரிற் பரமன்
பரமுனக் கெனவென் பணியறப் பணியாய்
பரித்திடு முனக்கெது பாரம்

பரமநிற் பிரிந்திவ் வுலகினைத் தலையிற
பற்றியான் பெற்றது போதும்
பரமனா மருணா சலவெனை யினியுன்
பதத்தினின் றொதுக்குறப் பாரேல்.

10. பாரதத் தனன் புதுமை யுயிர்வலி காந்த
பருவத மொருதர மிதனை
யோராத்திடு முயிரின் சேட்டையை யொடுக்கி
யொருதன தபிமுக மாக
வீர்த்ததைத்த தன்போ லசலமாச் செய்தவ்
வின்னுயி பலிகொளு மிஃதென்
னோர்த்துயமி னுயிர்கா ளுளமதி லொளிரிவ
வுயிர்கொலி யருணமா கிரியே.

11. கிரியிது பரமாக் கருதிய வென்போற்
கெட்டவ ரெத்தனை கொல்லோ
விரிதுய ராலிப் பிறைபபினில் விழைவு
விட்டுடல விட்டிட விரகு
கருதியே திரிவீர் கருத்தினு ளொருகாற்
கருதிடக் கொலாமலே கொல்லு
மருமருந் தொன்றுண் டவனியி லதுதா
னருணமா திரமென வறிவீர்.

ஸ்ரீ

அருணாசல அஷ்டகம்

எண்சீர்விருத்தம்

1. அறிவறு கிரியென வமர்தரு மம்மா
வதிசய மிதன்செய லறிவரி தார்க்கு
மறிவறு சிறுவய ததுமுத லருணா
சலமிகப் பெரிதென வறிவினி லங்க
வறிகில னதன்பொரு ளதுதிரு வண்ணா
மலையென வொருவரா லறிவுறப் பெற்று
மறிவினை மருளுறுத் தருகினி லீர்க்க
வருகுறு மமயமி தசலமாக் கண்டேன்.

2. கண்டவ னெவனெனக் கருத்தினு ணாடக்
கண்டவ னின்றிட நின்றது கண்டேன்
கண்டன னென்றிடக் கருத்தெழ வில்லை
கண்டில னென்றிடக் கருத்தெழு மாறென்
விண்டிது விளக்கிட விறலுறு வோனார்
விண்டிலை பண்டுநீ விளக்கினை யென்றால்
விண்டிடா துன்னிலை விளக்கிட வென்றே
விண்டல மசலமா விளங்கிட நின்றாய்.

3. நின்னையா னுருவென வெண்ணியே நண்ண
நிலமிசை மலையெனு நிலையினை நீதா
னுன்னுரு வருவென வுன்னிடின் விண்ணோக்
குறவுல கலைதரு மொருவனை யொக்கு

முன்னுரு வுனலற வுன்னிட முந்நீ
ருறுசருக் கரையுரு வெனவுரு வோயு
மென்னையா னறிவுற வென்னுரு வேறே
திருந்தனை யருணவான் கிரியென விருந்தோய்.

4 இருந்தொளி ருனைவிடுத் தடுத்திட றெய்வ
மிருட்டினை விளக்கெடுத் தடுத்திட லேகா
ணிருந்தொளி ருனையறி வுறுத்திடற் கென்றே
யிருந்தனை மதந்தொறும் விதவித வுருவா
யிருந்தொளி ருனையறி கிலரெனி லன்னோ
ரிரவியி னறிவறு குருடரே யாவா
ரிருந்தொளி ரிரண்டற வெனதுளத் தொன்றா
யிணையறு மருணமா மலையெனு மணியே.

5. மணிகளிற் சரடென வுயிர்தொறு நானா
மதந்தொறு மொருவனா மருவினை நீதான்
மணிகடைந் தெனமன மனமெனுங் கல்லின்
மறுவறக் கடையநின் னருளொளி மேவும்
மணியொளி யெனப்பிறி தொருபொருட் பற்று
மருவுற லிலைநிழற் படிதகட் டின்விண்
மணியொளி படநிழல் பதியுமோ வுன்னின்
மறுபொரு ளருணநல் லொளிமலை யுண்டோ.

6. உண்டொரு பொருளறி வொளியுள மேநீ
யுளதுனி லலதிலா வதிசய சத்தி
நின்றணு நிழனிரை நினைவறி வோடே
நிகழ்வினைச் சுழலிலந் நினைவொளி யாடி

கண்டன நிழற்சக விசித்திர முளளுங்
கண்முதற் பொறிவழி புறத்துமோர் சில்லா
னின்றிடு நிழலபட நிகரருட் குன்றே
நின்றிட சென்றிட நினைவிட வின்றே.

7. இன்றக மெனுநினை வெனிற்பிற வொன்று
மின்றது வரைபிற நினைவெழி லார்க்கெற்
கொனறக முதிதல மெதுவென வுள்ளாழ்ந
துளத்தவி சுறிலொரு குடைநிழற் கோவே
யின்றகம புறமிரு வினையிறல சன்ம
மின்புதுன் யிருளொளி யெனுங்கன விதய
மன்றக மசலமா நடமிடு மருண
மலையெனு மெலையறு மருளொளிக கடலே.

8. கடலெழு மெழிலியாற் பொழிதரு நீரதான
கடனிலை யடைவரை தடைசெயி னில்லா
துடலுயி ருனிலெழு முனையுறு வரையி
லுறுபல வழிகளி லுழலினு நில்லா
திடவெளி யலையினு நிலையிலை புள்ளுக
கிடநில மலதிலை வருவழி செல்லக்
கடனுயிர் வருவழி சென்றிட வின்பக்
கடலுனை மருவிடு மருணபூ தரனே.

—————

ஸ்ரீ

அருணாசல பஞ்சரத்னம்

வெண்பா

1. அருணிறை வான வமுதக் கடலே
விரிகதிரால் யாவும் விழுங்கு—மருண
கிரிபரமான் மாவே கிளருளப்பூ நன்றாய
விரிபரிதி யாக விளங்கு

2. சித்திரமா மிஃதெல்லாஞ் செம்மலையே நின்பாலே
யுத்திதமாய் நின்றே யொடுங்கிடுமா—னித்தியமு
நானென் றிதய நடித்திடுவை யாலுன்பேர்
தானிதய மென்றிடுவர் தாம்.

3. அகமுகமா ரந்த வமலமதி தன்னா
லகமிது தா னெங்கெழுமென் றாய்ந்தே—யகவுருவை
நன்கறிந்து மூநீர் நதிபோலு மோயுமே
யுன்கணரு ணாசலனே யோர்.

4. வெளிவிடயம் விட்டு விளங்குமரு ணேசா
வளியடக்க நிற்கு மனத்தா—லுளமதனி
லுன்னைத் தியானித்து யோகி யொளிகாணு
முன்னி லுயர்வுறுமீ துன்.

5. உன்னிடத்தி லொப்புவித்த வுள்ளத்தா லெப்பொழுது
முன்னைக்கண் டெல்லாமு முன்னுருவா—யன்னியமி
லன்புசெயு மன்றோ னருணாச லாவெல்கு
மின்புருவா முன்னிலாழ்ந் தே.

6. அருண கிரிரமண ணாரியத்திற் கண்ட
வருமறையந் தக்கருத்தே யாகு—மருணா
சலபஞ் சகமணியைத் தண்டமிழ்வெண் பாவா
லுலகுக் களித்தா னுவந்து

தனி

விருத்தம்

அரியாதியி தரசீவர தகவாரிச குகையில்
லறிவாயரமி பரமாதது மருணாசல ரமணன்
பரிவாலுள முருகாநல பரனார்ந்திடு குகையார்ந்
தறிவாமவிழி திறவாநிச மறிவாயது வெளியாம.

வாழ்த்து

வாழ்க வானரு ணாசல வண்பெயர்
வாழ்க வபெயா வாய்துதி பஞசகம்
வாழ்க வாய்மலர் மாரம ணன்பதம்
வாழ்க வப்பத மன்னுநல் லன்பரே.

ஓம் தத ஸத

ஸ்ரீ

அருணசல ஸ்துதி பஞ்சகம்
ஸம்பூரணம்

உபதேசவுந்தியார்

---

1. கன்மம் பயன்றரல் கர்த்தன தாணையாற்
கன்மங் கடவுளோ வுநதீபற
கன்மஞ் சடமதா லுநதீபற.

2. வினையின் விளைவு விளிவுற்று வித்தாய்
வினைககடல வீழ்த்திடு முந்தீபற
வீடு தரலிலை யுந்தீபற.

3. கருததனுக காக்குநிட் காமிய கன்மங்
கருத்தைத் திருத்தியஃ துநதீபற
கதிவழி காண்பிக்கு முந்தீபற.

4. திடமிது பூசை செபமுந் தியான
முடல்வாக் குளத்தொழி லுந்தீபற
வுயர்வாகு மொன்றிலொன் றுந்தீபற.

5. எண்ணுரு யாவு மிறையுரு வாமென
வெண்ணி வழிபட லுநதீபற
வீசனற் பூசனை யுநதீபற.

6. வழுத்தலில் வாக்குச்ச வாய்க்குட் செபத்தில்
விழுபபமா மானத முந்தீபற
விளம்புந தியானமி துந்தீபற.

7. விட்டுக் கருதலி னாறுநெய் வீழ்ச்சிபோல்
விட்டிடா துன்னலே யுநதீபற
சேடமா முன்னவே யுந்தீபற.

8. அனியபா வத்தி னவனக மாகு
மனனிய பாவமே யுந்தீபற
வனைத்தினு முத்தம முந்தீபற

9. பாவ பலத்தினாற் பாவனா தீதசற்
பாவத் திருத்தலே யுந்தீபற
பரபத்தி தத்துவ முந்தீபற.

10. உதித்த விடத்தி லொடுங்கி யிருத்த
லதுகன்மம் பத்தியு முந்தீபற
வதுயோக ஞானமு முந்தீபற.

11. வளியுள் ளடக்க வலைபடு புட்போ
லுளமு மொடுங்கு முந்தீபற
வொடுக்க வுபாயமி துந்தீபற.

12. உளமு முயிரு முணர்வுஞ் செயலு
முளவாங் கிளையிரண் டுந்தீபற
வொன்றவற் றின்மூல முந்தீபற.

13. இலயமு நாச மிரண்டா மொடுக்க
மிலயித் துளதெழு முந்தீபற
வெழாதுரு மாய்ந்ததே லுந்தீபற.

14. ஒடுக்க வளியை யொடுங்கு முளத்தை
விடுக்கவே யோர்வழி யுந்தீபற
வீயு மதனுரு வுந்தீபற.

15. மனவுரு மாயமெய்ம் மன்னுமா யோகி
தனக்கோர் செயலிலை யுந்தீபற
தன்னியல் சார்ந்தன னுந்தீபற.

16. வெளிவிட யங்களை விட்டு மனந்தன்
னொளியுரு வோர்தலே யுந்தீபற
வுண்மை யுணர்ச்சியா முந்தீபற.

17. மனத்தி னுருவை மறவா துசாவ
மனமென வொன்றிலை யுந்தீபற
மார்க்கநே ரார்க்குமி துந்தீபற.

18. எண்ணங்க ளேமனம் யாவினு நானெனு
மெண்ணமே மூலமா முந்தீபற
யானா மனமென லுந்தீபற

19. நானென் றெழுமிட மேதென நாடவுண்
ணான்றலை சாய்ந்திடு முந்தீபற
ஞான விசாரமி துந்தீபற

20 நானொன்று தானத்து நானானென் றொன்றது
தானாகத் தோன்றுமே யுந்தீபற
தானது பூன்றமா முந்தீபற.

21 நானென்னுஞ் சொற்பொரு ளாமது நாளுமே
நானற்ற தூக்கத்து முந்தீபற
நமதின்மை நீக்கத்தா லுந்தீபற.

22. உடல்பொறி யுள்ள முயிரிரு ளெல்லாஞ்
சடமசத் தானதா லுந்தீபற
சத்தான நானல்ல வுந்தீபற.

23. உள்ள துணர வுணர்வுவே றின்மையி
னுள்ள துணர்வாகு முந்தீபற
வுணர்வேநா மாயுள முந்தீபற.

24. இருக்கு மியற்கையா லீசசீ வர்க
ளொருபொரு ளேயாவ ருநதீபற
வுபாதி யுணர்வேவே றுநதீபற.

25. தன்னை யுபாதிவிட் டோர்வது தானீசன்
றன்னை யுணர்வதா முநதீபற
தானா யொளிர்வதா லுநதீபற.

26. தானா யிருத்தலே தன்னை யறிதலாந
தானிரண் டற்றதா லுநதீபற
தன்மய நிட்டையீ துநதீபற

27. அறிவறி யாமையு மற்ற வறிவே
யறிவாகு முண்மையீ துநதீபற
வறிவதற் கொன்றிலை யுநதீபற

28. தனாதியல் யாதெனத் தான்றெரி கிற்பின்
னனாதி யனநதசத துநதீபற
வகண்ட சிதானந்த முநதீபற.

29. பந்தவீ டற்ற பரசுக முற்றவா
றிந்த நிலைநிற்ற லுந்தீபற
விறைபணி நிற்றலா முந்தீபற.

30. யானற் றியல்வது தேரி னெதுவது
தானற் றவமென்றா னுநதீபற
தானாம் ரமணேச னுநதீபற.

உபதேசவுந்தியார் முற்றிற்று.

உ ள் ள து ந ா ற் ப து

மங்கலம்

வெண்பா

உள்ளதல துள்ளவுணர் வுள்ளதோ வுள்ளபொரு
ளுள்ளலற வுள்ளத்தே யுள்ளதா—லுள்ளமெனு
முள்ளபொரு ளுள்ளலெவ னுள்ளத்தே யுள்ளபடி
யுள்ளதே யுள்ள லுணர்.

மரணபய மிக்குளவம் மக்களர ணாக
மரணபவ மில்லா மகேசன்—சரணமே
சார்வர்தஞ் சார்வொடுதாஞ் சாவுற்றா சாவெண்ணஞ்
சார்வரோ சாவா தவர்.

நூல்

1. நாமுலகங் காண்டலா னானாஞ் சத்தியுள
வோர்முதலை யொப்ப லொருதலையே—நாமவுருச்
சித்திரமும் பார்ப்பானுஞ் சேர்படமு மாரொளியு
மத்தனையுந் தானா மவன்.

2. மும்முதலை யெம்மதமு முற்கொள்ளு மோர்முதலே
மும்முதலாய் நிற்குமென்று மும்முதலு - மும்முதலே
யென்னலகங் கார மிருக்குமட்டே யான்கெட்டுத்
தன்னிலையி னிற்ற றலை.

3. உலகுமெய்பொய்த் தோற்ற முலகறிவா மன்றென்
றுலகுசுக மன்றென றுரைத்தெ—னுலகுவிட்டு த
தன்னையோா ந்தொன்றிரண்டு தானற்று நானற்ற
வநிலையெல் லாாகருமொப பாம்.

4. உருவநதா னுயி னுலகுபர மற்று
முருவநதா னன்றே லுவற்றி—னுருவத்தைக்
கண னுறுதல யாவனெவன் கண்ணலாற காடசியுணடோ
கண்ணதுதா னநதமிலாக் கண்.

5. உடல்பஞ்ச கோச வுருவதனு லைந்து
முடலென்னு ஞ் சொல்லி லொடுங்கு—முடலன்றி
யுண்டோ வுலக முடலவிட் டுலகத்தைக்
கண்டா ருளரோ கழறு.

6 உலகைம் புலன்க ளுருவேறன் றவ்வைம
புலனைம் பொறிகருப புலனு—முலகைமன
மொன்றைம பொறிவாயா லோாநதிடுதலான்மனததை
யன்றியுல குண்டோ வறை.

7. உலகறிவு மொன்று யுதிதொடுங்கு மேனு
முலகறிவு தன்னு லொளிரு—முலகறிவு
தோன்றிமறைத றகிடனுயத தோன்றிமறை யாதொளிரும
பூன்றமா மஃதே பொருள்.

8. எப்பெயரிட் டெவவுருவி லேத்தினுமார் பேருருவி
லப்பொருளைக காணவழிய தாயினுமம்-மெய்பபொருளி
னுண்மையி றற னுணமையினை யோாநதொடுங்கி
யுண்மையிற் காண லுணர். [யொன்றுதலே

9. இரட்டைகண் முபபுடிக ளென்றுமொன்று பற்றி
யிருப்பவா மவ்வொன்றே தென்று—கருத்தினுட்
கணடாற் கழலுமவை கண்டவ ரேயுண்மை
கண்டார் கலங்காரே காண்.

10. அறியாமை விட்டறிவின் றாமறிவு விட்டவ்
வறியாமை யின்றாகு மந்த—வறிவு
மறியா மையுமார்க்கென் றம்முதலாந் தன்னை
யறியு மறிவே யறிவு.

11. அறிவுறுந் தன்னை யறியா தயலை
யறிவ தறியாமை யன்றி—யறிவோ
வறிவயற் காதாரத் தன்னை யறிய
வறிவறி யாமை யறும்.

12. அறிவறி யாமையு மற்றதறி வாமே
யறியும துண்மையறி வாகா—தறிதற்
கறிவிததற் கன்னியமின் றாயவிரவ தாற்றா
னறிவாகும பாழன் றறி.

13 ஞானமாந் தானேமெய் நானாவா ஞானமஞ்
ஞானமாம் பொய்யாமஞ் ஞானமுமே—ஞானமாந்
தன்னையன்றி யின்றணிக டாம்பலவும் பொய்மெய்யாம்
பொன்னையன்றி யுண்டோ புகல்.

14. தன்மையுண்டேன் முன்னிலைப டாக்கைக டாமுளவாந்
தன்மையி னுண்மையைத் தானாய்ந்து-தன்மையறின்
முன்னிலைப டர்ககை முடிவுற்றொன் றாயொளிருந
தன்மையே தன்னிலைமை தான்.

15. நிகழ்வினைப பற்றி யிறபபெதிரவு நிற்ப
நிகழகா லவையு நிகழவே—நிகழ்வொன்றே
யின்றுண்மை தேரா திறபபெதிர்வு தேரவுன
லொன்றின்றி யெண்ண வுனல.

16. நாமன்றி நாளேது நாடேது நாடுஙகா
னாமுடமபே னாணாட்டு னாமபடுவே—நாமுடமபோ
நாமின்றன் றென்றுமொன்று நாடிங்கங் கெங்கு
னாமுண்டு நானடி னாம . [மொன்று

17. உடலானே தன்னை யுணராரக குணர்நதாக்
குடலளவே நான்ற னுணரார்க—குடலுள்ளே
தன்னுணாநதாாக கெலலையறத் தானொளிரு நானிதுவே
யினனவர்தம பேதமென வெண்.

18 உலகுண்மை யாகு முணர்விலலார்க குள்ளார்க்
குலகளவா முண்மை யுணராரக்—குலகினுக
காதார மாயுருவற் றுருமுணர்ந தாருண்மை
யீதாகும பேதமிவர்க் கெண்.

19. விதிமதி மூல விவேக மிலார்க்கே
விதிமதி வெலலும விவாதம்—விதிமதிகட்
கோர்முதலாந் தன்னை யுணர்நதா ரவைதணநதார்
சாரவரோ பின்னுமவை சாற்று

20. காணுந தனைவிட்டுத் தான்கடவு ளைககாணல
காணு மனோமயமாங் காட்சிதனைக்—காணுமவன்
றான்கடவுள கணடானாந தன்முதலைத தான்முதல
தான்கடவு ளன்றியில தால. [போய்த்

21. தன்னைத்தான் காண றலைவன் றனைககாண [தான்
லென்னும்பன் னூலுண்மை யென்னையெனின்–றன்னைத
காணலெவன் றானொன்றாற காணவொணா தேற றலைவற
காணலெவ னூணாதல காண்.

22 மதிககொளி தநதம் மதிககு ளொளிரு
மதியினை யுளளே மடக்கிப—பதியிற்
பதிததிடுத லன்றிப் பதியை மதியான
மதிததிடுத லெங்ஙன் மதி.

23 நானென்றித் தேக நவிலா துறககத்து
நானின்றென் றாரு நவில்வதிலை—நானொன
றெழுநதபி னெல்லா மெழுமிநத நானெங
கெழுமென்று நுண்மதியா லெண்.

24 சடவுடனா னென்னாது சசசித் துதியா
துடலளவா நானொன் றுதிக்கு—மிடையிலிது
சிசசடககி ரநதிபந்தஞ் சீவனுட்ப மெய்யகநதை
யிச்சமு சாரமன மெண்.

25. உருபபறறி யுண்டா முருப்பற்றி நிற்கு
முருபபற்றி யுணடுமிக வோங்கு—முருவிட்
டுருப்பற்றுந் தேடினா லோட்டம் பிடிக்கு
முருவற்ற பேயகநதை யோர்.

26 அகநதையுண் டாயி னனைத்துமுண் டாகு
மகநதையின் றேலின் றனைத்து—மகநதையே
யாவுமா மாதலால் யாதிதென்று நாடலே
யோவுதல் யாவுமென வோர்.

27. நானுதியா துள்ளநிலை நாமதுவா யுள்ளநிலை
நானுதிக்குந் தானமதை நாடாம—னானுதியாத
தன்னிழபபைச சாரவதெவன் சாராமற் றானதுவாந
தன்னிலையி னிற்பதெவன் சாற்று.

28. எழும்பு மகநதை யெழுமிடததை நீரில்
விழுநத பொருளகாண வேண்டி—முழுகுதல்போற்
கூர்நதமதி யாற்பேசசு மூச்சடககிக கொண்டுள்ளே
யாழ்நதறிய வேண்டு மறி.

29. நானென்று வாயா னவிலாதுள் ளாழ்மனத்தா
னானென்றெங குநதுமென நாடுதலே—ஞானநெறி
யாமன்றி யன்றிதுநா னாமதுவென் றுன்னறுணை
யாமதுவி சாரமா மா.

30 நானா ரெனமனமுண் ணாடியுள நண்ணவே
நானா மவன்றலை நாணமுற—நானானாத்
தோன்றுமொன்று தானாகத தோன்றினுநா னன்று
பூன்றமது தானாம் பொருள். [பொருள

31 தன்னை யழித்தெழுநத தன்மயா னநதருக்
கென்னை யுளதொன் றியற்றுதற்குத்—தன்னையலா
தன்னிய மொன்று மறியா ரவர்நிலைமை
யின்னதென் றுன்ன லெவன்.

32. அதுநீயென் றம்மறைக ளார்த்திடவுந தன்னை
யெதுவென்று தான்றேர்ந திராஅ-ததுநா
னிதுவன்றென் றெண்ணலுர னின்மையினா லென்று
மதுவேதா னாயமர்வ தால்.

33. என்னை யறியே னென்னை யறிந்தே
னென்ன னகைப்புக் கிடனாகு—மென்னை
தனைவிடய மாக்கவிரு தானுண்டோ வொன்றா
யனைவரனு பூதியுண்மை யால்.

34 என்று மெவர்க்கு மியல்பா யுளபொருளை
யொன்று முளத்து ளுணராதுநிலை—நின்றிடா
துண்டின் றுருவருவென் றொன்றிரண் டன்றென்றே
சண்டையிடன் மாயைச் சழக்கு.

35. சித்தமா யுளபொருளைத் தேர்ந்திருத்தல் சித்திபிற
சித்தியெலா ஞ் சொப்பனமார் சித்திகளே-நித்திரைவிட்
டோர்ந்தா லவைமெய்யோ வுண்மைநிலை நின்று
தீர்ந்தார் தியங்குவரோ தேர். [பொய்ம்மை

36 நாமுடலென் றெண்ணினல நாமதுவென் றெண்ணுமது
நாமதுவா நிற்பதற்கு நற்றுணையே—யாமென்று
நாமதுவென் றெண்ணுவதே னான்மனித னென்
நாமதுவா நிற்குமத னால். [றெண்ணுமோ

37. சாதகத்தி லேதுவிதஞ் சாத்தியத்தி லத்துவித
மோதுகின்ற வாதமது முண்மையல—வாதரவாய்த்
தான்றேடுங் காலுந் தனையடைந்த காலத்துந்
தான்றசம னன்றியார் தான்.

38. வினைமுதலா மாயின் விளைபயன் றுய்ப்போம்
வினைமுதலா ரென்று வினவித்—தனையறியக்
கர்த்தத் துவம்போய்க் கருமமூன் றுங்கழலு
நித்தமா முத்தி நிலை.

39. பத்தனா னென்னுமட்டே பந்தமுத்தி சிந்தனைகள்
பத்தனா ரென்று தன்னைப் பார்க்குங்கால்-சித்தமாய்
நித்தமுத்தன் றானிற்க நிற்காதேற் பந்தசிந்தை
முத்திசிந்தை முன்னிற்கு மோ.

40 உருவ மருவ முருவருவ மூன்றா
முறுமுத்தி யென்னி னுரைப்ப—னுருவ
மருவ முருவருவ மாயு மகந்தை
யுருவழிதன் முத்தி யுணா.

உள்ளது நாற்பது
முற்றிற்று

உள்ளது நாற்பது - அனுபந்தம்

மங்கலம்

விருத்தம்

எதன்கண்ணே நிலையாகி யிருந்திடுமிவ் வுலகமெலா
மெதனை தெல்லா
மெதனின்றிவ் வனைத்துலகு மெழுமோமற் றிவையாவு
மெதன்பொருட்டா
மெதனாலிவ் வையமெலா மெழுந்திடுமிவ் வெல்லாமு
மெதுவே யாகு
மதுதானே யுளபொருளாஞ் சத்தியமா மச்சொருப
மகத்தில் வைபபாம்.

நூல்

வெண்பா

1. சத்திணக் கத்தினுற் சாரபகனுஞ சார்பகலச
சித்தத்தின் சார்பு சிதையுமே—சித்தச்சார்
பற்று ரலைவிலதி லறறூர்சீ வன்முதகி
பெற்று ரவரிணக்கம் பேண்.

2. சாதுறவு சாரவுளஞ் சார்தெளிவி சாரத்தா
லேதுபர மாம்பதமிங் கெய்துமோ—வோதுமது
போதகனு னூறபொருளாற புண்ணியத்தாற பின்னு
சாதகத்தாற் சாரவொணு தால். [மொரு

3. சாதுக்க ளாவார் சகவாச நண்ணினு
லேதுககா மிநியம மெல்லாமு—மேதக்க
தண்டென்றன் மாருதந தான்வீச வேவிசிறி
கொண்டென்ன காரியநீ கூறு.

4. தாபநதண் சநதிரனுற் றைனியநற் கற்பகத்தாற்
பாபநதான கங்கையாற் பாறுமே—தாபமுத
லிமமூன்று மேகு மிணையில்லா சாதுக்க
டம்மா தரிசனத்தாற் ருன்

5. கம்மயமாந தீர்ததங்கள் கன்மண்ணுந தெய்வங்க
ளம்மகத்துக் கட்கிணையே யாகாவா—மமமவவை
யெண்ணினு லாற்றாய்மை யெய்விபப சாதுககள்
கண்ணினுற் கண்டிடவே காண்.

6. தேவனு ராமனந தேருவ னென்மன
மாவியா மென்னு லறிபடுமே—தேவனீ
யாகுமே யாகையா லார்க்குஞ சுருதியா
லேகனுந் தேவனே யென்று.

விருத்தம்

7. ஒளியுனக் கெதுபக லினனெனக் கிருளவிளக
கொளியுண ரொளியெது கணதுண ரொளியெது
வொளிமதி மதியுண ரொளியெது வதுவக
மொளிதனி லொளியுநீ யெனகுரு வகமதே.

வேறு

8. இதயமாங் குகையி னுப்ப ணேகமாம் பிரம்ம மாத்ர
மதுவக மகமா நேரே யவிர்ந்திடு மான்மா வாக
விதயமே சார்வாய் தன்னை யெண்ணியா ழலது வாயு
வதனுட னாழ்ம னத்தா லான்மாவி னிட்ட னாவாய்.

வெண்பா

9. அகக்கம லத்தே யமல வசல
வகமுருவ மாகு மறிவே—தகத்தை
யகற்றிடுவ தாலவ் வகமா மறிவே
யகவீ டளிப்ப தறி.

விருத்தம்

10. தேகங் கடநிகர் சடமிதற் கக மெனுந் திகழ்விலதா
னாகஞ் சடலமி றுயிலினி றினமுறு நமதியலாற்
கோகங் கரனென வுளனுணர்ந் துளருளக் குகையுள்ளே
சோகம் புரணவ னருணகிரி சிவவிபு சுயமொளிர்வான்.

வெண்பா

11. பிறந்த தெவன்றன் பிரமமூ லத்தே
பிறந்தவெ தவ னென்று பேணிப—பிறந்தா
னவனே பிறந்தா னவனிதமு னீச
னவனவன வன்றினமு நாடு.

12 இழிவுடல்யா னென்ன லிகந்திடுக வென்று
மொழிவிலின் பாந்தன்னை யோர்க—வழியு
'முடலோம்ப லோடுதனை யோரவுனல் யாறு
கடக்கக் கராப்புணைகொண் டற்று.

13 தானந் தவமவேள்வி தன்மம்யோ கமபத்தி
வானம் பொருளசாந்தி வாய்மையருள—மோனநிலை
சாகாமற் சாவறிவு சார்துறவு வீடின்பந்
தேகான்ம பாவமற றோ.

14. வினையும் விபத்தி வியோகமஞ் ஞான
மினையவையாக கென்றுய்ந் திடலே—வினைபத்தி
யோகமுணர் வாய்ந்திடநா னின்றியவை யென்றுமிரு
ளுகமன லேயுண்மை யாம.

15. சத்தியினுற் றுமியங்குந் தன்மையுண ராதகில
சித்திகளுஞ் சோவமெனச் சேட்டிக்கும்-பித்தர்கூத
தென்னை யெழுப்பிவிடி னெம்மட்டித் தெவ்வரெனச்
சொன்னமுட வன்கதையின் சோடு.

16. சித்தத்தின் சாந்தியதே சித்தமா முத்தியெனிற்
சித்தத்தின் செய்கையின்றிச சித்தியாச-சித்திகளிற்
சித்தஞ்சேர் வரரெங்ஙன் சித்தக கலக்கந்தீர்
முத்திசுகந தோய்வார மொழி.

17. பூபரந தாங்கவிறை போலியுயிர தாங்கலது
கோபுரந் தாங்கியுருக் கோரணிகாண் - மாபரங்கொள்
வண்டிசெலு வான்சுமையை வண்டிவை யாதுதலை
கொண்டுநலி கொண்டதெவர் கோது.

விருத்தம்

18. இருமுலை நடுமார் படிவயி றிதன்மே
லிருமுப் பொருளுள நிறமபல விவற்று
ளொருபொரு ளாம்பல ரும்பென வுள்ளே
யிருவிரல் வலத்தே யிருப்பது மிதயம்.

19. அதன்முக மிகனுள தகமுள சிறுதுளை
யதனிலா சாதியொ டமர்நதுள திருநதம
மதனையா சிரித்துள வகிலமா நாடிக
ளதுவளி மனதொளி யவற்றின திருபபிடம்.

வேறு

20. இதயமலர்க குகையகமா யிலகிறையே
குகேசனென வேத்தப பட்டோ
னிதமனைய குகேசன்யா னெனுஞசோகம
பாவனைதா னின்னு டமபிற்
றிதமுறுநா னெனுநிடமபோ லபபியாச
பலததாலத தேவாய் நிற்கிற
சிதையுடனா னெனுமவிததை செஙகதிரோ
னெதிரிருளபோற் சிதையு மன்றே.

21 எபபெருஙகண் ணாடியின்கண் ணிவையாவு
நிழலாக வெதிரே தோனறு
மிபபிரபஞ சத்துயிர்கட் கெலலாமவ
விதயமென விசைபப தேதோ
செப்புதியென் றேவினவு மிராமனுக்கு
வசிட்டமுனி செப்பு கின்றா
னிபபுவியி னுயிர்க்கெல்லா மிதயமிரு
விதமாகு மெண்ணுங் காலே.

22. கொளத்தக்க துநதள்ளத தக்கதுமா
மிவ்விரண்டின் கூறு கேளா
யளத்தற்கா முடமபின்மார பகதொரிடத்
திதயமென வமைநத வங்கந

தளத்தக்க தோரறிவா காரவித
யங்கொளளத் தக்க தாமென்
றுளத்துட்கொள ளஃதுளளும புறமுமுள
துள்வெளியி லுள்ள தன்றாம்.

23. அதுவேழுக கியவிதய மதன்கண்ணிவ்
வகிலமுமே யடாநதி ருக்கு
மதுவாடி யெப்பொருட்கு மெல்லாச்செல்
வங்கட்கு மதுவே யில்லை
மதனாலே யனைத்துயிாகளு மறிவதுவே
யிதயமென வறைய லாகுஞ
சிதையாநிற் குஙகற்போற் சடவுடலி
னவயவத்தோர் சிறுகூ றன்றால்.

வேறு

24. ஆதலினு லறிவுமய மாஞசுத்த
விதயததே யகததைச சேர்க்குஞ
சாதனையால் வாதனைக ளொடுவாயு
வொடுககமுமே சாருந தானே.

வெண்பா

25 அகில வுபாதி யகன்ற வறிவே
தகமச் சிவமென் றனிச—மகத்தே
யகலாத் தியான மதனு லகத்தி
னகிலவா சத்தி யகற்று.

விருத்தம்

26. விதவிதமா நிலைகளெலாம் விசாரஞ் செய்து
மிச்சையறு பரமபதம யாதொன் றுண்டோ
வதனையே திடமாக வகத்தாற் பற்றி
யனவரத முலகில்விளை யாடு வீரா

வெதுசகல விதமான தோற்றங் கட்கு
மெதார்த்தமதா யகத்துளதோ வதைய றிந்தா
யதனாலப பார்வையினை யகலா தெனறு
மாசைபோ லுலகில்விளை யாடு வீரா.

27 போலிமன வெழுச்சிமகிழ் வுற்றா னாகிய
போலிமனப் பதைப்புவெறுப புற்றா னாகிய
போலிமுயல் வாநதொடக்க முற்றா னாகிய
புரையிலனா யுலகில்விளை யாடு வீரா
மாலெனுமபல் கட்டுவிடு பட்டா னாகி
மன்னுசம னாகியெல்லா நிலைமைக் கண்ணும
வேலைகள்வே டத்தியைவ வெளியிற் செய்து
வேண்டியவா றுலகிலவிளை யாடு வீரா.

வெண்பா

28. அறிவுண்மை நிட்டனா மான்மவித் தாவா
னறிவாற் புலன்செற்றா னார்தா—னறிவங்கி
யாவனறி வாங்குலிசத் தான்கால காலனவன்
சாவினைமாய் வீரனெனச சாற்று.

29. தததுவங் கண்டவற்குத தாமே வளருமொளி
புதிவனு வும்வசந்தம் போந்ததுமே—யித்தரையிற்
றுருவழ காதி சகல குணங்களுஞ்
சேர விளங்கலெனத் தேர்.

30. சேய்மையுளஞ் சென்றுகதைகேட்பாரபோலவாதனைக
டேய்மனனாசெய் தானாசெய்யா தேயவைக—டோய்மனஞ்
தின்றேனுஞ் செயததே யிங்கசைவற றுங்கனவிற்[செய்
குன்றேறி வீழ்வார் குழி.

31. வண்டி துயில்வா னுக்கவ் வண்டிசெல னிற்றலொடு
வண்டிதனி யுற்றிடுதன் மானுமே—வண்டியா
மூனவுட லுள்ளே யுறங்குமெய்ஞ் ஞானிக்கு
மானதொழி னிட்டையுறக் கம்.

32. நனவு கனவுதுயி லுற்றவர்க் கப்பா
லனவு துயிற்றுரிய நாமத்—தெனுமத்
துரிய மதேயுள்ளதாற் றோன்றுமூன் றின்றாற்
றுரிய வதீதந் துணி.

33. சஞ்சிதவா காமியங்கள் சாராவா ஞானிக்கூழ் [லாம்
விஞ்சுமெனல் வேறோர்கேள் விக்குவிளம்—புஞ்சொல்
பாத்தாபோய்க் கைம்மையுறும் பத்தினியெஞ் சாத்து
கர்த்தாபோ மூவினையுங் காண். [போற

34. மக்கண் மனைவிமுதன் மற்றவர்க ளற்பமதி
மக்கட் கொருகுடும்ப மானவே—மிக்ககல்வி
யுள்ளவர்த முள்ளத்தே யொன்றலவன் னூற்குடும்ப
முள்ளதுவே யோர்ந்தடையா யோர்.

35. எழுத்தறிந்த தாம்பிறந்த தெங்கேயென் றெண்ணி
யெழுத்தைத் தொலைக்க வெண்ணாதோ—ரெழுத்தறிந்தென்
சத்தங்கொ ளெந்திரத்தின் சால்புற்றார் சோணகிரி
வித்தகனே வேறார் விளம்பு

36. கற்று மடங்காரிற் கல்லாதா ரேயுய்ந்தார்
பற்று மதப்பேயின் பாலுய்ந்தார்—சுற்றுபல
சிந்தைவாய் நோயுய்ந்தார் சீர்தேடி யோடலுய்ந்தா
ருய்ந்ததொன் றன்றென் றுணர்.

37. எல்லா வுலகுந துருமபா யினுமறைக
ளெலலாமே கைககு ளிருநதாலும—பொல்லாப
புகழ்சசியாம வேசிவசம புககாரடிமை
யகலவிட லமமா வரிது.

38. தானன்றி யாருண்டு தனனையா ரென்சொலினென்
றூன்றன்னை வாழததுகினுந தாழததுகினுந்-தானென்ன
தான்பிறரென் றேராமற றன்னிலையிற பேராமற
றுனென்று நின்றிடவே தான்

39. அத்துவித மென்று மகத்துறுக வோர்போது
மததுவிதஞ் செய்கையி லாற்றற்க—புத்திரனே
யததுவித மூவுலகத் தாகுங குருவினே
டத்துவித மாகா தறி.

40. அகிலவே தாநதசித் தாநதசா ரததை
யகமுண்மை யாக வறைவ—னகஞ்செத்
தகமது வாகி லறிவுரு வாமவ
வகமதே மிச்ச மறி.

உள்ளதுநாற்பது - அனுபந்தம

முற்றிற்று

உ

ஏகான்மபஞ்சகம்

வெண்பா

1. தன்னை மறந்து தனுவேதா னாவெண்ணி
யெண்ணில் பிறவி யெடுத்திறுதி—தன்னை
யுணர்ந்துதா னாத லுலகசஞ் சாரக்
கனவின் விழித்தலே காண்.

2. தானிருந்துந் தானாகத் தன்னைத்தா னேனவன்
யானிருக்குந் தான மெதுவெனக்கேட்—பானுக்கு
யானெவ னெவ்விடம் யானுள னென்றமது
பானனை யீடு பகர்.

3. தன்னுட் டனுவிருக்கத் தானச் சடவுடலந்
தன்னு ளிருப்பதாத் தானுன்னு—மன்னவன்
சித்திரத்தி னுள்ளதாச் சித்திரத்துக் காதார
வத்திர மென்றெண்ணு வான்.

4. பொன்னுக்கு வேறாகப பூடண முள்ளதோ
தன்னை விடுத்துத் தனுவேது—தன்னைத்
தனுவென்பா னஞ்ஞானி தானாகக் கொள்வான்
றனையறிந்த ஞானி தறி.

5. எப்போது முள்ள தவ் வேகான்ம வத்துவே
யபபோதவ வத்துவை யாதிகுரு—செப்பாது
செப்பித் தெரியுமா செய்தன ரேலெவர்
செப்பித் தெரிவிபபர் செப்பு.

ஏகான்ம வுண்மை யினைத்தெனத தேற்றியன்பர்
தேகான்ம பாவஞ சிதைவிததான்—ஏகான்ம
ஞான சொரூபமா நண்ணுங் குருரமணன்
ஞானவின்ற விபஞ சகத்து.

முற்றிற்று

அப்பளப்பாட்டு

பல்லவி

அபபள மிட்டுப பாரு—அதைச்
சாப்பிட்டுன் ஞசையைத் தீரு.

அநுபல்லவி

இப்புவி தன்னி லேங்கித் திரியாமற்
சற்போ தசுக சற்குரு வானவர்
செபபாது சொன்ன தத்துவ மாகிற
வொப்புயர் வில்லா வோர்மொழி யின்படி —(அப்)

சரணங்கள்

1. தானல்லா வைங்கோச க்ஷேத்ர மிதில்வளர்
தானென்னு மானமாக தான்ய வுளுநதை
நாஞரென் ஞான விசாரத் திரிகையி
ஞனல்ல வென்றே யுடைததுப் பொடிதது— (அப்)

2. சத்சங்க மாகும் பிரண்டை ரசதமெதாடு
சமதம மாகின்ற ஜீரக மிளகுட
னுபரதி யாகுமவ் வுபபோ டுள்ளநல்
வாசனை யாம்பெருங் காயமுஞ சேர்த்து— (அப்)

3. கன்னெஞ்சி ஞெ னென்று கலங்காம
லுண்முக வுலக்கையா லோயா திடித்து
சாந்தமாங் குழவியாற் சமமான பலகையிற்
சந்ததஞ் சலிப்பற சநதோஷ மாகவே— (அப்)

4. மோனமுத் ரையாகு முடிவில்லாப பாத்ரத்தில்
ஞாஞகனி யாற்காயு நற்பிரம்ம நெய்யதி
ஞன து வாகவே நாளும் பொரித்துத்
தானே தாஞக புஜிக்கத் தன்மய— (அப்)

ஆன்மவித்தை

பல்லவி

ஐயே! யதிசுலபம்—ஆன்மவித்தை
ஐயே! யதிசுலபம்.

அநுபல்லவி

நொய்யார் தமக்குமுளங் கையா மலகக்கனி
பொய்யா மொழியமிகு மெய்யா யுளதான்மா.(ஐயே)

சரணங்கள்

1 மெய்யாய் நிரந்தரந்தா னையா திருந்திடவும்
பொய்யா முடம்புலக மெய்யா முளைத்தெழும்பொய்
மையார் நினைவணுவு முய்யா தொடுங்கிடவே
மெய்யா ரிதயவெளி வெய்யோன் சுயமான்மா -
விளங்குமே; இருளடங்குமே; இடரொடுங்குமே;
இன்பம் பொங்குமே. (ஐயே)

2. உள்ளா ருடலிதுவே நானா மெனுநினைவே
நானா நினைவுகள்சே ரோர்நா ரெனுமதனா
னா ரிடமெதென்றுட் போனா னினைவுகள்போய்
நானா னெனக்குகையுட் டானாய்த் திகழுமான்ம -
ஞானமே; இதுவே மோனமே, ஏக வானமே;
இன்பத் தானமே. (ஐயே)

3 தன்னை யறிதலின்றிப் பின்னை யெதறிகிலென்
றன்னை யறிந்திடிற்பின் னென்னை யுளதறிய
பின்ன வுயிர்களில பின்ன விளக்கெனுமத்
தன்னைத் தனிலுணர மின்னுந் தனுளான்ம -
பரகாசமே ; அருள் விலாசமே , அக விநாசமே ;
இன்ப விகாசமே. (ஐயே)

4 கன்மா திகட்டவிழ சென்மா திநட்டமெழ
வெம்மாக் கம்மதனினு மிம்மாக் கமிக்கெளிது
சொன்மா னத்தனுவின் கன்மா திசிறிதின்றிச்
சும்மா வமர்ந்திருக்க வம்மா வகத்திலான்ம -
சோதியே , நிதானு பூதியே , இராது பீதியே ,
இன்பவம் போதியே (ஐயே)

5 விண்ணா தியவிளக்குங் கண்ணா தியபொறிக்குங்
கண்ணா மனக்கண்ணுக்குங் கண்ணாய் மனவிண்ணுக்கும்
விண்ணா யொருபொருளவே றெண்ணா திருந்தபடி-
யுண்ணா டுளதொளிரு மண்ணா மலையெனான்மா -
காணுமே ; அருளும் வேணுமே , அன்பு பூணுமே ;
இன்பு தோணுமே (ஐயே)

உபதேசநூன்மாலை
ஸம்பூரணம்

ஓம் தத் ஸத்

ஸ்ரீ

அநுவாத நூன்மாலை

[I. செய்யுள்]

தேவிகாலோத்தர
ஞானசாரவிசாரபடலம்

அவதாரிகை

உபாகமங்களு ளொன்ருய ஸ்ரீ 'தேவிகாலோத்தர'த்தின் கண சகலாகம சாரததின் சாரமாயப பககுவான்மாககள் பரிபாக காலாநநதர மடையததகுநத ஞானததையும் ஆசாரததையும் விவரிததுப பரமசிவன் பரமசிவைக கருளிச்செய்த இநத ஞானசார விசார படலக் கிரநதமானது, சனன மரண ரூப சம்சார துக்க சமுததிரததில வீழநது முங்கிப பொங்கித தததளிக்குஞ சீவாககளைத தாங்கி நோவழி கொடுபோய முததியெனு மககரையிற சேர்க்கும் அரும் பெருந தோணியாயிருததலின், முமுட்சுக்க ளனைவருந திகைத்து வழிதபபி யலையாம லிதன் றுணையால நோமாககமே சென்று அச்சாநதானநத பரமபத மடைவாராக.

மங்கலம்

வெண்பா

தேவன் றிருவாயாற் றேவி செவிபுகட்டுந
தேவிகா லோத்தரந் தேர்ஞான—மாவினைவா
மானநத வானமுத மானவரு ளத்துவித
மோனக் கரியகமே முன்.

நூல்

தேவி —

1. அனைவாக்கு மேமுதநிக காகவம முத்தி
தனையுறுமாராக சுக்காட்சி தாறு—மனையபர
ஞானமா சாரமே நாடுமெனக குன்னருளால்
வானவ ரீசா வழுத்து.

ாசன் ·—

2. யாதிறுன் ஞானியாகள யாதோர் களங்கமுமி
லோதரிய முத்திதனை யுற்றிடுவார் — மாதரசே
ஞானவா சாரங்க ணுனக கின்றுரைபபன்
ஞானமுற யாவருமே நன்கு.

3 ஞானநதான் யாவர்க்கு நன்முகத்தோ யிககால
ஞானத்தா லுளளி னணுகாதோ—வான
கணக்கிலாக கோடிநூல் கற்றுலு மன்னோர்க்
குணர்வுதியா தென்றே யுணர்.

4. அதனுலே நிரபபயனு யையமென லின்றி
யெதனிலுமே யிச்சை யிலனு—யிதயத்தி
னற்சிரத்தை யோடு நிராகுலனுய் ஞானத்தி
லுற்சாக முள்ளோனு யுற்று.

5 மமதையின் றிக்கருணை மன்னிப்பூ தங்க
டமக்கெல்லா மேயபயங் தநது—முமுட்சுவா
யோகததிற் றற்பரனு யோதிக்கா லோத்தரத்தி
னேகவழி நிற்க விசைந்து.

6. அவன்றானே நான்முகனு மச்சிவனு மானு
மவன்றேவர் கோன்குகனு மாவ—னவன்றா
னகில சுரர்குருவு மாவன்மா யோகி
யகில தபோதனனு மாம.

7. பண்டிதனு மாபுருடன் பாரமார்த் தப்பேறு
கொண்டவனு மன்னவனே கூறுஙகான்-மண்டியுழல்
வாயுசமனு சித்தம் வலிதகெவனு னிசசலன
மாயிருத்தப் பெற்றிடு மாம்.

8 அதுதானே முததிக குபாய மதுவே
சதுபாயர் சாாகுணங தானு—மதுவே
பிரஞ்ஞை திரத்தன்மை பின்னு மதுவே
தருமம விவேகியர்க்குத தான்.

9. அதுவேநற் றீர்த்த மதுவேயாங தான
மதுவே தவமாகு மைய—மிதிலில்லை
யெவ்வுபா யத்தினு லேவாயு விற்சலன
மிவவுளங்கட் டபபடுமோ வெண.

10. சித்தஞ் சிறிதசையச் சமசார நிச்சலமாச்
சித்தமிலை நிற்கமுததி சித்தமிது—சித்தங
திரமாக்க வேவேண்டு மாதலினுற் றீமான்
பரமாம் பிரஞ்ஞையினுற் பாா.

11. அந்தவே காநதத் தடையுஞ சுகமதுவே
யந்தமிலா வத்தியந்த வானந்த—மௌநதக்
கருமமுமி லப்பரத்திற் கற்றவனு மார்தா
னிரமித் திடானீ யிசை.

12. விடயஞா னமபோய் விரிநிட் களமாய்
விடயமின் ஞானபரன் வீடு—மடைய
வவாவிலனே னுந்திர னட்சயமா மோட்சந
தவாதுற் றிடுவனே தான்.

13. இருக்கின்றே னென்கலையோ டேய்ந்தசை தன்ய
வுருசத்தி யஃதா லொளிருமு—பிரபஞ்சஞ்
சாவஞசத் திதயானஞ சார்நிட் களஞானஞ்
சர்வ நிராலமபந தான்.

14. அதுவித மாகி யறிவொளி மாத்திரமா
யெதது மகமமிசத் தெச்சூன்ய—முத்திக்கு
வித்ததுவே யென்று விளம்புமு பரயோகத்
துய்த்திடுவ தாகததா னுற்று.

15. சக்கரஙக ணடிகள் சாபதும தேவதை
யக்கரங்கண் மண்டலமூர்த் தாதியா—மிக்கவிவை
யோரபோது மறபமுமே யுன்னி யிடததகா
நேர்மார்க்க மாமிதனை நீதது.

16. கும்பகமு மந்திரக் கூட்ட முயிர்ச்சலனத்
தமபனமுன் னையவாந தாரணை தா—மென்பவைக
ளத்தனையு மாசரிக்க வேண்டாவா மட்சயமா
முத்தியிச்சை யுளளோர் முயன்று.

17. பூசை வணக்கம புரிசெபந சிநதன
மாசரிப்ப தேதுமே யங்கில்லை—பேசுமது
கேவலம் ஞேயமென்று கேளினிக் கிஞ்சிலன்ய
மாவறிய வேண்டுவதின் றும்.

18. வெளிவிடயம பறறும விரிமனததார்க்கென்றும்
விளையும் வெகுபாத வேது—வெளியே
திரியுஞசித் ததைதத் திருபபநிலை யுற்றே
யொருதனிமே வாருலகி லோர்

19 உள்வெளிமேல் கீழ்நடுதிக் கோர்சிறிது மின்றியே
யுள்ளவுரு வெல்லாமா யோருருவு—மில்லதாய்த்
தான்றனககே வேத்தியமாய்த் தானே யிலங்கிடுமாற்
பூன்றமா மொன்று புணர்.

20. எவ்வெதன் றிட்டியா லெவவுயிர்செய் யுநதொழில்க
ளவ்வுயிர்க் கக்கதியுண் டாதலா—லெவ்வ
மறுவவை சாரா தயற்றிட்டி யற்று
ணிராலோகந் தானே நினை

21. ஏது பலங்கரும மிலலை சுபாவத்தி
லோது மிவையாவு முணமையல—பேத
வுலகமு மில்லை யுலகபபற் றுளள
விலவுகிகன ருனு மிலை.

22. நிராலமப மிநத நிகிலமு மன்றி
நிராலம்பத் தாலொளிரா நிற்ப—நிராலம்ப
மாகச்செய் திநத வனைதது நிராலம்ப
மாகிடுவ னென்றே யறி.

23. வியோமவடி வாகும் வியாபகமா சூன்ய
மியாதொருவன் பாவித் திடானே—வியாண்டுமவன்
பீசகோ சககிருமி போலப் பிரபஞச
பாசசமு சாரியாம் பார்.

24 அகிலமாம் யோனியிலு மாருயிர்யா விற்கு
மிகககிலே சமபொருநது மேன்மே—லகிலக
கிலேசமுமே நீக்குதற்குக கேண்மாகூன் யத்தை
யிலேசமறுச் சிநதை யியற்று.

25 ஞானவுத யபபொருட்டே நற்கிரியை சற்சரியை
தாநவிலப பட்டதாற் றுனென்றை—மானதத்தி
னுட்கருதுஞ் சாலமப யோகந தனையுமொரீ
நிட்பிரபஞ் சததே நிலை.

26 பாதலமுன் பாகப பகர்சததி யநதமா
யாதரப் பட்டவிவை யத்தனையும—வீதலுறுஞ்
சூனியமா மத்திரங்கொண் டாராலே சூரரவர்
சூனிய ஞானியராச் சுட்டு.

27 விடயததி லாசை விடாதே குரங்கை
விடசசலிசித் தத்தை விடாது—மடக்கிச்
சருவகூன் யபபதததிற் றுபிக்க வஃதா
னிருவாண முற்றிடுவ னோர்.

28. அகிலதத்து வத்து மபின்னமா யாக
மகமென் பதற்கனிய மாகி—யகமெய்ப்
பொருளுக் கபின்னமாம் பூரணசித் தெங்கும
பொருநதுமுக முள்ள பொருள்.

29 ஆகாயம் போல வகிலத் தகம்புறமு
மேகாஙக மாயுருவ மின்றியதா—மாகா
பரமானந் தத்துட் படிநதவரன் பேயப்
பரமானந தப்படிவர் பார்.

30. இந்தனமில் லாவெரிதா னெவவண்ணந் தான்றனே
மந்தமாய்ச சாந்தியினை மன்னுமோ—வந்தவிதம
பற்றுபொரு ளற்றுற பாந்தமன முஞசாந்தி
யுறறுவிடுந் தானுக வோய்ந்து.

31. மோகிகை மாயையே மூர்சசிகை சொப்பன
மாகிய விந்நான் கவத்தைகளு—மேக
சுழுத்தியொடு சாககிரனு சொல்லுமிவை யெல்லா
மொழித்துவிட வேண்டு முணா

32. தேகமிதிற் சூக்குமமாச் சேருமுயிா சித்தபுத்தி
யாகுமகங் காரமிவை யாவுக்கு—மேகசித்
தன்னியமே யெனறுசிந்தை யாற்றவே யச்சித்தை
மன்னிடுவா னென்று மதி.

33. நித்திரையி னுனு நினைவாதி யானுநிதனு
சித்தந்தான் மூடமிகச் சீரழியுஞ—சித்தமிதை
யெத்தனததா லேயுணர்ந்தி யேகாமற் றன்னிலையில்
வைத்திடுவாய மேன்மேலும வை.

34. சித்தமெப் போது திரமாகு மெவ்விதத்து
மத்தைச் சலிபபித்த லாகாதே—யித்தனையுஞ்
சிந்திக்க வேண்டுவதின் றுநகேயச் சித்தத்தைப்
பந்தித்து நிசசலமே பண்ணு.

35. ஆசிரயம் பற்றியதா மச்சித்த மங்ஙனமே
யாசிரய மின்றியதா யாக்கிடுக—வாசிரயம்
பற்றுசல நிச்சலமாய பண்ணியந நிசசலததைச்
சற்றுஞ் சலிப்பியா தை.

36. இவ்வெல்லாப பூத விலயமுண் டாகிலிவற்
றெவ்வெவவின் னுமவிமல மேபோல—வவ்வவ்
வுருவம் வியாபித்து மோாமலமி றன்னைப்
பொருவி றியானம புரி.

37. அதுவே சனன மடைநததன் பேரு
மதுதானே பாண்டித்ய மாகு—மெதுதான்
சலனமுறும வாயு சமஞசிதத மென்றுஞ்
சலனமறச செய்சா தனம

38. சிததத்தை மேலேயுந தாரணஞ செய்யறக
மததியிலுங கீழிலு மற்றெங்குஞ—சிததமி
நதரஙக பாவனைவிட் டாசிரய மின்றியதாச
சநததமுஞ செய்திடவே தான்.

39. உறக்கத்தி னின்று முணர்த்திடுக சிதத
முறிற்சலனம பின்ன ரொடுககா—யுறகக
மலேவென்னு மிவ்விரண்டு மற்றநிலை யுற்று
னிலேயிதனி னிசசலமா நில்

40. ஆசிரய மின்றியதா யசிததந தானென்று
மாசறவா லமபமெலா மறறதாய்ப—பாச
மனவவத்தை மன்னிடா மைமேஞய முத்தி
தனதிலக்க ணநதான் றரி.

41 ஆலம்ப மெல்லா மறவிட்டே யமமனத்தை
யேலத் தரிப்பித் திதயத்தே—சாலத
துலககமா யெவவறிவு தோன்றுமோ வஃது
பலககவே யென்றும பழகு

42. அப்பரமாஞ சூனியத்தை யாதியா னித்தேயவ்
வபயாச தற்பரரா யாவரோ—தபபாா
பிறபபிறப்பில் லாத பெருமையுறுந் தான
முறப்பெறுவ ரேயவரென் றோர்.

43 தேவருந் தேவியரு மங்ஙனமே யன்னியமாம்
பாவமற முநதற் பலன்களு—மேவியிடு
மாசிரய மாசிரய ஞானமுமே யானவிவை
மாசமு சாரபநத மால்.

44 தொநதமென் முசிரயஞ் சொல்லப படுமாமத்
தொநதம் விடப்பரந் தோன்றுமே—பநதமில்
சீவன்முத் தன்யோகி தேகத் தியாகத்தா
லாவன் விதேகமுத்த னன்று.

45 உடலை விராகத் தொழித்திடுகை புத்தி
யுடையவராற் செய்ய வொணுதே—யுடலிதனை
யாரம்பித் துள்ளவினை யற்றவுட னிவவுடல
பாரநதா னேயகலும பாா

46 இதயகம லத்தே யகமுருவா மெசசித்
ததுஙிமல நிச்சலமே யாகு—முதிக்கு
மகங்கார நீக்குதலா லச்சித்தே முத்தி
சுகங்கொடுப்ப தென்று துணி.

47. சருவ வுபாதியுஞ் சாரா துளசித்
துருவ மெதுவொன் றுளது—நிரந்தர
மந்தச சிவமகமென் றன்பாற் றியானித்தே
யெந்தவா சததியுநீ யெற்று

48. தேசமுஞ சாதிமுத லாமிவற்றைச சேர்ந்தனவு
மாசகலவர் ணுசிரம மன்னினவும்—பேசுமிப
பாவனைக ளையகற்றிப பற்றியே தன்னிலையின்
பாவனையே யென்றும் பழகு

49 ஒருவனு னெறகுரிய னோரொருவ னிலமற
றொருவற்கில் யானு முரிய—னொருவ
னெவற்குரியன் யானவனைக் கண்டிலேன் யானெற்
கெவனுரியன் கண்டிலேன் யான்.

50. நானே பரப்பிரம்ம நாதனுல குக்கீச
னுனிந் நிச்சய மார்புருடன்—றானேநன்
முத்தனு மன்றி முரண்வழியிற் செலபுருடன்
பெத்தனு மென்றுநீ பேண்.

51 என்றொருவன் றேக மிலனுக வேதன்னைத்
தன்ஞானக் கண்ணினுற் றன்காண—னன்றே
யனைத்தினு மாசை யறவிட்டுச் சாநதி
தனைத்துன்னி யோனுவன் றான்.

52. அசனீச னென்றெல்லா நூற்களினு மார்தா
னிசைக்கப் படுவானே வென்று—மசரீர
னுங்குணமில் லானுன்மா வாமவனே யான்சிறிது
மீங்கிதனி லைய மிலை.

53. விஞ்ஞான மாத்ரன் விசுததன் விமுத்தனு
னெஞ்ஞான்று மெஙகு மிருப்பனு—னஞ்ஞாயத்
தொன்றலனுன் பற்றவிட வொண்ணுனன் றுக்கமில
னென்றும் பிரமமயன் யான்.

54. உச்சி முதலுள்ளங் காலளவா யுட்புறம்
பிச்சருமப் போர்வை யிறுதியா—மிச்சடத்துக்
கன்னியசித் தாய்முழுது மாயமுத மாய்த்தானே
மன்னியவான் மாநான் மதி.

55. இந்தச் சராசரங்கட் கீசனான் றாயுடனே
தந்தையுந் தந்தைக்குத் தந்தையுனா—சிந்தனங்கொண்
டதுரிய நற்பத மாமெனையே சிந்திப்பார்
முத்தி விருப்பார் முனைந்து

56. பிரமன்முன் னாந்தேவர் பேணுமர மாதர்
நரரியக்கர் கந்தருவர் நாகா—நிரையாலு
மெச்சம் பலவாலும் யான்பூச சியனெனையே
யாச்சிப்ப ராரு மறி.

57. அருந்தவங்க டான மனேகவிதத் தாலு
மருச்சிப்ப ரென்னையே யாரும—பரந்த
சரவசர பூதங்கள சார்ந்துளமற் றெல்லா
மொருவனும் யானே யுணர்.

58. தூலனுஞ் சூக்குமனுஞ் சூனியனு மல்லனான்
ஞாலத்தின் பந்துநான் ஞானமயன்—மேலு
நிரந்தரனீ சன்விமல னீடவத்தை யில்லோன்
பிரபஞ்ச மில்லோனான் பின்.

59. அனாதிவிஞ் ஞான மசன்மம் புராணந்
தனாதித யக்குகையிற் றங்கி—யெநாளு
முருவமுல கங்களங்க மொப்புப்பற் றின்றிக்
கருதக்கா ணக்கொளப்போ காது.

60 சனாதனமா யந்தரமில் சற்பிரம்மனா சோக
மெனாநீ யடிக்கடிபா ரேகம—பனானுமெவன்
பாவித்து நிச்சலனா நிற்பன் பரபிரமம
மாவனமு தத்தன்மை யாநந்து

61 ஞானமிவ் வாறு நவின்றிடப் பட்டதா
லானமுத்தி யாரு மடைதற்கு—மானினியின்
றுசார மென்னா லருளப படுமிதுகே
ணீசாவ தானமா நின்று.

62 நீராட லுஞ்செபமு நிததியமோ மம்பூசை
யாரழலின் காரிய மாதியாத—தேருமோர்
சாதனமு மன்றேன் றனகெனறு மின்றுமான்
மாதரசி யேநீ மதி.

63 நேமமுங் கேத்திரபீ டத்தி னிகழுசேவை
நாமவாசச னம்பிதிரா நற்கருமம—பூமருவு
தீர்த்தநல் யாத்திரை தேசாா விரதஙக
ளோர்த்திடவற கிலலையா மொன்று.

64. தருமா தருமந தருபல னில்லை
மருவு திதியுலக மன்னுங்—கருமமிலை
யெல்லாக் கருமமிகநதிடுல காசார
மெல்லா விதத்து மிக

65. சமயவா சாரமே சற்றுமின்றித் தள்ளாய்
சமத்தமாங் கன்மந தளையா—யமையுமாற்
சங்கற்ப மும்விகற்பனு சாதிதரு மனுசாந்த
சஙகத்தை யுந்தூரத் தள்ளு.

66. பலவிதமாஞ் சித்திகளும் பாதாள முன்பா
யிலகுமிர சாயனமு மென்ப—வுலகிற்
பிரத்தியட்ச மாகவே பெற்றாலும பற்ற
லொருவுகவே சாதக னுள்

67 இவையாவும் பந்தகமா மிச்சீவ னுக்கே
யிவைமேலுந தாழ்நதநெறி யீவ—விவைக
ளியாவையினு மபபரம முததிசுக மில்லை
வியாபகமாஞ் சித்துருவம விட்டு.

68 எவ்விசே டத்தானு மெல்லா வவத்தையினுந
தவவலற யோகந தரிததோன—யெவவிததது
மையத்தாற் கேத்திரபீ டத்திற் குதூகலமா
மையலெழின் மற்றிதனை மாற்று

69. இருமிசீ டமபறவை கேள்சதியே தாரு
வுருமுதலா மெலலா வுயிரு—மொருபோது
நாசமுறச செய்யவொணு நல்லறிஞ னுண்மையறி
வாசிரயித் தோனு யறி

70 வேறெதுவுந் தான்பிடுங்க வேண்டா மிலையினையும்
வேறுபடுத் துஞ்செயலும் வேண்டாமே—சீறி
யினுத செயவேண்டா மெவ்வுயிர்க்கும் பூவு
மனுதரவாய்க் கிள்ளவேண் டாம.

71 சுயமாக வேயுதிர்ந்த தூமலர்கள் கொண்டே
செயக்கடவன் பூசை சிவனுக்—கியற்றியிடு
மாரணமுச் சாடனமுன் மற்றவித்து வேடணமும்
பேருற்ற தம்பனமுமம பின்.

72 சுரமொடு பூதங்கோ டுன்னுமா வேச
முரண்வசிய மாகருட மோக—முரைத்தவிக்
குத்திரகன் மங்கள் குயிற்றற்க கற்கட்டை
யொத்தவற்றிற் பூசை யொழி.

73. கேத்திரபீ டத்திற் கிளர்தேவ தைப்பொருட்டாச்
சோததிடுமா முத்திரையுஞ் செய்மகமு—நீத்துமுன்
செய்யவற்றின் வாதனைக டீர்த்தே வியாபகமா
மெய்யறிவு தன்னையே மேவு

74. சமத்துவமே யுற்றுச் சருவாம லாசை
சமனுய்ச் சுகதுக்கச் சார்விற்—சமனுகி
மித்திரர்க ளல்லாதார் மேலுமோட் டிற்பொன்னி
லொத்தகருத் தோனுகி யுற்று.

75. பொறிவிட யத்திலொரு போதும் விருபப
முறைவிடா துண்மமதை யோட்டி—யறிவுரமுற்
றுசைபய மற்றென்று மான்மாவி லேரமிப்பன்
மாசிலா யோகி மதி.

76. சமனுகி நிந்தையிற் சாற்றுதுதி யிற்பின்
சமனுகிச் சாவபூ தத்துஞ்—சமதிட்டி
மன்னிடவே வேண்டுமான் மாறுமலெந்நாளுந
தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரிற் றன்.

77 ஒருவுகவீண் வாத முடனுலக கோட்டி
யொருவுக பாழ்ங்கலக மும்பின்—னொருவுக
சாத்திர கோட்டியைச் சாராதே தீச்சொல்லோ
டேத்துநற் சொல்லு மிக.

78 ஈரிடையுங் கோளு மிடம்ப மிராகமுஞ
சாருமம் மாச்சரியந தானும்பின்—னேரிடு
மாசையுங் கோபமு மச்சமுஞ சோகமு
நீசருவ மெல்லமெலல நீக்கு.

79. தொநத மனைத்துந தொடரா தகற்றியே
சநததமுந தான்சனததைச சாராதா—னிநத
வுடமபுடனே யெல்லா முணாநதிடுவா ஞகித்
திடமபெறுதே சார்நதொளிர்வன் றோ.

80. ஞானததி ஞலேயே நன்முத்தி யவ்வண்ண
மேனைய சித்திபய னின்றேனு—மூனமாம
போகத்துஞ சித்தியினும பூண்டுமயல் வேண்டிடுவர்
சாதகரா யுளளவாஃக டாம்.

81. அணிமாதி யானகுண மாநதிடுக வன்றி
யணுகாம லேயஃ தகல்க—வுணர்நதே
விமலமா மப்பதியை வீடுறுத றபபா
னமலமாந தேகி யறி.

82. ஆகநதா னைம்பூத வாகார மங்கேயே
யேகசிவன் ருனு மினிதமர்வன்—பாகமிலா
தெங்கு முறுசிவமுன் னித்தரையி ருமுலகஞ்
சஙகரன் றன்னுருவந தான்.

83. இவ்வறிஞ னைக்கண் டிசைகரண மூன்ருனுஞ்
செவ்வியகந் தஙகனிபூத் தீம்புகையுந்—திவ்வியமா
நீராட லாடையூ ணைஞ்சுருகு மன்பாலீந
தாராரா தித்திடு வார்.

84 அப்படியே வீடுறுவ ராருயிரே யம்முத்தி
மெய்ப்படியு மார்க்க விருப்பமுளா—ரபபுருடற்
பூசைபுரி வாரன்றேன் புண்ணியத்தைப் பாவததை
யேசுபவ ரெய்திடுவா ரெண்.

85 அறிவுடனு சாரமெவை யாசிக்கப பட்ட
தறிவிக்கப் பட்டதெனு லநத—நெறியாவுந
காலஞா னந்தான் கருத்தில்வே றேவினவற்
பாலதெது மாதே பகர்.

இஙஙன மிருபத்துநான்காயிரங் கிரநத மிசைநத ஸ்ரீதேவிகா
லோத்தர மென்னும ஞானகாணடததின்கண
நைட்டிகர்க்கு ஞானசாரவிசார
மென்னும் அறுபததைநதாம்
படலம் சம்பூரணம்

ஸ்ரீ

சர்வஞானோத்தரம்

ஆன்மசாட்சாத்காரப்பிரகரணம்

மங்கலம்

நேரிசைவெண்பா

ஆன்மாவா மீசன் குகனுக் கருள்செய்த
வான்மசாட் சாதகார மாகுமீ—தான்மாவா
யென்னகத் தேயிருந தின்றுதமிழ சொலவானம்
முன்னவ னைய முதல்.

நூல்

1. அன்னசிவன் பின்னு மருள்வான் குகனேநிற்
கன்னியரு சூட்சி யறைவன்மெய்—மன்னவே
நிட்களமா யாவுளுமே நிற்பதாய் நுட்பமதா
யுட்கொள்ளப் போகாதே னும்.

2. எதனு லனுபவமா ஞானநன் கெய்து
மெதனையறிந் தோன்சிவ னேயா—மெதெவர்க்கு
மென்னுற் சொலப்பட்ட தின்றவ்விஞ் ஞானத்தை
யென்னிடத்தி னின்றுகே ளின்று.

3. ஈதுகுரு பாரம பரியத்துப போநததாம்
வாதிகளெல் லாங்காண வாய்க்காதா—மீதுபவ
பநதமுத் திப்பொருட் டாமபரம மாமுகமோ
வெந்தத் தலத்துமுள தே.

4 எவனெல்லா வற்று மிருக்குமித் தேவ
னெவனெல்லா மாகி யிருபப—னெவன்முக
மெங்குமுளா னெண்ணவொணுன் றத்துவமெல் லாந்
தங்கியெலா மிஞ்சியுளன் ருன். [தாணுய்த்

5. தத்துவங்க ளெல்லாமுந் தான்கடநதோன் வாககோடு
சித்தமு நாமமுஞ் சேராதா—னத்த
னவனு னெனவிகற்ப மற்றசித தததாற்
சிவசிந தனையேநீ செய்.

6. என்றுமுள தாய்நிலையா யவ்யயமா யெவ்விகற்பு
மின்றியதா யின்னதெென வெண்ணவொணு—தொன்றி
நிட்களமா ஞான மெதுதா னிகழுமுத [யுள
றிட்டாநத மின்றியதாய்த தேர்.

7 அடையாள மற்றழிவற் ருருமுப சாநதம
விடயங் கடநதொளிர் வேத்ய—மடுக்காது
பாவனைக கையம படரா ததுவேநா
னுவனிதி லைய மிலை.

8. அந்தப் பரதெய்வ மாகுஞ் சிவனுனே
மந்திரங்கள் யாவின் மயனுமம்—மநதிரஙக
ளெல்லாங் கடநதே யிலய சிருட்டிக
ளில்லா தவனுமா மே.

9. திருசியஞ் சூன்யந திரஞ்சரமு மென்றுற்
பரவிடப் பட்டன வாமிச்—சருவமு
நானே யுலகத்தி னுதனெல் லாமென்றுற்
ருனே யிலகுவன தாம்.

10. விவித வுருவத்தால் வேறுவே றாய
புவன நிரைகள் பொருந்திச்—சிவமுத
லிவ்வுலக மீறா யிலகும் பிரபஞ்ச
மவவளவு மென்னினிற்ப வாம.

11. எவவளவு காணப் படுபவோ விவவுலகி
லெவ்வளவு கேட்க வியைபவோ—வுள்வெளி
பற்றியொளிர் யாவும் பராவுமென் றறபரவ
லுற்றவை யாமவையென் றோ.

12 ஆன்மாயா னென்னினு மப்பர மான்மாவாய்த்
தான்மேவ வுன்னுசிவன் றன்வேறு—மான்மேவி
யிவ்வா றுபாசிபபோ னெய்தான் சிவத்துவ
மவ்வாற்ற லாலென் றறி.

13 அன்னிய ஞஞ்சிவ னன்னியனு னேயென்னும
பின்னபா வத்தைப் பெயர்ததிடுக—வன்னசிவ
னுவன்யா னேயென்னு மத்துவித மாகுமிப
பாவனையே யென்றும பழகு.

14. அத்துவித பாவனையே யார்ந்தோனு யெவ்விடத்து
நித்தமு மான்மாவி னிற்குமவ—னத்தனையே
யெல்லாவற் றுந்தனுக்கள யாவினுள ளுங்காண்ப
னில்லைசந் தேக மிதில்.

15. ஏகமா மிவ்வான்ம பாவனையோ டென்றுமுளான்
மோக விகற்ப முனிந்தோனும்—யோகிக்குச
செவ்வேயெல் லாமுணர்தல் செப்பப்பட் டுளளதா
மவ்வேதந் தன்னி லறி.

16. சாத்திரங்கள் யாவற்றுஞ் சன்மமில னீசனென
வேத்திடப பட்டா னெவனோவக—காத்திரமில்
லான்குணமில லானான்மா வாமவனே யாவேனே
யான்சிறிது மைய மிலை.

17 தன்மெய் யறியா தவனே சிருட்டிமுதற்
றனம முறுபசு தானவன்—றன்மெய்
யெவனறிவ னென்று மிருபபான் விசுத்தன்
சிவனவனே யையமிலை தோ.

18. அதனால் விவேகிக ளானோர்நன் காய்ந்து
நிதமறியத தக்கதான் மாநே—ரதுவே
பரவபர பேதம் பருமையணு பேத
மிருவிதமு மாயிலகு மே.

19 பரமநிர் வாணம் பரமா மபரனா
சிருட்டி வகையாற் றிகழும்—பருமையா
மந்திரரூ பம்பகர்வர் சூக்கும மாருத
சிந்தையி னின்றதாத் தேர்.

20 அஃதின்றி யாறு முகனே யனநதவித
மெஃதுரைத்து மென்ன வியமபுதி—யஃது
வியக்கத் தகுனாகொல் விசித்திரமே புத்தி
மயக்கத்திற் கேது மதி.

21. தருமங்கள் யாவுமான் மாவின்கட் டங்கு
நிருமிப்பன் யாது நினைப்பா—லொருமையா
யுன்னியுன்னி யென்றுமதை யுற்றிடுவ னஃததனை
யென்னுமிதி லைய மிலை.

22. இப்படி யான்மவிஞ ஞானமென் றென்ஞலே
செப்பிடப் பட்டது சேர்த்துருட்டி—யெப்படியு
மெல்லாமு மான்மமய மென்றோநதே யான்மசிநதை
வல்லாஞ யென்றுமே வாழ்

23. தெய்வமோ வேதமோ தீயிற்செய் வேள்வியோ
செய்வகையிற் சோபலவாந தடசிணையோ-வெவவகையு
மங்கில்லை நின்மலமா யெங்குமுக மாாநததாய்த
தங்கான்ம விஞ்ஞானஞ சார்.

24. மரணபவ சம்சார மாக்கடன் மூழ்கிச
சரணநா டிசசா ருயிர்கருச—சரண
மருள்வதவ வான்மவிஞ ஞானததை யன்றி
யொருபொருள்வே றின்றெனவே யோர்.

25. பரமாகி யப்பர மரன்மாவை யாவ
ஞரமாக வுள்ளபடி யோர்வ—ஞெருமுயல்வு
மின்றியவன் வீடுறுவ னெல்லா வவத்தைதகளு
மொன்றிடுவ னேனு முணர்.

26. ஆன்மலா பத்தினு மன்னிய மாம்பேறு
தான்மற்றொன் றெங்குமே தானில்லை—யான்மாவை
யென்றுமுபா சித்திடுக விவ்வான்மா யாவனவ
ஞென்றுபர மான்மாவா மோா

27. அல்ல பிராண னபானனுமே யன்றவ்வா
றல்ல வவற்றின்மே லாங்கரண—மெல்லா
முணர்வதுவா யுள்ளபரி பூரணமா மான்ம
வெணநிதமு மெய்துவா யே.

28 அகத்தும் புறத்திலு மேயில்லை யஃது
மிகத்தூரத் தண்மையிலு மேவா—தகளமா
மந்தப பரந்தாம மாநந்தொளிரு மாங்கேநீ
சிந்தையை யென்றுஞ் செலுத்து.

29. குறுக்கொடுமேல கீழிலுமே கூறுபடு முள்ளும
புறத்திலு மெங்குமெப போது—முறப்பெறுஞ
சூனியமாய்த தானே சொலிக்குமான் மாவையே
மேனிதமும் பாவனைசெய் மேல்.

30. சூனியமு மல்ல வசூனியமு மல்லதாஞ்
சூனிய மல்லதுமாஞ் சூனியமாந—தானெங்கும்
பக்கபா தஞ்சற்றும் பற்றாத வான்மாவை
யெக்காலுஞ் சிந்தை யியற்று.

31. ஆமயமோ டாதார மற்றதாய் வர்ணமொடு
நாமரூ பங்களு நண்ணிடா—தாமந்
நிரஞ்சன நிர்க்குண வான்மாவை நீயு
நிரந்தர மாக நினை.

32. ஆசிரய மாலமப மற்றதாய் மானத்தாற்
கோசரமா காதுவமை கூறரிதாய்—மாசிலியல்
மன்னியதாய் நித்தியமாய் மன்னிய வான்மாவை
யுன்னிடுக நாளு முவந்து.

33. வினைகளெல் லாமுமே விட்டு நிராசை
தனையுற்றுச் சங்கந் தணந்து—பினையென்றுந்
தன்னிலே தன்னாலே தன்னிலமர் தன்னையே
யுன்னிட வேண்டு முணர்.

34. தேயமொடு சாதி திகழ்வாணா மாசிரம
மாய விவற்றை யனுசரித்து—மேயபல
சிந்தனைக ளெல்லாஞ் சிதைத்தறிஞன் றன்னுருவின்
சிந்தனையே செய்க தினம.

35. இதுமந திரமா மிதுதே வதையா
மிதுவே தியான மெனலு—மிதுவே
தவமாகு மெண்ணங்க ளெலலாந தணநது
சுவரூப சிநதை துணி.

36 எணண மிலஞந்தா னெண்ணமோ டொன்றியதை
யெண்ணற் கிடனிலதாய்ச் செய்திடுக—வெணணு
மனதையான் மாவிலே மன்னசசெய் தொன்று
மனதா னினையற்க மற்று.

37. சிநதிக்கத் தக்கதல சிநதிகொண் ணுதல்ல
சிந்தை யலததுவே சிநதையுமா—மெநதவோர்
பககமுஞ சாயாப பரமான வான்மாவை
யெக்காலுஞ சிநதைசெய் யே.

38. சிநதைசெய் வாய்தினமுஞ் சிந்தைககெட் டாததையே
சிந்தை நிராசிரயஞ் செய்தேநீ—யெந்தசுக
மத்தத்து வாதீத நிட்களா வான்மாவிற்
சித்தித் திடுமோ செறிநது.

39. நிருவிகற்ப மாகி நினைக்கவொண் ணுதா
யொருமுதறிட் டாந்த முமுதா—யொருவுவமை
யற்றத்தி யந்தமா மஃதுபரா னநதமாய்ச்
சொற்றிடப் பெற்றததிற் றேய்.

40. விடயபபற் றெலலாமே விட்டு மனத்திற்
படரும் விருததி படுப்பா—யடையுமென்
றுன்மனி பாவமன் ரொன்றும தேபரம
வின்ப மெனலாவ தே

41. எததிகரு தேயமு மெல்லாக்கா லங்களுமே
யொத்ததுயோ கததிற்கென் றோதுநூ—லிததனையு
ஞானத்திற் பேதமே நண்ணுவா ணுசிரம
மானவிவற் ருலென றறி.

42 பால்வண்ண மொன்று பசுக்கள பலநிறஙகள
பால்போலு ஞானமெனப பார்த்திடுவர்—சால்புபல
லிஙகமுள வெல்லாம் பசுக்களை யேய்நதவே
யிங்கறிதிட் டாநத மிது

43 யாவினுமுற் றுபபரவி யப்பிரம மெஙகுமுக
மேவிய தாக மிளிர்வதா—லோவலற
வுன்மனத்தை யப்பிரமத் தூன்றியே தேயநதிக்
கென்னுமிவை யெண்ணிடா தே.

44. இப்புவியி லோர்குறியின் ருசிரமா சாரமிலை
யப்பரமான் மாவினிலை யார்நதோனுக்—கபபுருடன்
செய்ததனு லொன்றில்லை செய்திடவு மொன்றில்லை
செய்யென் விதியுமிலை தேர்.

45. செல்லினு நிற்கினு நித்திரை செய்யினும
புல்லினுஞ சாக்கிரம போசனநீர்—கொள்ளினுங்
காற்றுகுளிர வெய்யிற் கலநதிடுங காலுமெவ்
வாற்றினுமெக் காலத்து மற்று.

46. பயமும் வறுமைநோய் பற்றுசுர மந்த
மியைந்திடுங் காலத்து மேதுந—தியங்கானே
யான்மநிட் டன்சாந்த ஞர்நிட் களனாகி
யான்ம திருத்தனு வான்

47. போனாலும வநதாலும போனவன வநதவனு
நானேகன் போகருவா னடினிலே—நானப்
பிரகிருதி தன்மாறப பெற்றதரு மநதோய்ந்
திருந்தோ னிருபபோ னலன்

48. பிரகிருதி காரியமாங் கன்மங்கள் பேசும்
பிரகிருதி கன்மப பிறப்பே—நிருமலன்
யானோர் செயலிலனென் றேயுகத ததுவவித்
தானே னனுசந்திப் பான.

49. அவற்குப் பிரகிருதி யாறபநத மில்லை
யவன்முக்த னும மடைநதா—னவன்றான்
பிரகிருதி காரியமாப பேசுதோ டத்தா
லொருபொழுது மொட்ட லுறான்.

50. ஒளியா லிருளி னுருவ மொழித்து
விளக்கெவ் விதந்தான் விளங்கும்—விளக்கமி
லஞ்ஞானத் துண்டாகி யாரிருளை மாய்த்தொளிருஞ
சுஞ்ஞான சோதியான் மா.

51 நெய்தீர்ந்த தீபந்தா னிர்வாண முற்றிடல்போன்
மெய்யான்ம சிநதை விடாமலே—செய்யோகி
யான்மாவின் கண்ணேயே யார்ந்திருப்ப னான்மாவின்
மேன்மேவ வொன்றின் றுமெய்.

52. குடங்கொண்டு போங்காற் குடத்துளா காய
முடன்செல்வ தாக வுணர்நதுங்—குடநதானே
சென்றிடுவ தாகாயஞ் செல்வதிலை யான்மாவு
நின்றிடுமே யாகாய நேர்.

53. குடமுடை யுஙகாற் குடத்துளவா காய
முடன்மகா காயமோ டொன்றுஞ—சடமா
முடலக லுங்கா லுடலுளவான் மாவு
முடன்பரமான் மாவா யுறும

54. என்றதி காரியா யெல்லா முணரீச [லாப
னன்றதிகா ரத்தொடிவ வாறுறைநதான்—வென்றெல்
பந்தங்க ளின்வீடு பற்றிஞென் முற்றுணர்வோ
டந்தமிலா தெஙகுமுள னும்

55. ஆகமஙக ளெல்லா மறவிட் டமலானம
யோக சமாதியே யுற்றிதன்மே—லாகவய
லொன்றுமே யின்றெறு வோர்நதே மனவிகற்ப
மொன்று முறும லொழிதது.

56. விஞ்ஞான மிங்ஙன் விடாதுன்னி யோகிதா
னெஞ்ஞான்று மெய்துமுட லின்மையச்—சுஞஞானி
யத்தரும தர்மி யகம்புறமு மார்முத்த
னெத்தலமு மேகுவனு மே

57. முற்றுணர் வின்பமொடு மூதறிவு தன்வயம
வற்றல் வரமபில் வலியுமிவை—யுற்றென்று
மாரு நிராமய வான்மா வவன்சிவமே
சேரும் விசுத்தவுடல் சேர்ந்து

58 நாமசெப மார்ச்சனை நன்னீரி லாடலு
மோமமுஞ் சாதனமற ரென்றுமின்—றுமே
தருமாதர் மபபலன்கள் பிண்டமொடு தண்ணீர்க்
கிரியைகளு மில்லையாங் கேள்

59 இல்லை நியமங்க ளில்லையுப வாசமு
மிலலை பிரவிருத்தி யெவ்வகையு—மில்லை
நிவிருத்தி நோபிரம சாரி விரத
மவற்கில்லை யென்றே யறி.

60 அங்கிநீர் வீழ்வசல நின்றுவிழ லற்றுசிவ
துங்கஞா னமுதந துய்த்தசிவ—அங்கனய்
நித்தியனய் நின்மலனய் விட்டுச் சிருட்டிதன்மஞ
சித்தம்போற் சஞசாரஞ செய்

61 சத்தியஞ் சத்தியஞ சததியமென் றேமூன்று
சத்திய மிபபோது சாற்றினே—னுத்தமம்
மிக்க திதிலெங்கும் வேறெதுவு மேதெரியத்
தக்க திலகுகனே தான்

62. அமலனு மூடமதி யல்லனய்ப புத்தி
நிமலனய் நின்மலான் மாவாய்—விமலமாம்
பாவததி னல்விமலம் பார்ப்பவெலா மென்றமலம
பாவித்துப பார்த்திடுவன் பார்.

சர்வஞானேத்தரம்
ஆன்மசாட்சாத்காரப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

பகவத்கீதாசாரம்

காப்பு

பார்த்தன் றேரினல், வார்த்தை யாலவன்
ஆர்த்தி போககருண், மூர்த்தி காககவே.

நூல்

வெண்பா

1. கருணை மிகுநத கருத்தனுய்த துக்கம்
பெருகி விழிநீா பெருக—வருநதுமப்
பார்த்தன் றுயரகலப பார்த்துமது சூதனனிவ்
வார்த்தை யுரைததான் வகுத்து.

2. தேகமிது சேத்திரமாச் செப்பப் படுமிந்தத
தேகததை யாவன் றறிவனோ—தேகியவன்
சேத்திரஞ்ஞ னென்று செபபுவார் தாமதனைப்
பாாத்தறிந தோர்கள பகுத்து.

3. சேத்திரங்கள் யாவுள்ளுஞ் சேர்ந்தே யிருக்கின்ற
சேத்திரஞ்ஞ னென்னைத் தேர்வாயே—சேத்திரஞ்
சேத்திரஞ்ஞன் றன்மை தெரிகின்ற ஞானமே
தேர்த்திடஃ தேயெனக் கொப்பு.

4 ஆன்மாககள் யாவி னகத்து மமாகின்ற
வான்மாயா னுவ னருச்சுன—வான்மாக்கட்
காதியொடு மததியமு மந்தமு மாமிவைக
ளாதியாம் யானே யறி.

5. பிறநதா ரிறககப் பெறுத லுறுதி
யிறநதார் பிறப்ப தெனலு—முறுதி
விலக்கற் கரிய விதியிதினீ வீணே
கலகக முறலேன் கழறு.

6 பிறபபிறப்பில் லானென்றும பின்னு மிவன்முன்
பிறநது கழியப் பெறுனே—பிறவாதா
னென்றுமுளன் சாசுவத னிவ்வுடல்கொல் லபபடி
கொன்றுபடான் றெல்லோனுட் கொள். [னுங்

7. இவன்றுணிகக வொண்ணு னெரிககவொண் ணுதா
னிவனனைகக வற்றவொ ணு னேது—மிவனிதத
னெஙகுமுளன் ருணு வியல்பாற் சனுதனன்
றங்கு மசலனே தான்.

8 எதனு னிறைவெய்து மேயுமிவை யாவு
மதழிவில் லாத தறிவா—யெதனு
மாளாத வபபொருளை மாளச் செயவல்ல
வாளாகா னரு மறி.

9 இல்லா ததனுக் கிருப்பில்லை யுள்ளதனுக்
கில்லாமை யென்ப திலையெனவே—யில்லதுள
தென்னு மிரண்டி னியல்பிதுதாங் கண்டார்மெய்
தன்னை யறிநத தவர்.

10. எங்குமெவற் றும்விண் ணிருநதானு நண்மையினுற்
றங்குமவற் றிற்பற்ருத தன்மைபோ—லெஙகுமே
தேகத திருநதானுந தேகியா மான்மாவுந
தேகத்தி லொட்டான் றெளி.

11 கதிரோன் மதியுங் கனலுமெக் கானு
மதனை யொளிர்விதத லாகா—லதனை
யடைந்தே மடங்காரோ வஃதுபர மாமென்
னுடையவீ டாமெனவே யோர்

12 உதியா தொழியாதென் ருேதிடப் பட்ட
வதுமே னிலையென் றறைவ—ரதனை
மருவித் திரும்பாரோ மற்றஃதென் மேலா
மரியவீ டாகு மறி.

13 மானமிலார் மோகமிலார் மாற்றினுர் சார்பாசை
தானிலைத்தா ரெக்காலுந தனனிலே—யூனசுக
துக்கமெனுந தொநதந தொலைந்தவரா ஞானியரவ
வக்கரவீ டாளு மவர்

14 எவனால விதியை யிகந்திச்சை யேவு
மவவழி தன்னை யடைப்பா—னவனென்றுஞ்
சாராளே சித்தியொடு சாந்தி சுகத்தினையுஞ்
சேராளே முத்திச் சிறப்பு.

15. எல்லா வுயிர்களிலொத் தேகனுய் நாசமுறு
மெலலாவற் றும்பொன்ரு தேயநதோ ளு—யெலலோரும்
பார்பபதற் கொண்ணுப பரமேச சுரனையெவன்
பார்ப்பா னவனேபார்ப் பான்.

16. அன்னிய மெண்ணாத வன்பிறை லென்னையெவ
ருன்னிடுவா ரன்னவர்க்கே யுத்தமனே—யென்னையிவ்
வாறாக மெய்யா யறியத் தரிசிக்கப
பேறாககத் தககோன்யான் பின்.

17 அவரவா தன்மைக கடுத்த படியே
யெவர்கருஞ் சிரத்தை யெழுங்காண்—புவியிற்
சிரத்தை யுருபுருடன் சேர்சிரதகைக் கொத்தே
புருடனு மாதல் பொது.

18 சிரதகையுள் ளோனே திருத்திப் பொறியைக்
கருத்தில் விடாதே கருதி—மருவுவான்
மெய்யறிவு மேவிபபின் மேலான சாந்தியினை
யெய்துவான் சின்னாளி லிங்கு

19. என்பாலே சித்த மிருத்தியெப் போதுமுள்
ளன்பாலே பத்திசெயு மன்பருக்—கென்னையவர்
சாரவா ரெதனாலச் சற்புத்தி யோகத்தை
யீவேனு னெனனருளா லெண்.

20. அன்னவ ருளளத் தமர்நதே யருளதனாற்
றுன்னுமறி யாமையாந தொல்லிருளை—மின்னு
மறிவாம் விளக்கா லறவே யிறுதி
யுறச்செய்வேன் யானென் றுணர்.

21. அறிவா லெவர்த மகத்தறி யாமை
யறவே யழிநத தவர்த—மறிவும்
பரிதியைப போலப் பரத்தை யொளிரப
புரிவித் திடுமப பொழுது.

22. மேன்மை யுறப்பொறிகண் மேவும் பொறிகட்கு
மேன்மன மம்மனதின் மேன்மதி—தான்மதியின்
மேன்மையா யாவன் மிளிர்வா னவன்றன்னை
யான்மாவா மென்ன வறி

23 மதிக்குயர்விவ் வாறு மதித்தே மனத்தை
மதியா னிறுவியான் மாவின்—மதிசேர்
விசயா செயிப்பாய் வெலற்கரிய காம
நிச்சத் துருவுருவை நீ.

24. எரியு மெரியு மெரிகருமமை யெல்லா
மெரித்துநீ றாக்க லெனவே—யெரியா
மறிவுங் கருமமனைத்து மெரித்தே
யுறுவிக்கு நீறா வுணர்.

25. எவனியக்க மெல்லாமு மிச்சையெண்ண மென்னு
மிவையில் லனவா வியங்கு—மவனே
யறிவெரியால் வெந்தவினை யானவனை யான்றோ
ரறிவொளிசேர் பண்டிதனென் றார்.

26 ஆசைசின மற்றா ரடங்கு மனமுற்றார்
தேசுறாஉ மான்மாவைத் தேரெதிகள்—பாசமில்
புத்த ரவருக்குப் பூரணநிர் வாணசுக
நித்தமனு பூதமா நேர்.

27. தீரஞ்சேர் புத்தியினாற் சித்தத்தை மெல்லமெல்ல
நேரச் செயவேண்டு நிச்சலன—மாரதனே
சித்தத்தை யான்மாவிற் சேர்த்திடுக மற்றெதுவு
மித்தனையு மெண்ணிடா தே.

28. எதுவுந திரமின்றி யென்றுமலே சித்த
மெதெதனை பற்றியே யேகு—மதனின்
றீர்ததநதச் சிததததை யெபபோது மான்மாவிற்
சேர்ததுத திரமுறவே செய்.

29. ஒடுக்கிப் பொறியை யுளத்தை மதியை
விடுத்தாசை யசசம வெறுப்பு—மடுதடுதென்று
முத்தி தனக்கே முனையு முனிவனெவன்
முத்தனே யநத முனி.

30 சகல வுயிாகளிற் றன்னையுந தனனிற்
சகல வுயிாக டமையுமு—விகலமறத்
தன்னினிலைத்தெங்குஞ் சமநோக்குள் ளான்காண்பன்
றன்னிய னநதத் தவன்.

31. அன்னிய சிநதை யணுவுமிலா தென்னையே
யுன்னியெவ ரென்று முபாசிபபா—ரென்னிலே
யென்றுமொன்று மன்னவர்தம யோகக்ஷேம மங்களை
யென்றுந தரித்திடுவேன் யான்.

32. அவர்களின் ஞானி யனனிய பக்த
னவன்விடா யோகியு மாவ—னவனே
பெரிய னவறகுப் பிரியன்யா னெறகுப
பிரிய னவனும பெரிது.

33. எணணில்சென் மங்க ளிறுதி யதின்ஞானி
யெண்ணி யகத்திலென்னை யெப்போது—மெண்ணி
யெலாமவாசு தேவனென வென்னுறுவான் மான்மா
வெலார்க்கு மரிய னிவன்.

34. அகத்துள பற்றெலலா மற்றானெப் போதி
னாகப்புந தனிற்றன்னா னாற்றான்—வருத்தன
ரப்போ தவன்மெய் யறிஞனா னென்று
மெய்ப்போத முற்றார் மிக

35. இகந்தவனா யிச்சையெலா மெய்தாத திற்பற
றகன்றவனா மாயுள்ளா னாதா—னகநதை
மமதையு மிலலாவம மாபுருட னென்று
மமைதி யுறுவா னறி

36. எவன்பா னுலகுபய மேது முறாதோ
வெவனுலகுக கஞசானோ வேது—மெவன்றா
னுவபபுவர்பபு பீதி யுளககலகக மற்றோ
னவனெனக்கு மீபபிரிய னாம.

37. மானமவ மான மருவிற் சமனாகி
யேனையருற் றார்களிலொப பேய்நதோனாய்த்—தானே
தணந்தான் றனையகலாத தன்முயற்சி யெல்லாங
குணங்கள் கடநதோனாக் கூறு.

38. எவனான்மா வின்க ணிரமிபபான் மற்று
மெவனான்மா விற்றிருத்தி யெய்நதா—னெவனான்மா
வின்கண்ணே யின்புற் றிருபபா னவன்றனக்
கென்றுமே செய்வதற்கொன் றின்று.

39. பண்ணும் வினையாற் பயனேது மெய்தலிலை
பண்ணா ததனாலும் பாவமிலை—நண்ணியவற்
கெவ்வுயிர்க ளாலுந்தா னெய்திடத் தககதா
மெவ்வித மாமபொருளு மின்று.

40. உற்றதாம பேற்றி னுவபபுறறான் றொநதங்க
ளிற்றா னழுக்கா றிலாதவ—னொற்றுமை
பெற்ற வவற்றுப் பெறாதவற்றுற் றான்செய்த
னுற்றானும பநத முறான்.

41. ஈச னுயிரக ளெவற்றுளளுஞ சேரிதயத்
தேசத்தி லென்றுந திகழ்கின்றான்—பாசமா
மாயையா லெநதிரஞ்சேர் மன்னுயிரகள யாவினையு
மோயலற நின்றுழற்ற னுற்று.

42 அவனைச் சரண மடைகவெவ் வாற்று
மவனருளாற் சாநதி யடைவா—யவனருளா
லீறில்லா வப்பதமு மெய்துவாய் பாரதனே
பேறிதனி லிலலை பிற

பகவத்கீதாசாரம் ஸம்பூரணம்

தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம்

(தாத்பர்யத்துடன்)

அவதாரிகை

உலக சிருஷ்டிகர்ததரான பிரம்மதேவரின் மானசிக புததிரரான சனகர், சனநதனர், சனத்சுஜாதா, சனத குமாரா என்னும் நாலவரும் சகசிருட்டியாதி காரியங்கட காகத தாம் பிறபபிக்கபபடடமையைப பிதாவாற கேட்டு அதில விரக்தியுறறவராய உபசாநதியையே நாடி, அதனைத தெளிவிப்பாரைத் தேடிவரும் அதி தீவிர பக்குவர்களின் பொருடடுப பரம காருணிகனான சாக்ஷாத பரமேசுவரன் ஆலின்கீழ தக்ஷிணாமூர்த்தமாக மௌனமாயத தன்னிலையிற் சின்முத்திரையோடிருககக கணடதும் காநதங்கண்ட இரும்பு போற கவரபபடடவராய அவவாறே யவரருகிற றம்முணமை நிலையி லமாந்தனர். அம் மோனமாந தன்னிலை யுணமையை யுணருஞ் சக்தியிலலா வுத்தம வதிகாரிகடகுத தடையாயக காணபபடு மூலகமாய, காணபானுய, காட்டு மொளியாய விரிநதொடுங்குஞ் சக்தி தன்னையன்றி யின்மையின் 'எலலாந தன்மய' மென்னுஞ் சாவாதமததுவததைத தொகுதது இத தோததிரததால ஆசாரிய சங்கரர் அறிவிக்கலாயினா :—

மங்கலம்

மன்னுமா முனிவரர் சாநதி மன்னவே
தென்முக மூர்த்தியாய்த் திகழ்நது மோனமாந்
தன்னிலை திகழ்ததியித் துதியிற் றன்மயஞ்
சொன்னவச சஙகரன் றுன்னு மென்னுளே.

நூல்

அறுசீராசிரியவிருத்தம்

மவுனமா முரையாற் காட்டு மாப்பிரம வத்து வாலன
சிவநிலைத் தவர்சற் சீடர் செறிகுரு வரன்சிற் கைய
னுவகையோ ருருவன் றனனு ளுவப்பவன் களிமு கத்த
னவனையாந் தென்பான மூர்த்தி யப்பனை யேத்து வோமே

(தாத்பர்யம்.) மௌனமாகிய வியாக்கியானத்தால் தெரிவித்த பரப்பிரம்ம சொரூபனும், பாலனும், பிரஹ்ம நிஷ்ட முனிகளான உத்தம சிஷயர்கள் சூழவிருக்கும் குரு சிரேஷ்டனும், சின்முத்திரைக் கையனும், ஆனந்த மூர்த்தியும், தன்னிலேயே ரமிப்பவனும், சந்தோஷ முகனும், ஆகிய பரமபிதாவான அந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்தியை நாம் துதிப்போம்.

உலகுகண் ணாடி யூடநே ருறத்தனு ளருளா னத்தால்
வெளியினிற் றுயிற்க னுப்போல் விளங்கிடக் கண்டு ஞான
நிலையுறு நேரந் தன்னை யொருவனு மெவனேர் காணபன்
றலையுறு குருவா மநதத தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி (2)

(தா—ம.) உலகமானது கண்ணாடியிற் காணப்படும் பட்டணம்போலத் தனக்குள்ளாகவே யிருந்தும் தன் அறியாமையால், நித்திரையாற் கனவுபோல வெளியில் இருப்பதாகப் பார்த்து (விழித்ததும் தன்னையே காணபதுபோலத்) தன்னை யறியும்போது தானொருவனே யிருப்பதாக யார் பார்க்கின்றனரோ, ஆதி குருவான அந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

வித்துளே முளைபோன் முன்னம விகற்பமி லிச்ச கம்பின்
கற்பித மாயா தேய காலகா மத்தாற் பற்பல
சித்திரம விரிப்பன் யாவன் சித்தனு மாயி கன்போற்
சத்தியாற் குருவா மநதத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (3)

(தா—ம.) முன்பு விதைக்குள் முளைபோலத் தனக்குள் வேற்றுமையின்றி யிருந்த இவ்வுலகத்தைப் பின்பு, மாயை

யாற பொயயாயத தோறறும் தேச கால காமவசததா லனேக விசிததிரமாக சிததனையும் ஜாலககாரனையும்போலத தன் இசசை (சகதி) யால எவன் வெளியில விரிக்கின்றானோ, அநதத தக்ஷிணாமூாததி குருவுககு நமஸ்காரம்.

எவனொளி யுண்மை யின்மை யியைபொரு ளிலங்கு நேரே
யெவனது நீயா னாயென றிசைததுணாத துவன்சோநதோரை
யெவனைநோ காணின் மீண்டு மிபபவக் கடல்வீழ் விலலை
தவருறு குருவா மநதத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (4)

(தா-ம்.) எவனது உணமைப பிரகாசமே பொயயாயத தோறறும் பொருளகளில விளங்குகிறதோ, எவன் தன்னை யடுத்தவர்களை 'தததுவமஸி' (தத—அது, துவம்—நீ, அஸி—ஆனாய) என்னும் வேதவாக்கால நேராக அறிவிக்கின்றானோ, எவனைப பிரததியட்சமாயக கணடாற பின்னுமிச சம்சார சாகரததிற படிவதிலலையோ, தவததினரடையும் அநதக குரு தக்ஷிணாமூர்ததிக்கு நமஸ்காரம்.

பலதுளைக் குடத்துட் டீபப பாய்கதிர் போலயாா ஞானம்
விழிமுதற் பொறிவாய்ப் பாய்ந்து வெளிசரித் தறிநதே
[னென்ன
விளங்கிடு மெவனைச் சார்ந்து விளங்குமிவ் வவனி யாவுஞ
சலமறு குருவா மநதத தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி (5)

(தா-ம்.) அனேக துவாரமுளள குடததினுளளிருககும் தீபப பிரகாசம் போல எவனது ஞானம் கண முதலான இநதிரிய வழியாய வெளிபபடடு விளகக, 'நான் அறிகிறே' னென்பதாக சுயம்பிரகாசனான எவனை அனுசரிததே இநத ஜகமெலலாம் பிரகாசிககின்றதோ, அநதச சலனமிலலாத தக்ஷிணாமூர்ததி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

உடலுயிர் பொறிகள் புநதி யொன்றுபா ழகமாத் தேர்வர்
மடநதையர் பால ரநதர் மடையரேய் மூட வாதி
மடமையால் விளையு மம்மா மயக்கமே மாய்ககு ஞானத்
தடையறு குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போறறி. (6)

(நா-ம.) தேகம், பிராணன், இந்திரியங்கள், புத்தி, இவையொடுங்கின சூன்யம், இவற்றையே தானாக, பெண்டுகள், குழந்தைகள், குருடர், சடர்போல வுணரும் மூடவாதிகளது உண்மையறிவின்மையா லுண்டான அப பெருமயக்கத்தைப போக்கும் மயக்கமில்ல ஞானகுருவான அந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்

இராகுபற் றிரவி திங்க ளெனவுளன் மாயை மூடப்
பராவுள மொடுங்கத் தூங்கிப் பரவிட வுணருங் காலம்
புராவுறங் கினனு னென்று போதனு மெவன்பு மானுய்ச
சராசர குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி (7)

(நா—ம.) ராகுவாற பிடிபட்ட சூரியசந்திரர்போல எப பொழுதுமுள்ள எவன், மாயையின் மறைப்பாற புருட (ஜீவ) னுய, விரிந்தமன மொடுங்கும்போது தூங்கி, மனம் விரிந்து விழிக்கும்போது முன் தூங்கினேனென்று தனது இருப்பை யுணர்கின்றனே, அந்தச சராசர சற்குருவான தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்

குழவிமுன் னனவு முன்னாக கூறுபல் லவத்தை யெல்லாஞ்
சுழலினுங் கலந்தி ருந்தே சொலிக்குமுள ளகமா நாளுங்
கழல்விழு வோர்க்கார் தன்னைக் காட்டுவன் சிற்கு றிப்பாற்
றழல்விழிக் குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (8)

(நா—ம்.) குழந்தைப்பருவ முதலனவும், நனவு முதலனவும், மற்றும் எல்லா வவத்தைகளும் மாறி மாறி வரினும், மாறாமற கலந்திருந்து உள்ளே 'நான்' என்பதாக எபபோதும் பிரகாசிக்கும் தன்னை சரணமடைந்தவாகட்குச சின்முத்திரையாலெவன் விளக்குகின்றனே, ஞானக்கினிநேத்திரனை அந்தத தக்ஷிணாமூர்த்தி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

உலகையா ரிபபு மானேக் குறும்பல நனைக்க னுவிற்
கலங்கியே மாயை யாலே காரிய கார ணம்பின்
றலைவனுந் தாசன் சீடன் குருமகன் றந்தை யாதி
தலமுறு குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (9)

(நா-ம்.) உலகத்தை, காரியம் காரணம், தலைவன் (உரியவன்) தாஸன் (உரிமை), சீடன் குரு, மகன் பிதா முதலிய பேதங்களாக மாயையால மயங்கி நனவிலும் கனவிலும் காணகின்ற இப்புருடனெவனே, உலக குருவான அநதத தக்ஷிணாமூாததிககு நமஸ்காரம்

மண்புன லனல்கால வான மதிகதி ரோன்பு மானு
மென்றெளிர சராச ரஞுசே ரிதுவெவ னெட்டு மூர்தத
மெண்ணுவார்க் கிறைநி றைநதோ னெவனினன் னியஞுசற்
[றின்றுந்
தண்ணருட் குருவா மநதத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (10)

(நா-ம்) பூமி, ஜலம், நெருபபு, காறறு, ஆகாசம், சூரியன், சநதிரன், புருடன் என்று சராசரமாயத தோறறுமிது எவனது அஷ்டமூாததமோ, விசாரிபபாாககு பரனுய எங்கும் நிறைநத எவனைக காட்டிலும் அன்னியஞ் சிறிதுமிலலையோ, அவ வதிசாநத கிருபாமூர்த்தியான தக்ஷிணாமூாததி குருவுக்கு நமஸகாரம்.

சருவமுந் தானு நன்றாய்ச் சாற்றுமித தோத்தி ரத்தின்
சிரவணந தன்னு லர்த்த சிநதனந் தியானங் கானம
புரிவதா லெல்லாந தானும பூதிசே ரீசன் றன்மை
மருவிடு மற்று மெட்டா மடிவறு செல்வந தானே (11)

(நா-ம.) சாவாதமதவததை (எலலாம் தானுதலை) தெளிவாயத தெரிவிதத இததுதியைக கேடடல, பொருளை விசாரிததல, அபபொருளைத தியானித்தல, துதிததல செயதலால சாவாதமதவ மஹாசம்பததுளள ஈசவரதவம் சிததியாவதோடு சாசுவதமான அணிமாதி அஷ்டைசவரியமும் தானே சிததிக்கும்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம்

முற்றும்

உ

ஆன்மபோதம்

நேரிசைவெண்பா

மங்கலம்

ஆன்மாவின் போதமரு ளாசானுஞ் சங்கரனவ்
வான்மாவுக் கன்னிய னவனே—வான்மாவா
யென்னகத தேயிருந தின்று தமிழ் சொல்வானு
மன்னவ னன்றிமற் றூர்

நூல்

1. தவங்களினாற் பாவந் தவிர்ந்தவராய்ச் சாந்தி
யவிர்ந்தவரா யாசையறுந் தாராய்ப—பவமுக்தி
யாதரமார்ந் தாருக் கடையத் தகுமான்ம
போதமா மீது புகல்.

2. அறிவொன்றே நேர்முக்தி சாதன மாகும்
பிறசா தனங்களின் பேறா—மறிவின்றி
யாகாது முக்தியுற லக்கினியின் றிப்பாக
மாகாத வாறென் றறி.

3. அறியாமைக் குப்பகை யன்றதனாற் கன்ம
மறியாமை தன்னை யகற்றா—தறிவே
யழிக்குமறி யாமையொளி யந்தகா ரக்கும
பொழிக்குமா றென்றே யுணர்.

4 அறியாமை யான்மறை வானதுபோ லான்மா
வறவேயஃ தேகம தாகி—நிறைவா
யிலகுமே தானு யிரியவே மேக
மிலகுமா தித்தனென வே

5 அறியாமை யாநகலக்க மாருமுயிர தூய்தா
மறிவுப பயிற்சியி னலவ—வறிவு
மகற்றியறி யாமை யழியுமே நீர்மா
சகற்றுநதேற் றுமபொடியொப் பாய்.

6. விருபபுவெறுப் பாதி விகாரசம் சாரத
திருபபுங் கனவுக இணையஃ—துருபபடும்
போதுமெய் போலப் பொலியுமே போதமுதி
போததுவும பொய்யாகிப் போம்.

7. எவ்வளவு கால மெனவைகுமதிட் டானமா
மவவியய மாம்பிரம மாய்நதறித—லொவ்விடா
தத்துணைக் கால மகிலமுமெய் யாய்த்தோன்றுஞ
சுத்திவெள்ளி போலத் துணி.

8. முதற்கா ரணமாய் முழுதினு தார
மதுவாம் பரேச னகத்தே—யுததி
யுதிருமிழி கள்போ லுலகங்க ளெல்லா
முதித்திருந் தேயு முணர்.

9. சச்சிதா னநதன் சகலத்து முள்ளுள்ளா
னிச்சனும விஷ்ணு நிலைதன்னிற்—சொச்சமாம்
பொன்னிற கடகாதி போலும்பல் தோற்றமெலா
மன்னிய மன்றென் றறி.

10. விண்ணிலே போல விளங்கீச னிற்றென்று
மெண்ணி லுபாதி யிசைநதவிபு—வண்ணாலும
பேத வுபாதிகளாற் பின்னன்போல வானவை
போதலும பூன்றப பொருள.

11 பலவா முபாதிகள பற்றியே நாமங்
குலமா சிரமமுதற் கொளகை—சலத்திற்
சுவைநிற மாதிபோற் சுத்தவான் மாவி
லவைகற் பிதமா மறி

12 கலந்தபெரு மைம்பூத காரிய மாகுங்
கலநதவினை சாரநத கலமாங்—கலகரு
மிடரின்ப போக மெவையும புசித்தற்
கிடமிவ் வுடலென் றிரு

13. வாயுக்க ளைந்து மனமபுத்தி யிரைநதா
யேயுங் கருவிக ளேய்ந்தநுண்—காயங்
கலவாத நுண்பூத காரியமாம போகத்
துலவாத சாதனமா மோர்.

14. ஆதியற் றிற்றென் றறைறயொணு வஞ்ஞான
மோதுவ ராதி யுபாதியா—யோது
முபாதிக ளாமூன் றுடல்களின் வேறு
யுபாதியி லான்மாவை யோா.

15. கோசங்க ளைநதுமுதற் கூட்டுறவா லான்மாவு
மாசிலதே யாயினுமவ வம்மயநே—நேசருவு
நீலபடா திக்கலப்பா னிமல மாம்படிகம்
போலவே யொட்டாப பொருள்.

16. உடறபஞச கோச வுபியாதி யோடுட்
சுடர்பரி சுத்தவான் மாவைத்—திடமான
வுத்தியினாற் குத்தி யொழித்தவற் றையரிசி
யொத்தறிய வேண்டு முணர்.

17. எங்குமே யென்று மிருப்பினு மான்மாவு
மெங்குமே யானமா விலகவிலை—துங்கமாம்
புததியி லேயே பொலியுநிழல் சொச்சமாம
வத்துவிற் றோன்றும் வகை.

18 உடல்கருவி யுள்ள மொடுபுததி மாயை
விடவே றவற்றின் விருத்தி—யுடனே
யெவைக்குமே சாட்சியா மென்றுமான் மாவை
யவைக்கரசன் போல வறி.

19 கருவி களின்றொழில் கண்டவவி வேகி
கருத்தன்போன் றான்மாவைக் காண்பன்—றுரிதமா
யோடுமே கங்கண் டுணாவிலி சநதிரனே
யோடுகிறா னென்பதை யொத்து.

20. ஞானவொளி யான்மாவை நண்ணி யுடல்பொறிகண்
மானதம் புத்தியிவை மன்னுதமக்—கானதொழி
லாற்றிடுமா தித்த னவிரொளியான் மககடொழி
லாறறுவது போலு மறி.

21. தேகம் பொறிக டிகழ்குணங் கள்வினைக
ளாகுமிவை தூயசச்சி தான்மாவில்—மோகத்தாற்
கற்பிபபர் சுதத ககனத்தி னீலமுதற்
கற்பித்தல் போலக் கருது.

22 மனமா முபாதி மருவுகர்த் ததவ
வினமாய வற்றையறி வின்மை—யெனுமயலா
லான்மாவிற் கற்பிப்ப ரபபலைவை நீரேதோன்றும்
வான்மதியிற் கற்பிகரு மாறு

23. விருபபாசை துனபின்பு மேனுமிவை போல்வ
விருப்பவாம புத்தி யிருபபா—விருப்பில்லாத்
தூககத்தி லின்றதனாற் சொநதமவை புநதிக்கே
யோர்க்குகவான் மாவிற்கா மோ

24. அருககன் றனகொளி யப்புக்குத் தட்ப
மெரிக்குட் டணமு மியல்பா—யிருக்கையெனச்
சத்துச்சித தானநதஞ் சாாநித்தனு சுத்தமியல
பொத்ததான் மாவுககென் றோ.

25 சத்துச்சித் தென்னத் தகுமான்ம வம்சமும
புத்தி விருத்தி புகலொன்று—மொ தத
விரண்டோடு மூடகதால் யானறிகின் றேனென்
றொருததன் றொழிற்படுவ னோ.

26 என்றும் விகார மிலதான்மா புத்தியு
மென்றுமறி வின்றியதே யென்றாலு—மொன்றிய
சீவனே யெல்லாந தெரிவான்செய் வான்காண்பான்
பாவத்தான் மாமோகி பார்

27. தன்னைத்தான் சீவனெனத் தாம்பிலே பாம்புபோ
லுன்னியே யச்ச முறுகின்றான்—றன்னைத்தான்
சீவனலன் யான்பரமான் மாவென்று தேர்ந்ததனா
லாவனனா சானா யவன்.

28 ஒருபொருளா மான்மா வொளிர்ககு மதிமுன்
கருவிகளைத் தீபங் கடாதி—பொருவ
வொளியி லவற்று லொருபோது மான்மா
வொளிரகப் படாதென் றுணர்.

29 விளககி னுருவை விளககிட வேறு
விளக்கை விருமபா விதமபோல—விளங்கு
மறிவுருவா மான்மா வறிநதிடத் தன்னைப்
பிறிதறிவு வேண்டப பெறுது.

30. நேதிநேதி வாககினு னீக்கி யுபாதியெலா
மீதியாரு சீவான்மா மீதிலா—வாதியா
மபபரமான் மாக்களி னைக்கியமா வாககியங்கள்
செப்புவ தோாநது தெளி

31 அவித்தையா லானவை யாகமுதற் காணு
மிவைகுமிழி போலவழி வெய்து—மிவற்றி
னயலா மமல வகமபிரம மாமென்
றயராம லென்று மறி

32. உடலுக்கு வேறெனக் குண்டாதன் மூதத
லொடுகுன்றல் சாவுமுத லொன்று—படாநத
வொலிமுற் புலன்களோ டொன்றலெனக் கின்றே
யலன்பொறிகள யானுதலால்.

33 மனமலனு னுதலான் மன்னுதுய ராசை
சினமசச மாதியெனைச் சேரா—வினமாக
வபபிரா ணன்மனமில் லான்சுத்த னென்றுமறை
செப்புகின்ற தன்றே தெளி.

34. நிர்க்குணனி ரஞசன னித்த னிராகார
னிர்விகா ரன்சுத்த னிட்கிரிய—னிர்விகற்ப
னிததமுக தனமுன னிகழத்திடப் பட்டவை
யததனையு நானென் றறி.

35 ஆகாயம போல வகிலத்தி னுள்வெளியான்
சாகாதான் சர்வ சமன்சித்தன்—றேகாதி
யாவறறும பற்றற்று னென்றுமம லன்சலியா
ஞுவஞு னெனறே யறி

36. எதுநிததஞ் சுத்த மெதுமுக்த மேக
மெதகண்ட வின்பிரண் டில்ல—தெதுசத்துச
சிததனநத மாகுந திகழப பரபிரம
வததுயா னேயா மதி.

37. நிரந்தரமிவ் வாறு நிகழ்த்தப படும்ப
பிரமமே யாஞுவ னென்னு—முறுதி
யழிககுமறி யாமை யலைவுகளை நோய்க
ளொழிககுமிர சாயன மொத்து.

38. ஏகாநத தேசத் திருந்தாசை யின்றிவெளி
போகாது வென்று பொறிகளை—யேகமா
யநதமி லான்மாவை யன்னியமில புநதியஞுய்ச
சிநதிக்க வேண்டுந தெரி.

39 புத்திமான் காணும் பொருளவையு மான்மாவிற்
புத்தியா லொன்றல் புரிவித்தே—சுத்தமாம்
விண்ணென வொன்றாய் விளங்கிடு மான்மாவை
யெண்ணுக வெப்போது மே.

40. உள்ள துணர்ந்தோ னுருவம் வருணமுத
னுள்ள மயல்க ளொருங்கொழித—துள்ளந
திகழ்பரி பூன்ற சிதானந்த தானை
திகழ்ந்திடுவ னுஞ்ந தெரி.

41 அறிவா னறிவோ டறிபடுவ பேத
முறுபரமான் மாவி னுருதே—யறிவின்
புருவாயொன் றுயஃ துறவத னற்றன்
னுருவாலே தாளொளிரு மோரா

42 ஆன்மா வெனுமவ் வரணியி லிவ்வித
மான்மத் தியான வகமதனந—தான்முயன்று
சந்ததஞ் செயதலாற் சார்ஞானத் தீமடமை
யிந்தனமெல லாமெரிகரு மே

43 அருணனு லேயல லகலுதல் போன்முன்
மருவறி வாலம் மடமை—யிரியவே
பொங்குமான் மாபரி பூரண மாகவே
பொங்குமா தித்தனைப் போல்.

44. ஆன்மாவெப போது மடைநதுளதே யானுலுந
தான்மடமை யாலடையா தாயமரு—மான்மடிய
வெய்தப்பெற் றுற்போ லிலகுநதன் கண்டவணி
யெய்தப்பெற் றுற்போல வே

45. பிரமத்திற் சீவன் பிராநதியாற் கட்டை
புருடன்போற் கற்பிதன் பொய்யா—முருவத்தின்
றத்துவம் யாதென்று தானுணரி னவ்வுருவம
வத்துவா காது மதி.

46. தத்துவசொ ரூபானு பூதியாற றுனுதி
யுததம ஞான முடனேயம்—மித்தையா
நானெனதஞ ஞான நசிபபிககுந திகபிரமை
பானுவுத யததெனவே பார

47. நன்று தனேயறிவின ஞானியாம யோகியு
மொன்றுமெலாந தன்னி லுறுவதை—யொன்றுன
தானெல்லா மாயுளதைத தன்ஞானக் கண்ணினுற்
றுன்காண்ப னென்றே தரி

48 ஆன்மாவே யிவ்வுலகெல் லாமாகு மற்பமு
மான்மாவுக் கன்னிய மாயிலலே—யான்மாவாய்க்
காண்டனெல் லாமுங கடாதிகள்மண் ணின்வேறாய்க்
காண்பது முண்டோ கழறு.

49. சீவன்முக் தன்விதவான் றேருவதன் முனறன்னே
மேவு முபாதிகுணம் விட்டுடனே—மேவுவான்
றன்னுருசச் சித்தின்மைத் தான்கீடம வண்டினுருத்
தன்னேயுறல் போலதை தரி.

50. மோகக் கடல்கடநது மூளாசை கோபமுத
லாகு மரக்க ரறக்கொன்று—யோகி
யமைதி யொடுகூடி யான்மாவி னின்பத
தமைநதொளிர்வ னென்றே யறி.

51. அநித்தவெளி யின்பிச்சை யற்றுை யான்மா
தனின்பிற் றிருததி தனேயுற்—றனிசமுந
தன்னொளி யாறகுடந தன்னுள் விளக்கெனத்
தன்னுளே தானொளிர்வன் றுன்.

52 உபாதியுற் றானேனு மொட்டாவின் போலவ்
வுபாதிதரு மங்களோ டொட்டா—னுபாதியிலான்.
முற்றறிவ னேனுமுனி மூடனென வாயுபோற்
பறறற்றுச் சஞசரிப பான்.

53. உபாதிநா சததா லுறுவான முனிவ
னுபாதியில விஷ்ணுவி னுள்ளே—யபேதமே
தோயத்திற் றோயமுந தாவிண்ணி லேவிண்ணுந
தீயிற்றீ யுமபோலத் தேர்.

54. எவ்வடை விற்பிறி தேதுமடை தற்கின்றோ
வெவ்வின்பி னிற்பிறி தின்பின்றோ—வெவ்வறிவு
தன்னிற் பிறிதறிவு தானின்றா மோவது
தன்னைப பிரமமெனச சார்.

55 எதுகாணக காண்டற் கெதுவுமே யின்றோ
வெதுவான பின்சன்ம மின்றோ—வெதுவறிநத
பின்னறியத் தக்க பிறிதோர் பொருளின்றோ
வன்னது தானபிரம மாம்.

56. எதுகுறுககு மேல்கீழா மெங்குநிறை வாகு
மெதுசசசித தின்பிரண் டில்ல—தெதனநதம்
நித்தமா யொன்றாய நிகழ்வதெது வாகுமவ
வத்து பிரம மதி.

57 ஏதழிவில் லாத தெதையன்றென் றன்றென்றே
வேத முடிவு விளக்கிடும்—யாதொன்
றகண்டவின் பாகி யமருமது தானே
திகழும் பிரமந் தெளி.

58 அகண்ட சுகமய வானமாவி லற்ப
சுகத்தை யடுத்தே சுரராய்த்—திகழும்
பிரமாதி யேனோர் பிறங்குவரின் புற்றுத்
தராதர மாகத் தரி.

59 அதனிடத் துள்ள தகிலமுஞ் செய்கை
யதையடுத் துள்ளதே யாகு—மதனாற்
பரவிடு மெல்லாம பரமபொருள் பாலில்
விரவிடு நெய்போல வே.

60 பருமையு நுணமையுற் பத்தி விநாசங்
குறுகலு நீட்சியுங் கூடா—துருவங்
குணங்குல நாமமுங் கொள்ளாம லுள்ள
துணாக பிரமமென் றுற்று.

61 எதனொளியி னொளிரு மேயிரவி யாதி
யெதனை யவையொளிர்க்க வேலா—ததனாலே
யிநதவுல கெலலா மிலகு மதுதானே
யநதப பிரம மறி

62 ஒளிர்த்துலக மெல்லாந்தா னுள்வெளிவி யாபித்
தொளிர்ந்திடு மப்பிரம மோராவா—யொளிரு
நெருப்பினிற் காய்ந்தங்கி நேரொளிரு மந்த
விருப்புண்டை யைப்போல வே.

63. பிரம முலகிற் பிறிதாகு மநதப
பிரமத் தணுவில் பிறிதாய்ப—பிரமததிற்
கன்னிய மேது மவிர்நதா லதுமித்தை
யுன்னுக கானனீ ரொத்து.

64. எதுவெது காணவுங் கேட்கவு மேயு
மதுபிரமத் தன்னிய மாகா—ததுவுமே
தத்துவஞா னத்தினாற் சச்சிதா னநதமா
மத்துவி தப்பிரம மாம்.

65. சருவதது ஞ சார்நததா ஞ சசசிதா னநதப
பிரமத்தை ஞானக்கண பெற்றான்—றரிசிப்பான்
ஞானக்கண் ணில்லாதா னண்ணானே காட்சியொளிர்
பானுவையந தன்போலப் பார்.

66. சிரவண மாதிகளாற் றேசுறு ஞான
வெரியினிற் காய்சசி யெடுக்கச—சருவ
மலமும்போய்ச சீவன் மறுவில்பொன் போனிர்
மலனாகித் தானொளிர வான்.

67. இதயவெளி தோன்றி யிருளையழி ஞான
வுதயரவி யான்மா வொளிரு—நிதமுமே
யெல்லாவற றும்பரவி யெல்லாமுந் தாங்கிநின்
றெல்லா மொளிர்விக்கு மெண்.

பஃறொடைவெண்பா

68. திக்கிடங் காலமுத றேடாம லென்றுமெத்
திக்குமார்ந தேகுளிர்முன் நீர்ப்பதா—யெக்களங்கு
மற்றநித் யானநத வான்மதீர்த் தத்துட்டோய்
வுற்றவ னார்செய்கை யொன்றின்றி—மற்றவன்
யாவு மறிநதோனா யெங்குநிறைந தாரமிர்த
னாவ னெனவே யறி.

முற்றிற்று

ஸ்ரீ

குருஸ்துதி

அவதாரிகை

ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கரர் திக்விஜயஞ் செய்யத் தொடங்கி வடதிசைக்கண் விளங்கும் மாஹிஷ்மதி நகரத்து வசிக்கும் காமகாண்டப் பிரவாத்தகரான மண்டனபண்டிதரை வாதத்தில் ஜயிக்க, அவரது பார்யை 'என்னையும் ஜயிக்கினன்றி ஜயம் முற்றுறாது' என்றுரைத்து அவருடன் வாதித்துத் தோற்றுப் பின் காமசாஸ்திரத்தில் வாதிக்க, அதற்கவர் ஒரு மாத காலவரையறை கூறி யோர்மலைக்குகையில் சீடர் காவலில் தம் சரீரத்தை வைத்து, மரித்த அமருக ராசனுடற் புகுந்து அவனது மனைவியரான நூற்றுவருடன் கலந்து காம போக மனுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில். குரு கூறிப்போன காலங் கடந்தமையாற் கவலையுற்றுச் சீடரிற் சிலர் பாடக வேடந் தரித்துச்சென் றவ்வரசன் முன்னின் றித்தோத்திரத்தா லேத்தலாயினர்.

நேதிநே தியாதி வாக்கா ணிடேதித்து மூர்த்தா மூர்த்த
மேதுமே தள்ளற் கில்லா வெதைச்சுவ சொரூப மாக
வோதருஞ் சாது வானோ ருள்ளத்திற் கொள்ளு வார்க
ளாதிமெய் யறிவா னந்த வவ்வத்து வன்றோ நீதான் (1)

உத்தியாங் குத்தி னாலே யுமியெனு மைந்து கோசம்
புத்தியாற் பிரித்துப் பின்னர்ப் பொருந்திடு மரிசி போலு
மெத்தினைச் சத்துக் கள்கண் டிதயத்தி லனுப விப்ப
ரத்தமி னித்த சித்த வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (2)

பொறிகளாம் பரிக டம்மைப் புலன்களில் விளங்குந் தோட
வறிவெனுங் கசைய டித்தே யகமுகக் கயிற்றா லீர்த்தவ்
வறிவறி யறிஞ ரெத்தி லிணைத் தொன்றாப் பிணித்தி ருப்ப
ரறிபொருட் கதீத மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (3)

பூக்களி னின்று வேறுய்ப பொருநதிடுஞ சூத்தி ரமபோற்
சாக்கிர மாதி யான சருவததும வேற தான
சாக்கியா ேநாக்கி யாதைச சததுக்க ளகத்த ணைவ
ராக்கமு நீகக மிலலா வவ்வத்து வன்றே நீதான். (4)

கடகமகு டாதி யாவுங கனகமே யாகு மாபோற்
சடசித்தா முலகம் யாவுஞ் சற்றுமே பின்ன மின்றிச
சுடருமவ் வடிவா யென்று சொற்றிடும் வேதம் யாதை
யடிநடு முடிவில் லாத வவ்வதது வன்றே நீதான் (5)

இனனிலித தனுவில் யாறு யிலஙகுவ னேக னேயென்
றனிசமும் வேத வாதி யாயினோர் முயற்சி யோடு
மினிமையா யெடுதது ரைபப ரெத்தத்து வதனை நன்று
யனாததமி லெதாாதத மான வவவதது வன்றே நீதான் (6)

அருமறை வாக்கி னூலே யகததினிற் சிரத்தை யோடு
மருநதவம யாகந தான மாதிநல் லறஙக ளாலே
யருமறை யவர்க ளெதனை யறிநதிட வவாவு கின்று
ருமறைப பொருளாய நின்ற வவ்வதது வன்றே நீதான்.(7)

சாந்திமுத லான வுற்றுச் சநததந தன்னூற் றன்னி
லாயநதெதை யறிஞர் கணடவ வறிவின்ப மெயயா யென்று
மீங்கெலா முடிதமெதா னிாவர் மிகுபவக் கேத நீத்தே
யாழ்நதறி தத்வ மான வவ்வத்து வன்றே நீதான். (8)

இதனைக்கேட டாசார்ய ரவாககுததரவுகொடுத் தனுபபி விட டுடனவ வரசனுடல விட்டுத தம்முடற புககுச சென் றவ வம்மையை வென்று அவவிருவரையுந தமககுளளாககி யிககுவலய முறறும் விளக்க முற்றனா.

குருஸ்துதி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீ

அத்தாமலகம்

அவதாரிகை

ஸ்ரீ சங்கர ஜகத்குரு மேற்கு திக்கில விஜயஞ் செய்யுங் கால, அங்குள்ள ஸ்ரீவலியென்னுங் கிராமத்து வசிக்கும் பிரபாகரா என்னு மந்தணர் ஆசாரியரது வரவை அறிந்து, தம் பதின்மூன்று வயதுள்ள புத்திரனை யழைத்துச் சென்று குரு சந்நிதியில நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று தநயனையும் நமஸ்கரிப்பித்து, சிறு வயது முதல மூகனுய ஒன்றிலும் பிரவிருத்தியற்று விருப்பு வெறுப்பு மாறுவமான மின்றி யிருக்குமவன் வரலாற்றைச் சொலல, கிடந்தவண்ணமிருந்த பாலனைத் தேசிகா கரங்களாலெடுத்துப் பாாத்துக் களிமீக்கூர இவவாறு வினவலாயினா —

இங்குறு நீயார் பிள்ளாய் யாருடை மைந்த னீதா
னெங்குசெல் கின்று யுன்பே ரென்னநீ யெங்கி ருந்து
மிங்குவந் தனையென் னுள்ள மின்புற விசைப்பா யென்று
சங்கர னவிலப் பாலன் சாற்றிட வாய்தி றந்தான். (1)

அத்தாமலக னுத்தரம் .—

நரனலன் சுரனி யக்க னலல னந்த ணன்மற்
றரசனும் வணிகன் சூத்ர னல்லனற் பிரம சாரி
கிரகியும வான ப்ரத்தன கேடகல் சந்நி யாசி
நிரையினி லாரு மல்லே னிசபோத வடிவ னமே. (2)

சூரியன சகத்தொ ழிற்குச் சொற்றிடு நிமித்தமென்ன
வாருளஞ் சட்சு வாதி யாட்டத்திற் கேது வாவ
னொலா வுபாதி யுமவிட் டாகாயம போலி ருபப
னெரிய னித்த சித்த வுருவனு மவவான் மாநான் (3)

எரியது வெம்மை போல வெவனித்த போத ரூப
னொருவனுயக கம்ப மின்றி யொளிதரு மெவனைச சாரநதே
யறிவிலாக் கரண மிநதி யாதிநந தொழின்மேற் செல்லு
மறிவுறு நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (4)

அதததிற் பதிப லித்த வமமுக முகத்தின் வேறோ
வத்துவன் றதுபோற் புத்தி வருசிதா பாச சீவன்
சித்துரு வெவன்வே றுகச் சிறிதுமோா வதது வாகா
னதவய நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (5)

அத்தமே யில்லை யாகி லம்முகா பாச மின்று
வத்துவா யுற்ற தேக வதனமே விகற்ப மின்றி
புத்தியற் றிடவே யாவன் பொலிவனு பாச மின்றி
யதிற நித்த சித்த னுயுள வவவான் மாநான். (6)

மனசசட்சு வாதி யோடு மருவிடா திருப்பன் யாவன்
மனசசட்சு வாதி கட்கு மனச்சட்சு வாதி யாவன்
மனசசட்சு வாதி யாலே மருவிடப படாதான் யாவ
னனித்தமி னிதத சித்த னுயுள வவவான் மாநான். (7)

கடசலந தோறுந தோன்றுங கதிரவ னொருவ னேபோ
லுடலுறு முளளந தோறு மொளிரினு நானு வாகச
சுடருவ னொருவன் றனே சுத்தசே தனனு யாவ
னடைதலி னித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (8)

ஒளியதா மனேகங் கணகட் கொருரவி யொருகா லத்தே
யொளிசெயு முலகத தைபபோ லொருஞான வுருவனயாவ
னொளியதா யனேகம புததிக கொளிர்பபனிவ் வுலகந தன்னை
யளவிலா நித்த சிதத னாயுள வவவான் மாநான். (9)

இரவியா லொளிருங கண்ணே யெதிருறு முருவம பறறு
மிரவியா லொளிரா தின்றா மிதுபோலவ விரவி தானு
மொருவனா லொளியி னாலே யொளிர்பபனோ நேததி ராதி
யருவனாய் நித்த சித்த னாயுள வவவான் மாநான் (10)

சலசலத் தனேகன் போலச சாருவ னேக பானு
சலனமில் சலத்திற் றானே சாருவ னேக னாக
சலமதி யனேகன் போலச் சாரினு மேகன் யாவ
னலைதலி னித்த சித்த னாயுள வவவான் மாநான். (11)

மூடன்றன் விழியி னைககார் மூடிட வதால ருக்கன்
மூடுபட் டொளியற் றானா முன்னுதல் போல யாவன்
மூடனின் பார்வை யாலே முற்றுமே பெத்தன் போல்வ
னாடலி னித்த சித்த னாயுள வவவான் மாநான் (12)

அகிலவத் துக்க டம்மி லனுசூத னேக னாகி
யகிலவத் துக்க டம்மி லசஙகனா யிருபபன் யாவன்
ககனநேர் நித்த சுத்த களங்கமி லுருவன் யாவ
னகமிலா நிதத சிதத னாயுள வவ்வான் மாநான். (13)

பலவித வுபாதி யாலே பலவிதம படிகந தோன்றும்
பலவித புத்தி யாலே பலவித முனக்கு மாகுஞ
சலமதி னிலவி னாட்டஞ சான்றாகப் பூன்ற னேயச்
சலமுறு புத்தி யாலே சஞ்சல நினககு மாமே. (14)

அத்தத்தி னெல்லி போல வான்மாவைக் காட்ட லாலே
தத்தா மலகத் தோத்ர மாகும்பேர் பெற்ற தன்றி
யத்தா மலக னென்றவ வறிவினிற் பெரிய பால
னித்தரை யாவ ராலு மேத்திடப் பட்டா னம்மா (15)

இதனைக்கேட் டாசாரியத்தா றம்மை மறந்து நிற்கும் பிதாவை யாசாரியர் நோக்கி, 'இவன் முற்றவக்குறையா லுமக்கு மகனை துமது பாக்கியமே. இதத்தில இவனு லுமக்கோர் பிரயோசனமு மிராது. நம்பாலிருக்கட்டும்' என்றுரைத் தவரை யனுப்பிவிட்டுத் தம்முடன் பாலனைக் கூட்டிச் சென்றனா. பின்னா, குருவைப் பார்த்து, 'இச்சிறு வன் சிரவணாதி சாதனமின்றி யிப் பிரஹ்மநிஷ்டை யடையக் காரணம் யா'தென்று சீடா வினவ, குரு, 'இவன் தாய முன் யமுனாதீரத்திற் றவஞ்செய்யும் சாவைசுவரிய சம்பந்ந சாது வான சித்தயோகியிடம் தன்னிருவயதுள்ள குழந்தையை விட்டு மற்ற ஸ்திரீகளுடன் ஸ்நானஞ் செய்கையில சிசு மெல்ல நடந்துபோ யந்நதியில வீழ்ந்திறக்க அதற்காற்றாது துக்கிக்கு மவரைத் தேற்றக் கருணை மிகுதியா லச்சாது தம் முடலைவிட் டச் சிசுவுடலிற்புக வதனாலேயே இப்பெரும்பேறு பெற்றனன்' என்று புகன்றனா.

அத்தாமலகம ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீ
பகவத்பூஜ்யபாத சங்கரஜகத்குரு அருளிய

விவேகசூடாமணி

அவதாரிகை

உலகத்தில் எல்லா ஜீவர்களும் துக்கமென்பதின்றி எப்போதும் சுகமாயிருக்கவேண்டுமென, தன் சுபாவமல்லாத ரோகாதிகளை நீக்கி எப்போதும்போற் சுகமாயிருக்கவேண்டு மென்பது போலக் கோருதலானும், யாவர்க்கும் தன்னிடத்திலேயே அத்தியந்தம் பிரீதியிருப்பதானும், பிரியம் சுகத்திலன்றி யுண்டாகாததாலும், நித்திரையில் ஒன்று மின்றியே சுகமாயிருக்கு மனுபவத்தாலும் சுகமென்பது தானாகவே யிருக்க, தன்னையறியாத அஞ்ஞானத்தாலேயே அபார சம்சாரத்தி லுழன்று, சுகந்தரும் மார்க்கம் விட்டு, இகபரபோக மடைதலே சுகவழி யென்ப பிரவிருத்திக்கின்றனர். ஆனால் துக்கமற்ற சுகங்கிடைக்கிறதில்லை. இதன் நேர்வழி காட்டவே சாக்ஷாத் ஸ்ரீ சங்கரர் சங்கர வேஷம் பூண்டு இச் சுகத்தின் பெருமையைக் கீர்த்திக்கும் வேதாந்தத்தின் பிரஸ்தானத்திரயத்திற்கும் பாஷ்யஞ் செய்து வழிகாட்டி நடந்துங் காட்டினர். அவற்றைப் பார்த்தலி லசமர்த்தராய் அதிதீவிர சுகேச்சுக்க

ளான முமுக்ஷுக்களுக்கவை பயன்படாமையின், அவற்றி னந்தரங்கத்தை இந்த விவேகசூடாமணிக் கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி முமுக்ஷுக்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களை விஸ்தாரமாய்க் கூறி நேர்மார்க்கங் காட்டியிருக்கின்றனர்.

இதில், மனுஷ்ய ஜன்மங் கிடைப்பது துர்லப மென் றும், அதனால் தன் சுபாவ மோக்ஷானந்த மடையப் பிர யத்தனஞ் செய்யவேண்டு மென்றும், ஞானத்தாலேயே மோக்ஷமென்றும், ஞானம் விசாரத்தாலேயே வருமென் றும், அதற்குக் குருவை யடையவேண்டு மென்று குரு லக்ஷணம், சிஷ்யலக்ஷணம், குருசேவையையுங் கூறிப் பின்னும் சுகமடையத் தன் பிரயத்தனமே முக்கியமென் றும், வாங்மாத்திர ஞானத்தாற் சுகங் கிடையாதென்றும், சிரவணாதி விசாரமே மோக்ஷசாதனமென்று மாரம்பித்து, சரீரத் திரயமும் அனாத்மா, அசத்தியம், 'அஹம்' எனும் ஆத்மா அவைக்கு விலக்ஷணம். அனாத்மாவில் ஆத்மபுத்தி பந்தம், அஞ்ஞானத்தால் வந்தது, ஞானத்தால் நாசமாம் என்று சிரவணத்தையும்; நானார் என அகத்திற் செய்யும் சூக்ஷ்மவிசாரத்தால் அச் சரீரத்திரயமான பஞ்ச கோசங்களையும் நானன்றெனத் தள்ளி இவைகட்கு விலக்ஷணமாய் ஏகமாய், ஹிருதயத்தில் 'அஹம்' என் றிருக்கும் 'த்வம்' பதார்த்தமான ஆத்மாவை, முஞ்சப் புல்லினுள் ளாணியைப் போலப் பிரித்துக்காணும் மன னத்தையும்; 'தத்' பத உபாதியான நாமரூபப் பிரபஞ் சம் பிரஹ்மமாத்ர மென அவ்வுபாதிநீக்கத்தையும்; 'தத்' பதார்த்தத்தையும்; அவ்விரு பதார்த்தங்களான ஆத்ம பர ஐக்கியத்தைத் தெரிவிக்கும் "தத்துவமஸி" மஹாவாக்கிய உபதேசத்தையும்; இந்த 'அஹம் பிரஹ்ம'மா யிருக்கவேண்டு மென்பதையும்; அங்ஙன மிருக்கினும் பூர்வவாசனைகள் அதிதிடமா யுதித்துத் தடை

செய்யு மென்று, வாசனாத்திரயம், மூலமான அகங்கார வாசனை, இதன் விருத்திக் கேதுவான பேதபாஹ்ய வாசனை, இவற்றிற் கேதுவான விக்ஷேப ஆவரண சக்திகளையும், இவை நீங்குமவரை மனதை யிதயத்திருத்தி நிரந்தரம் பிரமாதமின்றிச் செய்யும் 'அஹம் பிரஹ்மம்' 'பிரஹ்மமே அஹம்' என்னும் சஜாதீய சத்திய ஆன்மாகார விருத்தியைக் கிளப்புதலாகிய பக்தி, யோகம், தியானமென்னப்பட்ட ஆத்மானுசந்தானமாகிற நித்தியாசனத்தையும், இங்ஙனம் ஹிருதயத்தில் மனம் எனும் மத்தை நட்டு, அரணி தயிரிவற்றில் அக்கினி வெண்ணெய்களை வெளிப்படுத்துவதுபோலப் பிரமாதமின்றித் தைலதாரை போல் நிரந்தரஞ் செய்யும் பிரஹ்மாப்யாச மதன பலத்தாலாவிர்ப்பவிக்கும் சஹஜ நிர்விகற்ப சமாதியில் பிரயத்தனமின்றியே அகம் புறமெங்கும் எல்லாக் காலமும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அப்பிரதிபந்த அபரோக்ஷப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞானுபவம் ஸித்தியாகும். அதனால் அஞ்ஞான வாசனா ஹிருதயக் கிரந்தியும், ஸம்சயங்களும், காமங்களும் நாசமடையும். அகண்டானந்த முத்தி சித்தியாம் என்று சாதனத்தோடு சமாதியையும்; இதில் பேத விகற்பங்களணுவுமில்லை யென்பதையும்; இதனை யடைதலே புருஷார்த்தம், இதனை யடைந்தவனே ஜீவன்முக்தன், பரோக்ஷஞானி யன்று என்று ஜீவன்முக்தன் லக்ஷணம், அவனது கர்மத்திரய நிவிருத்தி, இந்நிலையடைந்த சிஷ்யனது ஸ்வானுபவம், ஜீவன்முக்தனது யதேச்சாசரணம், அவனுடைய விதேக கைவல்யம், புனராவிருத்தியின்மை என்பவற்றால் இருவித முக்தியான சாக்ஷாத்காரத்தையும்; இவற்றை யனுசரித்த அனேக விஷயங்களையும் குரு சிஷ்ய சம்வாதமாய்க் கூறியிருக்கின்றனர். இஃது பிரஹ்மஸ்ரீ பிக்ஷு சாஸ்திரிகளால் தமிழ்க் கவிகளாக முன்னமே

மொழிபெயர்க்கப்பட் டிருக்கின்றது நானு வர்ணத்தோ டனேக ரூபங்களாகச் செய்து வைத்திருக்கும் ஒரே மிட்டாயில் அவரவராக கிஷ்டமானதை வாங்கிக் குண தோஷம் பாராதுண்டு அவ்வொரே மிட்டாயின் ரஸத்தை விவேகிக ளனுபவித்து சுகிக்கின்றன ரல்லவா !

மங்கலம்

அகமெனு மூல வவித்தை யகன்றிட
வகமக மாக வலலும் பகலற
வகமொளி ராத்ம தேவன் பதத்தினி
லகமகிழ வாக வனிசம் ரமிக்கவே.

குருஸ்துதி

அதி தீவிர மோக்ஷாதிகாரிகள் கஷ்டப்படாமல் சுலபமாகத்தானே யறிந்து அமிர்தத்வத்தை யடையத் தயையினுல் வேதாந்தார்த்தங்களின் ஹிருதயத்தை விஸ்தாரமா யிவ் விவேகசூடாமணி கிரந்தத்தால் வெளிப் படுத்தி சிவசொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பாத சரணாரவிந்தங்களில் என் ஹிருதயார விந்தத்தை யென்றும் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நூல்

ஸகல வேதாந்த ஸித்தாந்தத்திற்கே கோசரராயும், இதரப் பிரமாணங்களா லறியப்படாதவராயும் விளங்கும் பரமானந்தமய ஸ்ரீ கோவிந்த சத்குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

ஜீவர்களுக்கு மனுஷ்ய ஜன்மங் கிடைப்பதே வெகு துர்லபம். அதில் புருஷனுய்ப் பிறத்தலும், அதிலும்

பிராஹ்மணனாதலும், அதனில வேதமோதும வைதிக தர்ம மார்க்கத்தில நடததலும், அதனிலும் வித்வானு தலும, அதனில் ஆதமானாத்ம விசாரம பிறததலும், அதனிலும ஸவானுபவ ஜஞானமடைதலும் மிகவருமை. அநத ஞானததால் பிரஹ்மாகாரமாக விருககும மோக்ஷ மானது அனநதகோடி ஜன்மாநதரஙகளிற் செய்த சுகிர் தஙகளாலன்றிக கிடையாது. இவைக ளெல்லாவற்றையுங கிரமமாயடையாவிடினும் ஈசுவரானுககிரக காரணமாய் அருமையான மனுஷ்யத்வம, முமுக்ஷுத்வம, மகாத்மாக் களின் சஙகம என்னும இமமூன்றுங் கிடைக்கின் மோக்ஷ மடைய இதுவே போதும்.

எத்தவத்தாலோ! கிடைத்தற்கரிய மனுஷ்ய தேகம் பெற்று சுருதியி னாத்தஙகளை யறிவதற் கேதுவான புரு ஷததுவ மடைந்தும அசத்தான தேகாதிகளி லபிமானத் தால் தன்மயமான சாசுவத மோக்ஷத்தை யடைவதற்கு எத்தனஞ் செய்யாத மூடன் ஆத்மஹத்தி (தறகொலை) செய்தவனாவான். தன்னிதத்தை நாடாத அவனினும் மூடாத்மா எவனிருக்கின்றனன்.

சாஸதிரஙகள படித்தாலும, தேவபூஜை பண்ணினு லும, காமஙகள் அனுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை யுபா சித்தாலும, இன்னுமென்ன செய்தாலும் பிரஹ்மாத்மைக் கிய ஞானததாலன்றி எத்தனை கோடி கற்பஙகளாயினும் முததி சித்தியாது. 'தனத்தினல் (தனததாற் செய்யப் படுங் கர்மத்தால) மோக்ஷ ஆசையே யில்லை' என்னுஞ் சுருதி கர்மங்கள் மோக்ஷ காரண மன்று என்று நன்றாய்க் கூறியிருத்தலால, மோக்ஷமடைய விசசிக்குந் தீரன் பாஹ்ய விஷயசுகங்களி லாசையை முற்றுந் துறநது, மகாத்மாவாய் சாநதரா யுள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அவருபதேசித்த பொருளில் மனதை நிறுத்திச் சநததம

தியானிக்கும் யோகத்தா லடைந்த அனுபவஜ்ஞான நிஷ்டையாகும் கப்பலால் சம்சார சமுத்திரத்தில் மூழ்கி கிடக்குந் தன்னைத் தானுனே மோக்ஷமாகின்ற கரை யின்மே லேறிக்கொள்ளவேண்டும் ஆதலால் தைரிய சாலியா யுள்ளவன் தார புத்திர தன மென்னு மீஷணைத் திரயத்தை நீக்கி, காமங்க ளனைத்தையுந் துரத் தள்ளி, ஜனன மரண சம்சாரபந்தம் நீங்கி மோக்ஷமடைவதற்கே பிரயத்தனம் பண்ணவேண்டும் காமங்கள் சித்தசுத்திக் காக ஏற்பட்டனவேயன்றி வஸ்துவை யறிதற் கன்று வஸ்து ஞானம் விசாரத்தால் வருமேயன்றிக் கோடி காமங்களாலும் சித்திக்காது ரஜ்ஜுவில் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டு பிரமித்தோனுக்கு அப் பிராந்தியா லுண்டான சர்ப்ப பயத்தையும் அதனால் வந்த துன்பத்தையும் நிவிருத்திக்கும்படியான 'இதுரஜ்ஜுதான்' என்னும் ரஜ்ஜுஞானம் எங்ஙனம், அறிந்த ஆப்தன் சொல்லினு லும், நன்றாய் விசாரித்தலாலும் வருகின்றதோ, மற்ற எதனாலும் வரவில்லையோ, அங்ஙனமே குரு உபதேசத்தா லும், வஸ்து விசாரத்தாலும் பிரஹ்ம ஞானம் வரவேண் டுமேயன்றி, ஸ்நான தான பிராணயாமாதிகளால் ஒருக் காலும் அவ் வஸ்துவை யுணர்தல் கூடாது. ஆதலால் ஆத்ம வஸ்துவை யறியவேண்டிய முமுக்ஷு, நிராசை யுற்ற பிரஹ்மவித்தாய்க் கிருபாசாகரரா யுள்ள உத்தம குருவை யடைந்து ஆத்ம விசாரமே செய்யவேண்டும். முக்கியமாய் விசாரத்தாலேயே அதிகாரிக்கு ஞானசித்தி யுண்டாம். தேசம், காலம், ஈசுவரானுக்கிரக மிவை ஞானம் பெற ஸஹாயமாம.

மேதாவியாய், சாரத்தைக் கிரகித்து அசாரத்தைத் தள்ளக்கூடிய சாமர்த்தியவானுய், சாஸ்திரங்களிற் கூறி யுள்ள லக்ஷணங்கள் யாவும் தன்பா லமையப் பெற்றோன்

ஆத்ம விசாரத்தில் அதிகாரி யாவன். என்னை ? விவேகி யாய், விரக்தனாய், சமதமாதி சத்குண சகிதனாய், தீவிர முமுக்ஷுவா யுள்ள சாதன யுக்த அவ் வதிகாரிக்கே பிரஹ்மவிசாரம் செய்ய யோக்கியதை யுண்டாகும். சாதனங்கள் (1) நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகம், (2) இஹாமுத்திரார்த்த பல போக விராகம், (3) சமாதிஷட்க சம்பத்தி, (4) முமுக்ஷுத்வம் என நான்கு விதமாக மகான்களாற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவ் வதிகாரிக் கிவையிருந்தாலே பிரஹ்ம நிஷ்டை கிடைக்கு மன்றி யின்றேற் சித்தியாது. இவற்றுள் : (1) பிரஹ்மமே சத்தியம்; ஜகத்துமித்யை யென்னும் நிச்சயமே நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகம் (2) தேகாதி பிரஹ்மா பரியந்த முள்ள அநித்திய போக்கிய வஸ்துக்களின் அநித்திய துக்க தோஷங்களை ப் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்ப்பதாலும், சாஸ்திரங்களாற் கேட்பதாலும் அவைகளி லுண்டாகும் வைராக்கியமே இஹாமுத்திரார்த்த பல போக விராகம். (3) க விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களை யடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்தலால் அவைகளில் விரக்தியடைந்த மனத்தைத் தன் லக்ஷ்யத்தி லிருத்துவது சமம்; உ விஷயங்களிற் செல்லும் ஞான கர்ம இந்திரியங்களைத் திருப்பி அதனதன் கோளக (ஸ்தான)த்திலேயே யிருக்கச்செய்வது தமம்; ந. மனது பூர்வ வாசனையால் மீண்டும் பாஹ்ய விஷயங்களை நினையாது தன் லக்ஷ்யத்திலேயே ஸ்திரமாய் நிறுத்தி இதர கர்மங்களை விட்டுவிடல் உபரதி; ச. எவ்வளவு துக்கங்கள் வரினும் தடைசெய்யாமலும் அவற்றிற்கா யேங்கி யழாமலும் தைரியத்தா லவைகளைச் சகித்தல் திதிக்ஷை; ரு. வேதாந்த சாஸ்திரமும், குரு வாக்கியமும் சத்தியம் எனக்கொள்ளும் நிச்சயம் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்திற் கேதுவான சிரத்தை, சு. சர்வ யத்த

னங்களாலும், சஞ்சல சுபாவமாயுள்ள சித்தத்தைப் பரி சுத்தப பிரஹ்மத்திலேயே ஸ்திரமா யிருத்துதல் சமா தானம; அஃதன்றி மனம்போனபடி போகவிடுதல் ஸமாதி யன்று. இவ் வாறுங் கூடி சமாதி ஷட்க சம்பத்தி யெனப்படும (4) அஞ்ஞி யஞ்ஞானத்தால் வந்த அகங் காராதி தேகாந்தமாயுள்ள பந்தத்தை ஸ்வாதம ஞானத் தால் தொலைப்பதற்குள்ள இச்சையே முமுக்ஷுத்வம். அம முமுக்ஷுத்வம் மந்தம் மத்திமமா யிருந்தாலும, வைராக்கியத்தாலும, சமதமாதிகளாலும், குரு வனுக் கிரகத்தாலும் கிரமமாய் வளாந்து பருவமுற்றுக் காலாந் தரத்திற் பலனைக கொடுக்கும் வைராக்கியத்தோடுங் கூடின முமுக்ஷுத்வம எவனிடத்தில் தீவிரமாயிருக் கின்றதோ, அவனிடத்திற் கூடிய சமதமாதி சமீபத்தி லேயே பலனைத தரும். ஆனல் எவனிடத்தில் மந்தமா யிருக்கின்றதோ அவனிடத்தில் சமதமாதி மருபூமியில் ஜலமபோல ஆபாசமாகவே பொருந்தும்.

மோக்ஷமடைதற் கேதுவாயுள்ள சாமக்கிரி (சாத னங்)களில் பக்தியே மிகவும சிரேஷ்டம். ஸ்வ (ஆத்ம) ஸ்வரூபத்தின் அனுசந்தானமே பக்தி என்று மகாத் மாக்கள் சொல்லுகின்றனர்

முன்சொன்ன சாதன ஸம்பந்நனை ஆத்ம தத்துவ மடைய விசாரிக்கும் அதிகாரி, தன்னை யாசிரயித்தவர் பவ பந்தத்தை நிவிருத்திப்பவராய், பிரஜ்ஞாவந்தராய், சாவமு மறிந்தவராய், நிர்மலராய், காமத்தை வென்றவ ராய், பிரஹ்மவித் சிரேஷ்டராய், விறகற்ற அக்னிபோலப் பிரஹ்மத்தில விசிராந்தி யடைந்தவராய், எக்காரணமு மின்றியே கிருபாசாகரராய், தன்னை யடுத்த சாதுக்களுக் குப பரம பந்துவாய் உள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அன்போடும் நமஸ்கரித்துப் பயபக்தியோடு செய்து

வந்த நானுவித சிசுரூஷைகளாற் பிரசன்னரான (சந் தோஷமுற்ற) குருவிடம் தானறிய வேண்டுவதை வினவ லுற்றுன —“ ஸ்வாமின் ! தீனபந்தோ ! நமஸ்காரம். பயங்கரமான பவசாகரத்தில் வீழ்ந்து தவிக்கும் என்னைத் தங்கள் கருணைகடாக்ஷமாகிற கப்பலாற் கரை யேற்றிவைக்க வேண்டுகின்றேன். கருணு வாரிதே ! துரதிருஷ்ட (பாப)க் காற்றுல் வற்றித் தப்பிப் போக வழியின்றிச் சூழ்ந்தெரியும் சம்சார தாவாக்கினி (காட்டுத் தீ)யால் தபிக்கப்பட்ட என்னைக் காருண்யாமிருத வாஷத் தால் சாந்தப்படுத்தத் தங்களைப் பன்முறை பிரார்த் திக்கின்றேன். சாந்தராய், மகாத்மாக்களாய், வசந்த காலம்போல லோகத்திற்கு ஹிதமே செய்பவர்களாய், பவசாகர பயத்தைக் கடந்து மற்றவர் பயத்தையும் நீக்கி வைப்பவரா யிருக்கும் தங்களை யொத்த சாதுக் களுக்கு, சூரியனது உஷ்ண கிரணத்தால் தபிக்கப்பட்ட ஜகத்தைச் சந்திரன் சீதள கிரணத்தால் தானே ரக்ஷிக் கின்றதுபோலப் பவத்திற் கஞ்சிச் சரணுகதரான எம் போலிகளை நிர்ஹேதுகமாய்க் காத்து ரக்ஷித்தல் சுபாவமே யாதலால், சம்சார தாபத்தாற் பீதியடைந்து வேறு கதி யின்றி நீனுய்ச் சரணுகதனை என்னையும், இஜ் ஜனன மரண சம்சாரத்தினின்றும் ரக்ஷிக்கத் தங்களுக்கே பாரம். ஸ்வாமீ ! பவதுக்க மென்னுங் காட்டுத்தீச் சுவாலைகளால் தாபமடைந்த என்னை, பிரஹ்மானந்தானு பூதியால் பரம சீதளமாய், பரிசுத்தமான தங்கள் முக மென்னுங் கலசத்தினின்று வெளிப்படும் வாக்கியமா கின்ற அமிருத தாரையால் சீக்கிரம் நனைப்பீர்களாக. தங்கள் கடாக்ஷ வீக்ஷண்ய லேசத்துக்குப் பாத்திரராய் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவர்கள் தன்னியராகின்றன ரன்றே ? இப்பவ சாகரத்தை யெப்படி நான் கடப்பேன் ? இதற்

கென்ன உபாயம? எனக்கெனன தான் கதி? என்றுன் றுந தெரியவில்லை. தாஙகள்தான இநதச சமசார துக் கததை யகறறி ரக்ஷிககவேணடும்" சமசார தாவானலத் தக காற்றும லிவவாறு பிரலாபிதது, தன்னை விதிபபடி சரணம பிராபிததவனுய்ச சொனனபடி செய்யும் சாநத சிததனை சிஷ்யனை பிரஹமஞானியாயுளள வாசாரியா கருணை நிறைநத சிதள திருஷ்டியால வீக்ஷிதது அபயந தநது தயையினுறறுனே தததுவோபதேசஞ செய் கின்றுர :—

"வித்வானை சிஷ்யனே! பயபபடாதே இனி யுனக கபாயமே யிலலை. அபாரமாய், பயஙகரமாயுளள சமசார சாகரத்தைத் தாண்டக்கூடிய மகத்தான ஒருபாய மிருக்கின்றதைத தெரிவிக்கின்றேன். சாதுக்களாயுள்ள யதிகள் மதனு லிபபவததைக கடநதாாகளோ அவ் வுபாயத்தால நீயும் எவராலுங கடத்தற்கரிய விப் பவ சாகர பீதியைக கடநது பரமானநதம பெறுவாய. வேதாநதார்த்த விசாரத்தால் உத்தமமான தத்துவஞான முண்டாம். அதனுல் இவ்விடத்திலேயே சமசார பநதம் அத்தியந்தம் நாசமாகும. 'முமுக்ஷுவுக்குச் சிரத்தை பக்தி தியான யோகம் இவை மோக்ஷ ஹேது' வென்று சுருதியே கூறலால், இவ் வுததம சாதனத்தைப பெற்று நிரநதரம சாதித்துவரின் அஞ்ஞானத்தால் வநத தேகபநதம் நீஙகிபபோகும். எப்போதும் பரமாதம ஸ்வரூபமாகவேயிருக்கும உனக்கு அஞ்ஞானத்தாலேயே இவ்வனுத்ம சம்சார பநதம வந்தது. ஆதலால், ஆத்மா னுத்ம விசாரத்தாற் பிறநத ஞானமாகிற அக்கினி, அஞ் ஞான காரிய சமசாரபநத துக்கததை சமூலமாக (காரண வஞ்ஞானத்தோடுகூட) எரிததுவிடும்" என்றுரைதத குருவைப் பார்த்து, "ஸ்வாமீ! பநதமாவது எது? எப்படி

வந்தது? இருப்ப தெங்ஙனம்? நசிப்ப தெப்படி? அவ வனுத்மா எது? ஆத்மாதான் எது? ஆத்மானுத்ம விவேக மெது? தங்கள் முகத்தினின்று முத்தரங்கேட்டு யான் கிருதார்த்தனுகும் பொருட்டுக் கிருபையா லிப் பிரசினை களைக் கேட்டனுக்கிரகிப்பீராக" என்று கேட்ட சிஷ்யனை நோக்கிக் குருவானவர்,

"சிஷ்யனே! அஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தம் நீங்கி பிரஹமமா யிருத்தற் காசை கொண்டனை யாதலின், நீயே தன்யன், கிருதகிருத்தியன், உன் குல முன்னுற பவித்திர மாயிற்று. பிதாவின் ருணத்தை (கடனை) நீக்கப் புத்தி ராதி பந்துக்களுண்டு, அங்ஙனமே ஒருவனுக்குத் தலை பாரத்தா லுண்டான சிரமத்தை நிவிருத்திக்க அன்னிய ரிருக்கின்றனர் ஆனல் தனக்குப் பசியாதியால் வந்த துக்கத்தை புசித்தலாதியால எங்ஙனம தானே யகற்ற வேண்டுமோ, மற்றவரால கூடாதோ, தனக்கு வந்த வியாதியைத் தானே மருந்துண்டு பத்தியமிருந்து போக்க வேண்டுமன்றி மற்ருே ரனுஷ்டிக்கும் கர்மங்களால் நீங் காதோ, அங்ஙனமே தன் னஞ்ஞானத்தால வந்த பந்தத் தைத் தன் முயற்சியால் நீக்கவேண்டுமன்றி அனேககோடி கற்பங்களாயினும அவித்யா காம காமாதி ரூபமான பாச பந்தத்தைத் தவிர்க்க எவராலதான் சாத்தியமாகும்? தனது ஸ்பஷ்டமான (பிரதிபந்தமின்றிய) ஞான நேத்தி ரத்தால் பிரஹமத்தை யறியலாமல்லாமல் மற்ருெரு பண்டிதனுலு மறியக்கூடாது. சந்திரனை சுத்தமான தன் நேத்திரத்தா லன்றி அன்னியர் பார்த்தலால் தான் பார்க்கக் கூடுமா? பிரஹமாத்மைக்கிய ஞானத்தாலன்றி சாங்கியம், யோகம், காமம், வித்வத்வம முதலெதனுலும் மோக்ஷங் கிடைக்காது. வீணையினது ரூபசௌந்தரியமும், தந்தி யால் மதுரமாகக் கானஞ்செய்தலும் எப்படி ஜனங்களுக்கு

சந்தோஷமாத்திர முண்டாகககுகிறதன்றி சாமராஜ்யாதிபத யா தருவதில்லையோ, அப்படியே மதுரமான வாககோடு சாதுரியமான வசனம, சாஸதிர வியாக்யான சாமர்த்தியம் முதலிய வித்வான்களது சிரேஷ்டமான வித்வத்வம் போகத்தைக கொடுககுமனறி மோக்ஷத்தைக் கொடாது. பரதததுவததை யறியாவிட்டால் சாஸதிரஙகள் படிததல பலங கொடாமையின் நிஷ்பலம், பரதத்வததை யறிநத பின்னர் சாஸதிரஙகள் படித்தல வேறு பயனின்மையின் நிஷ்பலமே. ஆதலால, மனமயக்கததிற கேதுவான சாஸதிர ஜால மகாரண்யததைக கடநது தததுவ ஞானி யாகிற குருவால் ஆதமதததுவத்தை யனுபவமா யறிய வேண்டும. அஞ்ஞான ஸாபபத்தாற் கடியுண்டவர்கது ஆத்மஞான சஞ்சீவியை யன்றி வேதஙகளாலும சாஸ திரங்களாலும் மநதிரஙகளாலும மற்ற மருந்துகளாலும் என்ன பிரயோசனம? ஔஷதமுட்கொள்ளாது ‘மருநது’ எனச் சொல்வதால் தன் ரோகம போகாததுபோல, அப ரோக்ஷ அனுபவ ஞானமில்லாமல் ‘அஹம்பிரஹமாஸ்மி’ என வாக்காற் கூறுவதால் தன பநதம் நீங்காது. சதது ருக்களை நாசஞ் செய்யாமலும, அகில பூமண்டல சாம் ராஜ்யத்தை யடையாமலும, ‘நான் ராஜா’ என்று சொல்வ தால் எபபடி அரசனாகமாட்டானே, அபபடியே அனாத்ம திருசியததை நாசஞ் செய்யாமலும், ஆத்ம தத்துவததை யனுபவமா யறியாமலும, ‘பிரஹமைவாஹம்’ என்னும் வாககு மாத்திரத்தால், பிரஹம மாத்திரமா யிருக்கும் முகதியடைய மாட்டான். எஙஙனம் பூமியிலுள்ள புதைய லானது அறிந்த ஆபதனாற்கேட்டு, பூமியை வெட்டி அதன் மேல் மூடியுள்ள கல்லை நீக்கி வெளியே யெடுத்தலா லடை யப்படுமோ, சொன்மாத்ரத்தா லடையபபடாதோ, அங் ஙனமே பிரஹமத்தை யறிநத குருவினிடத்தில் சொரூப

லக்ஷணத்தை சிரவணஞ் செய்து, அதனை மனனம் பண்ணி நிரந்தரந் தியானிப்பதா லுண்டாகும் அபரோக்ஷ அனுபவ ஞானத்தால் அடையலாகு மல்லாமல், மாயையால் மறைபட்டுள்ள ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் குதர்க்க யுக்திகளா லடையக்கூடாது. ஆகையால் விவேகியானோர் ஸர்வ பிரயத்தனத்தாலும், பவபந்தம் நீங்கி மோக்ஷமடைதற் பொருட்டு, ரோகாதிகளை நீக்குதலிற்போலத் தாங்களே முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

சிஷ்யனே! நீ கேட்ட கேள்வியானது உத்தமமாய், சாஸ்திர ஞானிகட்குச் சம்மதமாய், சூத்திர சமானமாய், சூக்ஷ்மார்த்த முள்ளதாய், மோக்ஷத்தை யபேக்ஷிப்பவனு லறியக்கூடியதா யிருக்கிறது. இதற்கு யான் கூறு முத்தரத்தை சாவதான சித்தனாய்க் கேள். அதனால் உடனே பந்த மகன்றுபோம். மோக்ஷமடைதற்கு அநித்யவஸ்துக்களில் வைராக்யமடைதல் முந்தின ஹேது. பின்னர் சமம், தமம், திதிக்ஷை, ஸர்வகாம பரித்தியாகம் (உபரதி) எனுமிவை கிரமமாக ஹேது. அதன்பின், வேதாந்த சிரவணம் பின்ன ரதன் மனனம், அதன்பின்பு இடைவிடாமல் வெகு காலஞ் செய்யும் பிரஹ்மத் தியானமும் ஹேது. அந் நிரந்தரத் தியானத்தா லுண்டாகும் நிர்விகற்ப சமாதியாற் பெறப்பட்ட அபரோக்ஷப பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞான பலத்தால் விவேகி இவ்விடத்திலேயே மோக்ஷானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றான். இதுவே மோக்ஷ சாதனக் கிரமம். நீ யறிய வேண்டிய ஆத்மானாத்ம விவேகத்தை யிப்போது சொல்லுகிறேன். அதனை நன்றாய்க் கேட்டு மனதில் தரித்துக்கொள். இரண்டில் முன்னம் அனாத்மாவைக் கேள்.

மஜ்ஜை (மூளை), அஸ்தி, மேதஸ் (கொழுப்பு), மாமசம், ரத்தம், சர்மம், சுக்கிலம் என்னும் சப்த தாதுக்க

ஞற்று, பாதம, துடை, மார்பு, புஜம், முதுகு, சிரசு முத லிய அங்க உபாங்கங்களோடு கூடியதாய், நான் எனது எனவே யாவராலு மறியப்பட்டு, மோகத்திற்கு முக்கிய ஸ்தானமாய, பிரத்தியக்ஷமா யிருக்கு மிதுவே ஸ்தூல தேகமென றறிஞா கூறுகின்றனா. இந்த ஸ்தூல தேகம், ஆகாசம வாயு அக்கினி அப்பு பிருதிவி என்னும் சூக்ஷம பூதங்கள் (தன்மாத்திரைகள்) தத்தம அமசங் களில அன்யோன்யம கலந்து பஞ்சீகரித்ததா லுண்டான ஸ்தூலபூதங்களாந்தா லானது. அவ்வைந்து தன்மாத்திரை களுமே சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களா யிருந்து விஷய போக் தாக்களான ஜீவர்க்கு சுகசாதனம போலத் தோன்றும. அஞ்ஞராகின்ற எந்த மூடா ராகம் (ஆசை) ஆகின்ற பாசத்தால இவ விஷயங்களிற் கட்டப்படுகின்றனரோ உடனே யவா தங்கள் கர்மமென்னுந் தாதனு விழுங்கப் பட்டவராய், அக்காமானுசாரமாக மேலுங்கீழும போக்கு வரத்துடையவராய் மிகவு மலைந்து துக்கிப்பர் இச் சப் தாதி பஞ்ச விஷயங்களில், சப்தத்தால ஸர்ப்பம அல்லது மானும், ஸ்பரிசத்தால யானையும, ரூபத்தாற் பதங்கமும், ரசத்தால் மீனும், கந்தத்தால் வண்டும ஒவ்வொன்றி லாசை வைத்தே உயிர் துறக்குமாயின் இவவைந்திலும் ஆசையுள்ள மனுஷ்யனது கதி என்ன வாகும்? விஷய மானது தன தோஷத்தால் கிருஷ்ணசர்ப்ப (கருநாக) விஷத்திலுங் கொடியது. ஏனெனின், விஷமானது உட் கொண்டவனை மாத்திரங் கொல்லும; விஷயமோ கண் ணாற் கண்டவனையும மனத்தால நினைத்தவனையுங்கூட நசிக்கச செய்கின்றது. எவனொருவன் நீக்கற்கரிய விஷயாசை என்னும் மகா பாசத்தைத திடவிராகத்தா லறுத்து அதினின்றும விடுபடுகின்றனோ அவனே மோக்ஷ மடைவ னன்றி, அன்னியன் ஷட் சாஸ்திர பண்டித

ஞயினும முகதி பெறமாட்டான். திட வைராககியமின்றிப் பவசாகரத்தைதக கடநது மோக்ஷதீரஞசார யத்தனிககும் முமுக்ஷுவின் கழுத்தை ஆசையாம முதலை பிடிதது அதி வேகமா யிழுத்துபபோய் க்ஷணததில அச சம்சார சமுத் திர மததியி லமிழததிவிடு மாதலால, எந்த முமுக்ஷு விஷயாசை யென்னும முதலையைத திடவிராக மென்னும் வாளினுற் கொலவனே அவனே பவககடலின் முக்தி தீரத்தைதத தடை யாது மினறி யடைவன். நல்ல புத்தி யில்லாதவனுய் மாறி மாறித தோன்றும விஷயமார்ககத் திற் பிரவேசிபபவன், மேன்மேலும துகக மனுபவிததுக கெட்டே போவான் சுபுத்தி யுளளவன் தன் யுகதியால் குருபதேச மாாககமே சென்று நறகதியே பெறுவன். இது சததியம் ஆதலின், உனக்கு மோக்ஷமுற விருபப மிருக் கும பக்ஷததில், விஷயஙகளை விஷமபோலு மதிதூரததிற் றளளிவிட்டு, சநதோஷம, தயை, க்ஷமை, ஆர்ஜவம (ருஜுமார்ககம), சாநதி, தாநதி முதலாய ஸத்குணஙகளை அமிருதமபோ லெபபோதுங கைககொணடு, தேகாபி மானததாற செய்யும் சகல காரியஙகளையும விட்டு, அவிதயையாற் செயயப்பட்ட பந்த மோக்ஷ (நீக்க)த் திற்கே சாவகாலமும எத்தனஞ செய் இத்தேகமோ பராாததமாய் (மண, தீ, மிருக, பக்ஷியாதிகட் கிரையாய்) இருககின்றது. எவன் தன்னை மறந்து தேகததைத் தானுக வபிமானிததுப போஷிக்க எண்ணுகிறுனே அவன் ஆதமஹநதா ஆகிறுன். சரீரபோஷணையிற் புததியுளள வனுய எவன ஆதமாவை யறிய இசசிககினறுனே, அவன் முதலையைக கட்டையெனப் பிடித்து அதனுல நதி தாண்டச செல்பவனுவன் தேகாதிகளிலுள்ள மோகமே முமுக்ஷுவுககுப பெரிய மிருதயு. எவ னிந்த மோகததை வென்றுனே அவனே மோக்ஷபதம பெறுவா னுதலால்,

எதனை யென்று முனிசுவரர்கள அவவிஷ்ணுவின் பரமபத (வியாபகப பிரஹமபத) மடைநதார்களோ, தேக தார சுதாதிகளிலுள்ள அம மோகததை ஜயித்து நீயு மநத மோக்ஷபதம பெறுக தோல, மாமிசம, நரமபு, மேதஸ, மஜ்ஜை, அஸதிகளோடுங கூடியதாய் மூத்திர புரீஷ (மல)ஙகளாற் பூரணமாயுள்ள இநதத் தேகம மிகவும் நிநதிக்கத தக்கது பூரவ ஜன்மாநதர காமாநுசாரமாய், பஞசிகிருத ஸதூல பஞச மகாபூதஙகளா லுதபன்னமான இநத ஸதூல தேகம, கிருகஸதனுககுக கிருகமபோல, விஷயபோகஙகளை ஆத்மா இருநதனுபவிகக ஓர போகா லயமாம. இத னவஸதை ஜாககிரம எனப்படும. மாலை, சநதன, ஸ்திரீயாதி நாநா விசித்திரரூப ஸதூலபோககிய பதார்த்தங்களை பாஹயேநதிரியங்களால ஆத்மா தானே இத தேகத்துடன் அததியாசததாற கூடி யனுபவிககுங காலம் ஜாக்ரம எனபபடுதலால, இவவவஸதையிலேயே ஸதூலதேக மறியககூடியது இதனாசிரயததாலேயே புருஷ னுக்கு பாஹய சமசார மனைத்தும் வநததென் றறி. உத்பவம, பெருததல, ஜரை, மரணமாதி இத்தேகத்தின் தர்மங்கள் சைசவம், கௌமாரம, யௌவனம, வாரத் தக்கிய மிவை இதன் அவஸதா பேதங்கள. வர்ண ஆசிரம மாதி நியமமாம். மானம, அவமானாதி இதன் விசேஷங் களாகும. இத்தூலமோ ரோகங்களனைத்திற்கும் ஆஸ்பத (இருப்பிட)மா யிருககின்றது.

சுரோத்திரம, துவக்கு, சக்ஷுஸ, ஜிஹவை, கிராணம இவை, சபதாதி பஞச விஷயங்களை அறிவதால ஞானேந் திரியங்களாம். வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸதம் இவை, வசனாதிக் கிரியைகள் செய்வதால் கர்மேந்திரியங்க ளாம் அநதக்கரணம் ஒன்றே ஸஙகற்ப விகற்பாதி விருததி,

வஸ்து நிச்சய விருத்தி, அபிமான விருததி, பதார்ததானு சநதான விருத்தி என்னும தன் விருத்தி பேதத்தாற் கிரம மாய், மனம், புத்தி, அகஙகாரம, சித்தம என நான்கு பிர காரமாகும ஸ்வாணம ஜலம முதலியன விருததி பேதத தால நானாரூப மாவதுபோலப பிராணன் ஒனறே தன விருத்திபேதத்தால பிராணன், அபானன், வியானன, உதா னன், சமானன் என்று ஐநதுவிதமாயிருககும் ஆகசாதிபூத பஞசகம, சுரோததிராதி ஞானேநதிரியபஞசகம, வாககாதி கர்மேந்திரியபஞசகம், பிராணாதி வாயுபஞசகம, மனாதி அநதககரண சதுஷ்டயம, அவித்தை, காமம, காமம்—இவ் வெட்டையும புரியஷ்டகம என்றும சூக்ஷமதேக மென் றுங கூறுவர். அபஞசீகிருத பஞச சூக்ஷம பூதஙகளா லானதாய், வாசனையோடுங கூடிக கர்மபல மான போகங களை ஆத்மா அனுபவிததற்கு சாதனமா யிருககும் இநத லிஙக தேகம் அஞஞானத்தா லுண்டான அநாதி யுபாதி இதன் அவஸ்தை ஸவபனம. இவ வவஸ்தையில் மனமே நானாவித சாககிரத் வாசனையால கர்ததிரு முதலிய பாவங களை யடைநது விளஙகும. அபபொழுது ஸவயம பிரகா சிததுககொண் டிருக்கும ஆத்மா, மனமாத்திரத்தை யுபாதியா யடைநது அதனுற செயயபபடுங கர்மஙகளிற் பற்றின்றி அவைக்கெல்லாம சாக்ஷிமாததிரமாயிருககும. வாச்சி முதலியன தசசனது தொழிலுககுக் கரணமாதல் போல, ஞானரூப ஆதமாவின் ஸர்வ வியாபாரங்கட்கு மிநத லிங்கதேகம் கரணம். அக் கரணமும் ஆத்ம ஸந்நிதி மாத்ரத்தாலேயே ஸர்வகர்மங்களுஞ செய்வதால், அவ் வாத்மா எபபோதும விகாரமின்றி யசங்கமாகவே யிருக் கும. சக்ஷுஸின் குணதோஷ வசத்தா லுண்டாகும் அந்த, மந்த, படுத்துவங்கள (குருடு, மந்ததிருஷ்டி, நல்ல திருஷ்டி) அங்ஙனமே பதிர, மூகதவங்கள (செவிடு,

ஊமைததன்மைகள்) முதலியன நேத்ர சுரோத்திராதி இந்திரிய தாமஙகளே யனறி சுததமாயுள்ள ஆதமாவின தாமஙக ளாகா உச்வாச நிசவாசஙகள் (மேல கீழ் போக்குவரததாயுள்ள சுவாசம), கொட்டாவி, தும்மலாதி பிராணாதிகளின் தாமஙகள. பசிதாகம பிராணன் ஒன்றன் தர்மம். அந்தககரணமொன்றே சிதாபாசபபிரகாசத்தோடு சக்ஷுராதி இந்திரியஙகளிற பொருநதி திடமாக 'நான் என்று அபிமானிக்கும. அதுவே அகஙகாரம். அவவகங் காரமே கர்த்தா போக்தா அபிமானியாய், சதவாதி முக்குணவசததால் வரும அவஸ்தாத திரயத்தையு மனுப வித்து, அனுகூல விஷயஙகளிற சுகத்தையும், பிரதிகூல விஷயங்களிற றுககத்தையு மடையாநிற்கும. ஆதலால, சுகதுக்கங்கள அகங்கார தர்மமின்றி ஸதானநத ஆத்மா வினதன்று; விஷயஙகளனைததும ஆத்மாவின் பொருட டுப பிரியமாய்த் தோன்றுவதலலாமல சுயமே யுள்ளவாறு பிரியமாகா உண்மையில ஆதமாவே யாவர்கரும் அததி யநதம பிரியமாயிருபபதால் அவ்வாத்மா ஸதானநத சொரூபம. அதற்குத துககம் ஒரு சிறிது மிலலை. இநநிர விஷய ஆத்மானநதம சுழுபதியில் அனைவர்கரு மனுபவம. இதில் சுருதி, பிரத்தியக்ஷம, ஐதிகம், அனுமானம் இவை பிரமாணஙகள.

அவவியக்தம், அவித்தை மாயை முதலிய நாமங்க ளுற்றதாய், திரிகுணாத்மிகை (முக்குணரூபி)யாய், புத்தி மான்களால் தன் காரியங்கொண டனுமானிக்கப்பட்ட தாய், ஸர்வ திருசியங்கட்கும மேலானதாய், ஜகமெல்லா முண்டாக்குவதாய், சதது, அசத்து, சதசத்து; பின்னம, அபின்னம், பின்னாபின்னம், சாவயவம், நிரவயவம், சாவ யவ நிரவயவம் என்னும் நவப்பிரகாரமு மலலாமல் அநிர்

வசனீய (இன்னதென் றுரைக்கக் கூடாத) சொரூபமாய, அஞ்ஞாதியாய், ரஜ்ஜு ஞானத்தால ஸர்ப்பபிராந்தி நசிப பதுபோல சுத்தாத்வைத பிரஹ்ம ஞானத்தால நசிபப தாய், மகா அற்புதமான ஓர பரமேசுவர (பிரஹ்ம) சக்தி யுளளது. யாவரு மறிவதாயுள்ள தங் காரியததாற் பிர ஸித்தமான அச்சக்தியின் (1) சதவம, (2) ரஜஸ், (3) தமஸ என்னும திரிகுணஙகளில், (2) கிரியாரூபியான ரஜோகுணசக்தி விக்ஷேபசக்தி யெனபபட்டு சாவபிர விருததிகட்கு மேதுவா யிருக்கும இதனாலேயே ராகாதி துக்காதிகளான மனோவிகாரஙக ளெல்லா முண்டாகின் றன காமம, குரோதம, லோபம், டம்பம, அசூயை, அகஙகாரம, ஈர்ஷை, மச்சரம முதலான மன விகாரங்க ளிதன் தர்மஙகள இவவிக்ஷேப சக்தி புருஷர்க்குப பிரவிருததி யுண்டாகுங தோஷததால பநதஹேது (3) தமோகுணசக்தி ஆவரணசக்தி யென்னபபடும. இதனாலேயே வஸது அநநியதாவாய் (வேறாய்) விளங்கு கின்றது. விக்ஷேபசகதியைப் பொருநதின காரணத் தால இதுவே புருஷனது சம்சாரத்திற் காதிகாரணம். இவ வாவரண சக்தியா லாவிருத (மூடப்பட்டவ)ன், பிராஜ்ஞனாயினும், பண்டிதனாயினும, சதுரனாயினும், சூக்ஷ்மாரதத மறிநதவனாயினும, ஸர்வவல்லப னாயினும், குரு முதலானோர் ஆத்ம தத்துவததை நன்றாய் வெகுவித மாய் போதிததாலும அம மறைப்பா லதனை யறியாதவ னாய், அஞ்ஞானப் பிராநதியா லாரோபிதமான வஸதுக் களை நல்லதா யெண்ணி அவற்றையே யடைகின்றான். மகா சாமர்ததிய முளளதாய், எவராலும நீக்கற்கரியதா யிருக்கும இத் தமோகுண ஆவரண சகதியுடன் கூடிய வனை, அபாவனை (எதுமறியாமை), அசமபாவனை சொல்லினு மறியாதிருததல்), சமசயபாவனை (சநதே

கம்), விபரீத பாவனை (மாறுகவறிதல்) என்னுமிவை விட்டு நீங்குகிறதில்லை. அவனை விக்ஷேபசக்தியு மெப்போது மிழுத் தலைத்துவைக்கின்றது அஞ்ஞானம், ஆலஸ்யம், ஜடத்துவம், நித்திரை, பிரமாதம (செய்வன தவிர்தல்), மூடத்துவம இவை தமோகுண விகாரங்கள். இவற்றை யடைந்தவன் ஒன்றுங் கிரகித்து மறியாதவனாய், நித்திரைபுரிபவன் போலும, ஸதம்பம்போலும மூடமா யிருக்கிறான் இனி (1) சத்துவகுணம ஜலம போல அதிக பரிசுத்தமாயினும ரஜஸ தமோ குணங்களோச சேர்ந்ததால் (க) மலினமாகி, பந்தஹேதுவாம ஆத்மா, இதில பிரதிபிம்பித்து ஜகமனைத்தையுஞ் சூரியன் போலப் பிரகாசிப்பிக்கும அமானித்வ (மானமின்மை) முதலியன, யம நியமாதி, சிரத்தை, பக்தி, முமுக்ஷுத்வம், தெய்வ சம்பத்தி, அசத்துக்களி னீக்கம இவை புருஷயத்தனத்தால பூர்வம்போல் ரஜஸ தம ஸதிக மின்றிய (உ) மிசிரசத்துவத்தின தாமங்கள (ங) விசுத்த சத்துவத்தின மிகுந்த தெளிவினுல, ஸவாத்மானுபூதி, பரம சாந்தி, நித்யதிருப்தி, அதிக சந்தோஷம, சதா ஆனந்த மடைதற் கேதுவான பிரஹமநிஷ்டை இவை விசித்தியாம. திரிகுணங்களோடுங் கூடின இந்த அவ்வியக்த சக்தியே ஆத்மாவின் காரணதேகம. சர்வ இந்திரிய மனவிருத்திகள லீனமான சுழுப்தி, இதனவஸ்தை. இவ்வவஸ்தையில 'ஒன்று மறியாது சுகமாயத் தூங்கினேம்' என்னும உலகானுபவத்தால் எலலாவித ஞானமும சாந்தமாகி, மனம் காரணாத்மகமா யிருந்தே பிரஹமானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது தேகம இந்திரியம் மனம அகங்காரமாதி விகாரமனைத்தும, விஷய சுகாதிகளும், ஆகாசாதி பூதங்களும, மற்றும அவ்யக்த பரியந்த ஜக மனைத்துமான இதுவே அனாத்மா. மாயை, அதன் காரியமான மஹத்தத்

துவம முதல தேக முடிவாகவுள்ள இவவனுத்மா, கானல ஜலமபோல அசததாகும என நீ யறி.

சிஷ்யனே! எதனை யறிநது புருஷன் சமசார பநதத்தினின்று விடுபடடுக கைவலயததை யடைகின்ருனே அநதப் பரம ஆத்ம சொரூபததை யினி யுனககுச சொலலுகிறேன் 'அஹம, அஹம' (நான், நான்) என்று சுயமாய்த் தோற்று மனுபவததால லக்ஷிதமான (குறிக கபபட்ட) ஆததசொரூபமாய, அவஸதாத்திரய சாக்ஷியாய், பஞசகோச விலக்ஷணமாய், ஜாககிர சொப்பனஙகளில மனவிருததியின பாவத்தையும, சுழுபதியில் அதன் அபாவததையும அறிவதாயுளள அஹம பதாாதத ('நான்' எனும சொற்பொருள) சொரூபமே ஆதமா எது ஸாவத்தையும சுயமே பாாககின்றதோ அச சர்வமும் எதனைச் சிறிதும பார்ககிறதிலலையோ, எது புத்தியாதிகளைப பிரகாசிக்கச செய்கிறதோ எதனை யவை பிரகாசிககச் செய்கிற திலலையோ, எதனுல இஜ்ஜகமானது வியாபிக்கப்பட்டிருககிறதோ எதனை யிஜ் ஜகம சிறிதும வியாபிக்கவிலலையோ, யாதொனறன் பிரகாசத்தால ஜடமான விச சகலமும் விளஙகுகின்றனவோ, எதனது ஸநநிதிமாததிரததால தேக இநதிரிய மன புததிகள பிரேரேபிக்க (ஏவ)பபட்டவைபோலத் தததங காரியங்களிற் பிரவேசிககினறனவோ, நிததிய ஞான சொரூபமான எதனுல அகஙகாராதி தேகாநதமா யுள்ளவையும, விஷயஙகளும, சுகாதிகளுங கடத்தைபபோலத திருசியமாயறியப படுகின்றனவோ, எதனுல் உயிரும வாக்கும மற்றவையும சரிக (அசை) கின்றனவோ, அநத அநதராத்மா புராண புருஷனுய், நிரநதரமாய், அகணட பரிபூரணமாய், ஆனநத சொரூபமாய், ஏகமாய, ஸத்ரூபமாய், பிரதி தேகத்திலும் சாக்ஷி (ஞான) மாத்திரமா யிருக

கிறது. இத் தேகத்தின்கண், ஹிருதய குகையில் அவ்வியாகிருத (சூக்ஷ்ம, வியாபகத்வத்தால வெளிபபட்டுத் தோற்றாத) ஆகாசததைப போலப பிரகாசிக்கின்ற பரிசுசத்த ஆத்மா, ஆகாசத்தில் சூரியனைபபோலத் தன் தேஜஸால் இவவுலகைப பிரகாசிபபிககின்றது. மன அகஙகாரங்களின் விகாரஙகளையும, தேக இநதிரியப பிராணாதிகளின் செயல்களையு மறிவதாய், தபதாயப பிண்டத்தில அகனிபோ லவைகளில் அநுஸ்யூதமா யிருப்பினும இது ஒனறைச் செய்கிறதுமில்லை, ஒரு விகாரமடைகிறதுமிலலை இவவாதமா ஜநியாது, மரியாது, பெருககாது, இளைக்காது வேறு விகாரங்களு முறாது கடம நசிககினும நசியாத கடாகாசமபோல், இததேகம மரிக்கினும் மரணமுறாத நித்திய ஸ்வரூபம் பிரகிருதி (காரணமாயை) விகிருதி (அதன் காரியம)கட்கு விலக்ஷணமாய் சுதத ஞான சொரூபமாய், சத்து அசத்துககளைப பிரகாசிபபித்து நிர்விசேஷமாய் ஜாக்ராதி அவஸ்தைகளில் புத்திககு சாக்ஷியா யிருநது 'அஹம, அஹம' எனவே நித்தியாபரோக்ஷமாய்ப் பிரகாசிக்கு மப பரமாதமாவை ஏகாககிர சித்தததால் 'இநத நான் பிரஹமம' என்று அனுபவமாயறி இஙஙனம புத்திப பிரஸாதத்தால் உன் னாத்மாவையுனனிலேயே நீ யுணர்நதவதனால் ஜனனமரணத் தரஙகஙகளுளள அபார சமசார சாகரததைக கடநது கிருதார்ததனாயப பிரஹம சொரூப மாததிரமா யிருககககடவாய்.

அனாத்மாவில் (தானலலாத தேகாதிகளில்) அஹம் (நான்) எனும புத்தியே சாவானர்த்த ஹேதுவான பநதம இபபநதம புருஷனுககு ஜனன மரணங் கொடுக்குங காரணமாய் அஞ்ஞானத்தால் வந்தது. இநத அஞ்ஞானத்தால அசத்தியமான இத் தேகாதிகளை சத்தியமாயெணணி இதில் ஆத்மபுததி செய்து, கோசகாரப்புழு

(பட்டுப்பூச்சி) வாய் நூலாற் றனனைக கூடு கட்டி நசிப்பது போல சப்தாதி விஷயங்களா லிதனைப போஷித்து நாச முறுகின்றனா. ஆவரணத்தால் மூடப்பட்டவாக் கெல லாம விவேக மின்மையின், ஸாபபத்தில ரஜ்ஜுபுத்தி போல வஸ்துவல்லாததில வஸ்து எனும புதிய தோற்றல சுபாவ மாதலால, அகண்டமாய், நித்தியமாய், அத்வைத மாய், தன் நிர்மல ஞானதேஜஸால சுயம பிரகாசித்துக கொண்டிருக்கும் அனந்த வைபவமுள்ள ஆத்மாவை, சூரியனை ராகு மறைத்தல போலவே தமோமயமான இவ் வாவரணசக்தி மறைக்கவும, புருஷன் தன் சொரூப ஞானத்தை மறந்து, மோகமா முதலையால் விழுங்கப்பட் டவனாய, அம்மோகத்தால தானல்லாத சரீரத்தைத் தானாக எண்ணிக் காமக் குரோதாதிகளுடன கூடி புத்தி கெட்டு அப் புத்தியி னவஸ்தைகளனைத்தையும தன்னதாக வபிமானித்து அதனால விஷய விஷம நிரமபிய அபார சமசார சமுத்திரத்தில் அமிழ்நதும எழுநதும ஓா கதி யின்றிப பிரமிக்குமபடி ரஜோகுண விக்ஷேப சக்தி மகத தான துன்பஞ் செய்து வைக்கின்றது. சூரியனது கிரணத்தா லுண்டான மேகபங்திகள அச் சூரியனை மறைத்துப படர்நது விருத்தியாதல போல, ஆத்மாவில் அஞ்ஞானத்தா லுண்டான அகங்கார பந்தம் அவ்வாத் மாவை மறைத்துத தானும விருத்தியாகின்றது. மழைக் காலத்தில மேகங்களால் சூரியன் மறைபட்ட தினத்தில் பனியும குளிர்காற்று மதிகமாய் ஜனங்கட்குத் துக்கந் தருவதுபோல, தமோகுண ஆவரணசக்தி ஆத்மாவை மறைக்குமபோது ரஜோகுண விக்ஷேபசக்தி அவ் வஞ் ஞானியை மோகத்தால் தானலலாத தேகந் தானாக மயங் கச்செய்து நானாவித துக்கங்களால மிகவுந் துன்புறச செய்வதால், இவ்விரண்டு சக்திகளாலுமே புருஷனுக்குப்

பந்தம் வந்தடைந்ததாகும். இச்சம்சார விருக்ஷத்திற்குத் தமஸ் (ஆவரணம்) பீஜம், தேகாத்மபுத்தி அங்குரம், ராகம் தளிர், கர்மம் ஜலம், தேகம் அடிக்கட்டை, உயிர்கள் சாகைகள், இந்திரியங்கள் அவற்றின் நுனிகள், விஷயங்கள் புஷ்பங்கள், நானா காமத்தா லுண்டாம் நானாவித துக்கம் பழம், அம் மரத்திலுள்ள ஜீவன் இதனைப் பக்ஷிக்கும் பக்ஷி. அஞ்ஞானத்தா லுண்டாய் ஜீவர்க்கு ஜன்ம மரண ஜராதுக்காதிகளை மேன்மே லுண்டாக்கும் இந்த அநாத்ம சம்சாரபந்தம் உற்பத்தியின்றிய அநாதியே யாயினும், சுருதியைப் பிரமாணமென நம்பி, அதனாற் கூறப்படும் ஸ்வதர்மங்களை நிஷ்காமமா யனுஷ்டிக்குமத னால் உண்டாகு மந்தஃகரண சுத்தியோடு நிரந்தரம் செய்யும் தியானத்தால் மாலின்யமின்றித் தீட்டப்பட்ட ஆத்மாபரோக்ஷஞான மென்னுங் கூரான வாளினால் சமூலம் நாசமாம். அதன்றி மற்ற அஸ்திர சஸ்திரங்களாலும், வாயு அக்கினிகளாலும், கோடி கர்மங்களாலும் அதனைச் சேதிக்க சக்கியமாகாது.

ஆத்மா, தன் அஞ்ஞானசக்தியின் காரியமான அன்னமயாதி பஞ்ச கோசங்களால் மூடப்பட்டு, பாசிப் படலத்தால் மூடப்பட்ட வாபிஜலம் போல சுத்தமாய்த் தோற்றவில்லை. ஜலத்தினின்றும் அப்பாசிக் கொத்தினைத் தள்ளும்போது பரிசுத்தமாய், தாக தாபங்களை நீக்கிப் புருஷனுக்குப் பரம சௌக்கிய முண்டாக்கும் அந்த ஜலம்போல, சூக்ஷ்மபுத்தியால ஆத்மாவினின்றும் திருசியப் பஞ்சகோசங்களை நேதி, நேதி (இதல்ல) எனவே பிரித்துத் தள்ளும் அபவாதத்தால் முஞ்சம்புல்லின் மத்தியில் இஷீகை (தண்டு) போல அந்தத் தேகாதி திருசிய வர்க்கங்கட்கு விலக்ஷணமாய், பிரத்தியக்காய் (ஆந்தரமாய்), பரிசுத்தமாய், ஏகரஸமாய், அசங்கமாய், அக்கிரிய

மாய், சதாநந்த சொரூபமாய், சுயம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆத்மாவை யறிந்து, பின் ரஜ்ஜுவிற் கற்பித சர்ப்பம் ரஜ்ஜுவே யாதல்போல ஆத்மாவிற் கற்பிதமான அத் திருசியவர்க்கங்களும் ஆத்மாவேயெனப் பிரவிலாபித்து, ஆத்மா மாத்திரமாய் எவனிருக்கின்றானோ அவனே முக்தன். ஆதலால் விவேகி, தன் பந்தமோக்ஷத்தின்பொருட்டு ஆத்மானாத்ம விவேசனம் செய்யவேண்டும். அதனால் சச்சிதானந்த சொரூபமான தன்னை யறிந்து ஆனந்த மடைகின்றனன். அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்னும் பஞ்சகோசங்களுள்:—

அன்னத்தா லுண்டாய், அன்ன முண்பதால் விருத்தியாய், அன்னமின்றேல் நாசமுறு மிந்த ஸ்தூல தேகம் அன்னமயகோசம். தோல், ரத்தம், மாம்சம், மேதஸ், அஸ்தி, மலம், மூத்திரம் இவைகள் கூடி மிகவும் அசங்கியமாய், முன்னும் பின்னு மின்றி மத்தியத்தில் மாத்திரம் தோன்றி, க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் விகாரமுற்று ஓர் நியமமு மில்லாமல் கடம்போல திருசியமாய், ஜடமாய், நாசுவாய், நியம்யமாய் (ஏவப்படத்தக்கதாய்) இருக்கும் தேகம், சுபாவத்திலேயே இதற்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய், அங்கங்கள் (பாணி, பாதாதி) நசிக்கினும் அவ்வச் சக்திகள் நாசமாகாது ஜீவித்திருப்பது போல, அஸ்த பாதாதி அவயவாகாரமான சரீரம் நசிக்கினும் நாசமுறாத நித்தியமாய் பரிசுத்தமாய், தேகம்-ஷட்பாவ விகாரங்களான அதன் தர்மம் கர்மம் அவஸ்தை யிவற்றை சாக்ஷிமாத்திரமாயிருந்து சுய மறிந்துகொண்டு நியாமகமா (ஏவுகிறதா) யிருக்கும் ஆத்மாவாதல் எங்ஙனம்? ஒருபோது மாத்மாவாகாது. ஜடனான மூடன், துவக்கு மாம்ச அஸ்தி மல மூத்திர ராசியான தேகமே அகமென நினைப்பன். சிறிது

விவேகமுள்ள கர்மஞானி தேகம ஜீவன் இரண்டையுங் கூட்டி நான் என்றெண்ணுவன். விசாரசீலனுப்த திருடமான விவேக ஞானமுளள மகாதமா, இத்தேக விலக்ஷண மாய்த் தன்மயமாகவே யிருககும பரமாாத்த பிரஹ்ம சொரூபமாகவே தன்னை எப்போது மறிவான் தேகாதம புததியே மனுஷ்யாககு ஜன்மாதி துக்கபீஜ மாதலால, உன் சாயாசரீரம, பிரதிபிமப தேகம, மனோராஜ்யவுடல, சொபபனவுடமபு இவைகளில் ஆதமபுததி வைககாதது போல, தோல் மாமிச எலுமபாதி விகாரமான இத்தூல தேகததிலும ஆத்மபுத்தி சிறிதும் வையாது பிரயத்தனத தால அதனை நீக்கி, சர்வாதமக சச்சிதானநதகன நிர்வி கற்பப பிரஹ்மததில் ஆதமபுததி வைதததால் மனதை நாசஞ் செய்து பரம சாநதி பெறுவாயாக. பின்னை யுனக குப் பவமேயில்லை. வேதாநதாாத்தஙகளை நனறு யறிநத வித்வானயினும பிரமையினுல் அசத்தான தேகாதிகளில அகம்புததியை எதுவரை விடமாட்டானே அது பரியநத மவனுககு மோக்ஷம எனனும் வார்ததையுஙகூடி யிலலை

கர்மேநதிரியங்க ளைநதுடன பிராணன் சோநது பிராணமயகோசம. முற்கூறிய அன்னமயகோசம் இப் பிராண மயத்தாற் பூரணமாய் (நிரம்பி)த் தன் கிரியை களிற் பிரவிருத்திக்கின்றது. வாயுவின் விகாரமாய, அத னைபபோலவே யுள வெளியிற் போக்குவரத துள்ளதாய், இஷ்டம் அநிஷ்டம, அந்நியம தனது என்றெனறுங கிஞ்சித்து மறியாது பரதநதிரமாயிருத்தலின இப பிராண மயகோசமும ஆத்மாவாகாது.

ஞானேநதிரியஙக ளைந்துடன் கூடின மனமே மனோ மயகோசம இது, என்னது யான் என்று வஸது விகற்ப காரணமாய், நாமாதி நானு விருததி பேததேதாடுங் கூடி

மகாபல முள்ளதாய், முற்கூறிய பராணமயகோசத்திற் பூர்ணமாய் அதனை முறறும பரவியிருககும பஞ சேநதிரியஙக ளென்னும பஞசஹோதாக் (ஹோமம செய்வோர்)களால, சபதாதி விஷயஙகளாகிற நெயபி ஞலும வாசனைகளாகிற சமிததுககளிஞலும வளாககப் பட்டு மிகவும ஜ்வலிககின்ற மனோமய அககினி, இநதப பிரபஞச மெலலாந தகிககினறது (தாப முண்டாக்குகின றது) மனததை யனறி வேறு அவிததை யில்லை அதுவே பவபநத ஹேதுவான அவித்தை அம மனம பெருததால் அனைத்தும விருததியாய், அது நசிககி லனைததும நாச மாம் முன் யாதொரு வஸதுவுமினறிய ஸவபனவஸ தையில மனமே தன சாமாததியததால போகதா முத லாய்த் தோற்றபபட்ட ஸவபன ஜகமனைததையும எங ஙன முணடாககுகின்றதோ, அஙஙனமே இநத ஜாககிரத் திலும மனதாலுணடாயக காணபபட்ட இவை யாவும் அம் மனோவிலாசமே சுழுபதியில மனம லீனமாகுங் கால் ஒன்றுந தோன்றுதது யாவாககு மனுபவமாதலால, புருஷனுக கிச சமசாரபநதம மனககறபித மனறி யுண் மையில பவபநத மில்லை வாயு தானே ஆகாசததில் மேகங்களைச சேர்ததுப பின் விலககிவிடுதல் போலும, மனுஷ்யன் கயிற்றாற் பசுவைக கட்டிப பின் னவிழ்ததது விடுதல் போலும, மனம முககுணஙகளில ரஜஸ தமோ குணஙகளைச சேர்நததால மலினமாகி தேகாதி ஸர்வ விஷயஙகளிலும புருஷனுககு ராகம் (ஆசை) உண்டாககி பநதத்தையும, ரஜஸதமஸினறிய சுததஸத்வததை அனு சரித்ததால வநத அவ விஷயஙகளை விஷமபோ லகற்றும விராகத்தாலும விவேகததாலும நிர்மலமாய் மோக்ஷத தையுந தருங காரணமா யிருத்தலால், புத்திமானை முமுக்ஷு அவ விவேக வைராககிய மிரண்டையும முன்

னம் திடமா யடையவேண்டும. மனம என்னும் நாம முள்ள மகா வியாகரமொன்று (ஓர் புலி), விஷயமாகின்ற மகாரணயப் பிரதேசத்தில் எப்போதும சஞ்சரிக்கின்ற தால் சாதுக்களான முமுக்ஷுக்கள் அம மார்க்கமாய்ப போகவே வேண்டாம. ஜீவனுக்கு ஸதூல சூக்ஷம விஷ யங்க ளனைத்தையும, சரீர வர்ண ஆசிரம ஜாதி பேதங களையும், குணம கிரியை ஹேது பலன் இவைகளையும மனமே யெபபோதுந தோற்றுவிக்கின்றது. இவ வறப மனம, அசங்க சித்ரூப வஸதுவை மோகிப்பித்து, தேக இந்திரியப பிராண குணங்களாற் பந்திபபித்து, தன்னாற் செய்யப்பட்ட காமபல போகத்தில நான் எனது எனவே சர்வதா பிரமிக்கச் செய்கிறது. அத்தியாச தோஷத்தால மனமே புருஷனுக்குப் பொய்யான சம சார பந்தத்தைக கற்பிக்கின்றது ராஜஸ தாமஸ குண தோஷங்களுடன் கூடின அவிவேகிகட கிதுவே ஜனன மாதி துக்கங் கொடுக்கும மூலகாரணம. வாயுவால் மேக மண்டலம சுழல்வதுபோல மனதால் இஜ் ஜகமனைத்தும பிரமைகொண்டு சுற்றுகின்றதல்லவா ! இதனாலேயே தத் துவ வித்துக்களான பண்டிதாகள் மனத்தையே அவித்தை யென்பர். ஆகையால் முமுக்ஷு, தன் பிரயத்தனத் தால் இம் மனதைச் சோதிககவேண்டும இது சோதனை செய்யபபட்டு சுத்தமாமபோது மோக்ஷம கரதலக்கனி போ லாகும. மோக்ஷமாத்திரததி லுள்ள ஆசையால் இதர விஷயாசையை நிர்மூலமாக்கி சாவ காமங்களையும் துறநது சிரத்தையோடு நிரநதரம் சிரவணாதி நிஷ்டனா யுள்ளவனே மனத்தின் சஞ்சல சுபாவத்தை நிவிருத்திப பன். ஆதியந்த முள்ளதாய் பரிணாமியாய் துக்காத்மக மாய் திருசிய விஷயமா யிருத்தலின் இம் மனோமயகோச மும, திரஷ்டாவாய்ப் பரமமாயுள்ள ஆத்மாவாகாது.

பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடிய புத்தியே விஞ்ஞானமய கோசம். இது புருஷனுக்கு சம்சார காரணமாய், பிரகிருதி விகாரமாய, அறிவுதியாய், சித் பிரதிபிம்பத்தைச் சார்ந்து சகல விவகாரங்களையும் நிர்வகிக்கும் அகங்காரக பாவனை ஜீவரூபமாய், விருத்தியோடு கூடிய கர்த்தாவாய், ஞானகிரியைகளுள்ளதாய், சர்வதா தேகேந்திரியாதிகளை நானென்றும் அவற்றின் ஆசிரம தர்ம கர்மகுணங்களை என்னதென்றும் மிகவும் அபிமானித்துப் பூர்வவாசனைக்குத் தக்கபடி புண்ய பாப கர்மங்களைச் செய்து, அக் காமானுசாரமாய் ஊர்த்துவ அதோ லோகங்களிற் போவதும் வருவதுமாயலைந்து திரிந்து நானாவிசித்திர யோனிகளிற் கூடி, ஜாக்ர ஸ்வப்னாதி யவஸ்தைகளுற்று, சுகதுக்கங்களாகிற அக் கர்ம பல போகங்களைப் புஜிக்கின்றது. இவ் விஞ்ஞானமயாதி கோசங்கட்குள் ஹிருதயத்திற் கூடஸ்தனாய் சுயஞ்ஜோதியாய் ஸ்புரித்து (விளங்கி)க்கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, சுபாவமாகவே ஏக சத்திய சர்வாத்மக பரிபூர்ண நிர்விகார பரமாத்மாவாயிருந்தும், தன் சந்நிதான சாமீப்ய-விசேஷத்தால் மிகவும் பிரகாசித்து நெருங்கின உபாதியாயிருக்கும் இவ் விஞ்ஞானமயகோச புத்தியின் அத்தியாச தாதாத்மியத்தால் (பொய்க்கூட்டுறவால்) மித்யா பரிச்சேத மடைந்து, 'அக் கோசமே நான்' என்று, மண்ணின் வேறாகக் குடத்தைக் காண்பது போலத் தன்னைத் தனக் கன்யமாகவும்-கர்த்தா போக்தா வாதியாக, அயவிகாரமுற்ற நிர்விகார அக்கினிபோல அவ் வுபாதியின் தர்மங்களைத் தானடைந்ததாகவும் மதித்து பிரமையினால் சம்சாரத்தை யடைகின்றது"

என்றுரைத்த குருவை நோக்கி, "குருமூர்த்தி! பரமாத்மாவுக்குப் பிராந்தியாலேனும், மற்ற எதனாலேனும்

அஞ்ஞாதி ஜீவபாவம தோன்றிற் றெனின் அவவஞ்ஞாதி யுபா திக்கு அநதமு மிலலையாமே. இன்றெனின ஜீவபாவமும நித்தியமாய், சமசார பநதமும நீஙகாதே அஙஙன மாயின் இதன் மோக்ஷமுற லெஙஙனம? இதனை யருள் செய்யவேண்டும" எனக கேட்ட சிஷ்யனைப பார்தது, " வித்வாஞான சிஷ்யா! நன்றுய்க கேட்டனை. யான் கூறு முததரததை சாவதானமாய்க கேள பிராநதி மோகத் தாற கறபிதமான வஸதுககளே யெலலாம பிரமாணத் தால நனறுக விசாரிககுஙகால, ரஜஜுவில பிராநதி காலத்தில தோன்றி அப பிராநதி நாசததில நாசமுறும சாப்பாதிகள போல பிராநதி யுளளவரை தோற்று மவை அப பிராநதி நீங்கவே யதார்தத வஸது வாகாது அசத்தாய நசிததலால, அசஙக நிஷ்கிரிய நிாககுண நிர்விகார நிராகார சசசிதானநத பிரததியக ஸாக்ஷி சொரூபமாய், ஆகாசததில நீலாதிபோலப் பிரமையா லன்றி யொரு வஸதுசம்பநதமு முறுத ஆதமாவுககு பிராநதி ஞானத்தால வநத புததியாகிற அஞ்ஞாதி மித்யா வுபாதியின் தாதாதமிய சமபநதததால கானல் ஜலம போற் கற்பிதமான அசத்திய ஜீவபாவம அஞ்ஞாதியேயாயி னும வஸது வாகாமையின, அழுககுஜலததி னழுககை நீககவே நிாமலமாய்த் தோன்றும் ஜலம்போல ஆத்மா நாத்ம விவேகததால ஆதமாவினின்றும அஞ்ஞாதியவிதத்தை-அதன் காரிய அஹங்காராதி யசத்துபாதிகளை பேதி செயது நீககுமபோது நிாமலமாய சுயம பிரகாசிககும சுருதி சமமத பிரஹமாத்மைககிய சததிய ஞானத்தா லப பிராநதி நசிககவே அஞ்ஞாதி பிராகபாவம அநதமுறல போலவும், ஜாககிரததில சொபபனப பிராநதி நஷ்ட மாதல போலவும சமூலம (அஞ்ஞாதி யவிததையாதி யுபா திகளோடு) நாசமடையும். ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தா

னுண்டான சத்திய ஞானத்தாலன்றி மற்றவையால் அசத்திய ஜீவபாவ பந்த மோக்ஷ முண்டாகாததால் நீயும் விவேகித்து அகங்காராதி யசத்துக்களை யகற்று இந்த விஞ்ஞானமய கோசமும் விகாரியாய் ஜடமாய் பரிச்சின்னமாய் திருசியமாய் வியபிசாரியாய் (ஒரு படித்தாயிராததாய்) இருத்தலின் சிரேஷ்டமான ஆத்மா வாகாது அநித்யம் நித்திய மாகுமா?

பிரஹ்மானந்தப் பிரதிபிம்பத்துடன் கூடின அவித்யாவிருத்தியே ஆனந்தமயகோசம் ஜாகர ஸ்வப்னங்களி லிஷ்ட முண்டாகும்போது தோன்றிய பிரியம் மோதம் பிரமோதம் (விஷய தரிசன லாப அனுபவத்தால் முறையே யுண்டாகும் சந்தோஷம்) என்னும் பேதத்தால் சகல ஜீவர்களாலும் ஸ்வல்பமா யனுபவிக்கப்பட்டு, சுழுப்தியிற் பிரயத்தன மின்றியே ஆனந்தமயமா யனுதினம் சுகிப்பதால் விசேஷமா யனுபவிக்கப் படுவதான இவ் வானந்தமய கோசத்தின் பூர்ணானுபவமே ஸாதுக்களாகிய விவேகிகள் சர்வதா அடைவதாம். ஸோபாதியாய் பிரகிருதி விகாரமாய் புண்ணிய காரியமாய் விகார சங்காதங்களி னுட்பட்டதா யிருத்தலின் இவ் வானந்தகோசமும் பரமான ஆத்மா வாகாது

இப் பஞ்சகோசங்களையும் ஆத்மா வன்றென நீக்குங்கால் அவ் வபவாதத்தின் முடிவில் இவற்றின் விலக்ஷணமாய், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய், சுயஞ்ஜோதியாய், நிர்விகார நிரஞ்ஜன நித்ய போதானந்த சொரூபமாய், திருசிய கடமுமாகாது அதன் தர்மமு முறாது அதனை யறிந்துகொண்டிருக்கும் தேவதத்தனைப்போல, திருசிய பஞ்சகோசங்களு மாகாது அவற்றின் தர்மமு மடையாது அவற்றை யறிந்துகொண்டு ஏகமாய் மிஞ்சித் தோன்றும்

இவ வாதமாவையே 'அஹம' என அறிய வேண்டுமே" என்றுரைதத குருவைப பாாத்து சிஷயன்,

"குருவே! இப பஞசகோசஙகளும சுத்த மிதனை யென யூகததால் நேதிசெய்து நீக்கிய பின சுதத சூன்ய மனறி 'நான்' என்று ஒனறுங காணேமே ஆதலால் 'அஹம' எனறறியததக்க ஆதமவஸது வேறேதிருககின் றது?" எனறு வினவ, குரு, "விதவானான சிஷ்யா! நீ விசாரததில ஸமர்ததனுதலா லுண்மை சொன்னுய். 'எது எதனை 'இது' என அறிகின்றதோ அது அதற்கு சாக்ஷி, அறியாதது சாக்ஷி யன்று" என்னும நியாயத் தால், அஸதிரமாய் நானுரூப விகாரத்தோடு கூடிய அஹஙகாராதி திருசிய வஸதுககளின் பாவத்தை (இருப பை)யும் அவறறின் அபாவரூபமான சூன்யத்தையும இவற்றின்மேல் ஞான சொரூபமா யிருந தறிவதால் அவற்றின் சாக்ஷியாய், மேல தன்னை யறிதற் கொன் றின்றித தன்னைத தனதேஜஸால தானுனே யறிவ தால் தனககும சாக்ஷியா யிருநது, ஜாக்ர ஸவபந சுழுப்திகளில ஏகமாய், பிரத்தியகாத்மாவாய் ஹிரு தயத்தில் 'அஹம், அஹம' என்று ஸதா தானுகவே ஜ்வலித்துக்கொண் டிருக்கும நித்திய ஞானனநத ஆத் மாவை அதி சூக்ஷ்ம புத்தியால் 'அஹம்' (நான்) என் றறிவாயாக மூடன், கட ஜலததில் தோன்றும சூரியப் பிரதிபிமபத்தை சூரிய னென்பான்; விவேகி, கடம ஜலம் பிரதிபிமபம இவற்றை விட்டு, ஆகாசத்தில் ஏகமாய்த் தாககறறு இம மூன்றையும் பிரகாசிபபிதது சுயம் பிரகா சிததுககொண் டிருக்கும் சூரியனை யுளளபடி யறிவான. அதுபோல, அஞஞனய மூடன், பிராநதியால தேகததின் கண் புத்தியுபாதியில தோறறும ஆத்மப பிரதிபிமப ஜீவனை அஹமென் றெண்ணுவன்; விவேக ஞான வித்

வான், தேகம புத்தி சிதாபாச மிவறறைவிட்டு, ஹிரு தயாகாசத்தில ஏகமாய், இவையாவு மறிநதுகொண்டு நித்தியமாய், சர்வத்திலும நிறைநது அச சர்வத்தையும் பிரகாசிபபிதது சூக்ஷ்மமாய, வியாபகமாய், ஸத் அஸத் துககு விலக்ஷணமாய், உளவெளி பினறிச ஈயம் பிரகா சிததுககொண டிருககும அகண்ட ஞான சொரூபமான தன் நிஜரூப ஆதமாவை நன்றாய் விசாரித்தறிநது அத ஞல நிாமலனாய், ஜனனமரணாதிக ளற்று ஒனறுனும் பயமின்றி துக்கரகிதனாய், நிசசலானநதகன சொரூப மாகின்றான். ஸதய ஞான அனநத ஆனநத ஏகரஸ நித்திய நிரநதர ஸவதஸித்த சுதத பிரத்தியக் அபின்ன பிரஹமததை யுளளவாறு அகமென அனுபவமா யறிநத ஞானி மீண்டும இச் சமசார மடைதலின்றி அவ் வதவை தானநதப் பிரஹமமே யாவதால, 'பிரஹமாஹம' என் னும் பிரஹமாதமைக்கிய ஞானமே சமசார பநதததி னின்றும் முக்திபெற முக்கிய காரணம. இநத பிரஹ மாதம ஞானததையன்றி பவபநத மோக்ஷத்தில் முமு க்ஷுவுககு வேறு வழியில்லை யாதலால, நீயும 'அஹம் பிரஹமம, பிரஹமாஹம, பிரஹமைவாஹம்' என்று உன்னை யனுபவமா யெபபோது மறி.

இநதப பிரஹமம், தன்னில் வேறு வஸது வின்மை யின் பரமாதமைவதமாம் மிருத்காரிய கும்பத்திற்கு மண்ணுருவத்தை யன்றி வேறு ரூப மின்மையின், மண்ணை யன்றி யன்யமாய்க் கடததைக காட்ட எவனும் சமர்த்த னாகாமையால், மோஹத்தாற் கற்பிதமாய் நாம மாத்திரமா யிருககும் அசத்திய கும்பம் சததிய மண் மாத்திரமா யதற் கற்பமும் பின்னமின்றி யிருத்தல் போலவும், அதிஷ்டானததிற் கறபிதமா யன்யமபோற் றோற்றும் யாவும், பிராநதியால் அதிஷ்டானமே யாரோப

மெனத் தோன்றலால் ரஜ்ஜுஸர்பபமபோ லுண்மையி லின்றி சுதநப பொய்யாகத் தோற்றுமவை, ஆரோப ரஜதம தன் அதிஷ்டான சுக்திககன்யமின்றி யச சுகதியே யாதல்போ லவ வதிஷ்டானததிற் கன்யமின்றி யதிஷ்டா னமே யாதல்போலவும, பிராநதனை மூடனுக்கு, அஞ ஞானப பிரமையால நாறுருப இச சாவ ஜகமாய் எது வெது திருசியமாய் சநதியமபோற் றோன்றுகின்றதோ, சாதுவே! யதார்தத ஞான தசையில பிரஹம காரியமாய் அவ வதிஷ்டானப பிரஹமததிற் கற்பிதமா யன்யமாய் சதயமபோற் றோறறு மச்சர்வமும், பிராநதியால் அதிஷ் டானப பிரஹமமே யாரோப ஜகமெனத் தோற்றலால், நாம மாத்ரமாய் அற்பமு மோர் பொருளாயிராது சுதத மிதயையாய், அவ வதிஷ்டானப பிரஹமத்திற் கன்ய மாகாது உதயாஸதமன ரஹித அச சச்சிதானநதப பிரஹமமாதரமாகவே யிருக்கின்றது அன்றியும, பிரஹ மததிற் கன்யமாய் ஜகம் சத்தியமா யிருக்கிறதெனின் பிரஹமத்தின் பரிபூரணத்வத்திற் கானியும், 'இப பிரபஞச மனைததும் பிரஹமமே' என்றுரமாய் அதர்வண சுருதி யிற கூறும் வேதத்திற்கு அபபிரமாணத்வ வியதியும, 'சர்வ பூதஙகளு மென்னிலில்லை' ஏகனும் யானு மவற்றி லில்லை' என்றுரைத்த சாவஜ்ஞனை ஈசுவரனுககு அசத் திய வாதிதவமும வரும இம் மூன்று தோஷஙகளும் ஸாதுககளான மகானகளுக்கு சமமதமாகாது அதுவு மனறி சுழுபதியிலும ஜகம சிறிதும் தோன்றாது, முற் கூறியபடி விசாரிககில் சொபபன ஜகம்போல வெறும பொய்யாயப போதலின், அங்ஙனம் கூறும் மோகமரு அமமூடர் வசனம தாஙகுவோனது பிதற்றல்போ லசத் தியமாம, அதனல் பிரஹமமே எங்கும் ஏகமாய்ப் பிர காசிக்கின்றது. அத்விதீயமாய், அரூப அககிரிய அவ்

யக்த அவ்யய அப்பிரமேய ஆதியந்தரஹித சத்திய சாந்த பரிசுத்த ஆனந்தரஸ சொரூபமாய், மாயையாற் செய்யப்பட்ட சர்வ பேதங்களு மின்றி நித்ய நிரந்தர நிஷ்கள நிரஞ்ஜன நிர்நாம நிர்விகற்ப சுயஞ்ஜோதியாய், ஞாதிரு ஞானஞேய மென்னுந் திரிபுடிசூன்ய கேவல அகண்ட சின்மாத்ரமாய் சதா பிரகாசிக்கு மிந்த பரப் பிரஹ்ம தத்துவத்தை ஞானிக ளறிகின்றார்கள்.

சிஷ்யனே! பற்றவும் விடவுங் கூடாததாய், மன வாக்குகட் ககோசரமாய், அப்பிரமேயமாய், ஆதியந்த மற்ற அப் பரிபூர்ணப பிரஹ்மமே நாமும, நீயும், மற்ற ஜீவர்களும் இவ்வாறு சோதிக்கப்பட்டுத 'தத்' 'துவம' பதங்களா லறியப்பட்ட பிரஹ்ம ஜீவர்கது, 'தத்துவமஸி' மகாவாக்கியமும, இன்னு மனேக மகாவாக்கியங்களும் முறையே, ஈசுவரனது மாயையாதியும, ஜீவனது பஞ்ச கோசங்களு மென்னப்பட்ட கற்பித அசத்திய காரண காரிய வுபாதிகளால் சூரியனும மின்மினியும், ராஜனும் சேவகனும, சமுத்திரமும் கிணறும, மேருவும் அணுவும் போன்று விரோததர்மங்க ளுற்று ஏகத்துவ முறாத வாச்சியார்த்தத்தால் ஐக்கியங் கூறாமல் லக்ஷணைகளில் இங்கு பயனின்றிய ஜகதி, அஜகதி (விட்டது, விடாதது) களைவிட்டு ஜகதஜகதி (விட்டுவிடாத) லக்ஷணையால், 'சோயம் தேவதத்த' என்னும வாக்கானது விரோததர் மங்களை நீக்கி அவனது ஏகத்வ மறிவிப்பது போல, பிரஹ்மத்திற் கற்பித துவைதத்தை நிஷேதிக்கும் அச் சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் விவேக ஞானத்தாலும் ரஜ்ஜுசர்ப்பம, சொப்பனம் போலக் கற்பிதமாய், அசத்தியமான திருசியவிருத்த வுபாதிகளை யிரண்டிடத் தும் 'நேதி, நேதி' என யுக்திகொண்டு நீக்கவே, முறையே ராஜ்யபார கேடயாதி ராஜ சேவகரது உபாதிகளை யகற்

றுமபோது, ராஜ சேவகரினறி மனுஷ்யத்வததா லொன் றவது போல, ஈசுவர ஜீவரின்றிச சின்மாத்ரமாய், அகணடைகரசமாய் விருததமின்றிச சேர்ந்து (மிஞசி) நின்ற சுததமான லக்ஷ்யாரததததால சுபாவ ஐக்கி யததை நன்ருய்க் கூறுகின்றன இநதப பிரஹமாத மைககிய வகணட பாவததை மஹாத்துககளான ஞானி கள் பரிசயிபபதால், நீயும தேகாதி யசததுக்களை நானன் றெனை நன்ரு யபவாதித்து, சுத சித்தமாய் ஆகாசம்போ லதிசூக்ஷமமாய் எபபோதும் பிரகாசிககும சத்தியஞானு னநத பரிபூரண பிரஹமமே நானென்று தெளிவான புததியா லுன்னை யறி

மணணிலுண்டாய் மண்மயமாகவே யிருக்கும கடாதி சகலமும மண்மாத்ரமே யாதலபோல், சதரூபப பிரஹ மததிலுண்டாய் பிரஹமமயமாகவே யிருககும இவ்வுலக னைததும பிரஹமமாத்ரமாயும், சொபபனத்தில் நித்திரை யாற் கற்பிக்கபபட்ட தேச கால விஷய ஞாதுரு முதலிய சர்வமும மித்தையாதல்போல, இந்த ஜாககிரத்திலும, தன் னஞஞானததாற் கற்பிக்கப்பட் டன்யம போற் ருேன்றும தேக கரண பிராண அகங்காராதி ஜகம சுதத மித்தையாயு மிருத்தலால், தன்னி லன்யமா யெதுவுமின்றி சத்தியமாய, ஆத்மாவாயிருக்கும் அதிசாநத நிர்மல அத் வைதப பிரஹம மெதுவோ சத்தியமாக, ‘அது நீ யாகிருய்’ (ததுவமசி). ஜன்மாதி ஷட்பாவவிகாரங்களும, ஜாதி நீதி, குல கோததிர, நாமரூப, குறி குண, குண (நலல) தோஷ, ஆதி வியாதிகளும, பசி தாக சோக மோக ஜரா மரண மென்னும ஷடேர்மிகளும், தேச கால விஷயாதிகளுமின்றி, சகல வாககுகளாலு மறியபபடாது ஞானககண்ணு லறியப்படுவதாய், யோகிகளது ஹிரு தயத்தாற் பாவிக்கப்பட்டு மற்றக கரணங்களாற் பாவிக்

கப படாததாய், ஸ்தூலபுத்தி அறிதற்கரியதாய், பிராந்தி கற்பித மித்யாஜகததிற்கும தனக்குந தானே யாசிரய மானதாய், ஜகதசிருஷ்டி ஸதிதி நாசஹேதுவாய், காரிய நாளுரூப சாவஜகத்திறகும, தனககு வேறு காரண மின் றிய பரம காரணமாயினும் காரண காரிய விலக்ஷணமாய, ஸத அஸத விலக்ஷணமாய், க்ஷர (மாயா கார்யம) அக்ஷர (மாயை) விலக்ஷண பரமாக்ஷரமாய, பிரமையால சுவர்ணம போல நாம ரூப குண விகார பேதமாயத தோற்றினும் நிரநாம நிரூப நிரகுண நிரவிகார நிரபபேதமாய், நிஸதரங்க சமுத்திரமபோல நிச்சலமாய், நித்யநிஷ்கள நிரஞ்ஜன நிருபம நிரவிகற்ப நிதயமுகத அவயய அஞதி பரிசுத்த பராத்பர பிரததியக அகணட பரிபூரண சததிய ஞானகன அனநத ஆனநத ஏகரசமா யுள்ள பிரஹம மெதுவோ சததியமாய் 'அது நீ யாகிருய்' (தததுவமஸி) இவவர்த்ததைத யுக்தியோடு சூக்ஷம புததியால் ஹிருத யததில் பினனமின்றி நிசசலமாய் எப்போதும் சிநதை செய். அதனல் கரதல ஜலமபோற் சமசயமின்றிய தத்துவ ஞானமுண்டாகும. சேறு சமூக மததியில அரசனைபபோல் தேகாதி சங்காதங்கட்குள ஞானமாதரமா யிருக்கும பிரஹமரூப ஆத்மாவை விவேசித்தறிந்து, அதற்கன்யம் போற் றேன்றும் திருசிய வர்ககஙகளை யவவஸதுவாகவே பிரவிலாபித்து, அவ்வாதமாவாகவே எபபோது மிருப்பதா லானநதமுற் றுபசாநதனுவாய்.

புததியாகின்ற குகையிலே ஸத் அஸத்துக்கு விலக்ஷணமான அத்விதீய சத்தியப பிரஹமவஸது விருககின் றது. எவன் அவவஸதுவாகவே எப்போதும அந்த ஹிருதய குகையில ஸ்திரமாய் வசிககின்றனே அவனுககுப பின்னர் சரீரகுகையிற் பிரவேசமே யில்லை (பிறபபில்லை).

இவ்வாறு வஸ்துவை யறிந்தாலும், சம்சார காரண மாய், நான் கர்த்தா போக்தா என மிகவுங் கெட்டிப் பட்டு மகா பலமுள்ள அநாதி வாசனை அடிக்கடி தடை யாக வரும். சுவாத்தும திருஷ்டியால் ஸ்திரமாகத் தன் னிலை நின்று சிறிதும் தவிராத தன் பிரயத்நத்தால், வரும் அவ்வாசனைகளை அப்போதே யடக்கிவிடு வாசனு க்ஷயத்தைத்தான் வசிஷ்டாதிமுனீசுவரர் முக்தியென்பர். லோகவாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திரவாசனைகளால் ஆத்மஞானம் உள்ளபடி தோன்றாது. அன்றி 'சம்சார காராக்கிருகத்தி (சிறைச்சாலையி)னின்று மோக்ஷமுற (விடுபட) இச்சிப்பவர்க்கு இவ்வாசனாத் திரயமும் இருப்பு விலங்கு' என் றறிஞரு முரைப்பதால், லோகப்பற்று சாஸ்திரப்பற்றுடன், தேகத்தைப் பிராரப்தம் போஷிக்கு மென்னுந் திடநிச்சயத்தால், தேகப்பற்றையும் விடுத்து, மகா தைரியவானாய்ச் சலிப்பின்றி மிக முயற்சித்து, சத்துவ ரஜோ குணங்களால் தமோ குணமும், மிச்ரசத்து வத்தால் ரஜசும், சுத்தத்தால் மிச்ரமும் போவதால் சுத்த சத்வத்தை யனுசரித்தவனாய், சாவதான சித்தத்தோடு 'தத்துவமஸி' முதலிய மகாவாக்கியங்களால் ஜீவப்பிரஹ்ம அபேதங் கூறும் சுருதிப்பிரமாணத்தாலும், தன் யுக்தி யாலும், ஸ்வானுபவத்தாலும், 'நான் ஜீவனன்று, புத்தி விருத்தி சாக்ஷியாய் அஹமென அனுபவமாகும் நானே அகண்ட பரிபூர்ணப் பிரஹ்மம்; அந்தப் பிரஹ்மமே நான்' என்னும் அகண்டப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய விருத்தி ஞானத்தை, இத்தேகத்தில் அகம்புத்தி சேஷமில்லாது நாசமுறும் வரையிலும், சொப்பனம்போ லிஜ்ஜீவஜகத் தோற்றம் விளங்கும் பரியந்தமும், பிக்ஷையெடுத்தல் ஜலமலவிசர்ஜ்ஜன மன்றி தியானிக் கற்பமும் வேறுவேலை யின்மையி னெல்லாக் காலத்திலும், நித்திரைலோக

வாாதனை சபதாதி விஷயங்களா இவற்ருல் சுவாத்தும சிநதனையை மறத்தலுககுச சிறிது மிடங்கொடாமல் நிரந தரமாய் ஹிருதயததில அனுசநதானிககும ஏகாத்தும நிஷடாபலததால, வாசனையற்று வஸதுவில் திடபுத்தி புணடாதறபொருட்டு, அவ வாசனுவேகததால் ஒவ் வோர்கால முண்மைபோற் றோன்றிவரும தேகேந்திரி யாதிகளில நான எனது என்னும எண்ணமாகின்ற அததியாச மனைதையும அடியோடு நீககிவிடு. ஜலாதி சம்பநததால தோன்றும துாககந்ததால் மறைபட் டதுபோன் றிருககும அகிற்கட்டையின் சுபாவ சுகநதம, அக் கட்டையை அரைபபதால் துர்க்கநதம நீஙகவே சுய மாய்ப பிரகாசிபபதுபோல, இந நிரநதரஞானுப்பியாச மென்னும அரைததலால, மனம ஆதமாவில் லயிக்கு மவவளவே வாசனையும் நீஙகலால, சநததம ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் யோகிகட்கு மனம நாசமுற, அதனுல ஹிருதயத்துள்ள அநாதம பாஹ்ய வாசனைகள நிசசேஷ மாய் நீங்கவே, அவ வாசனுஜாலத்தால மறைபட்டது போன் றிருநத பரம ஆதமானுபூதியும பிரதிபநதமின்றி சநதனகநதமபோல நிாமலமாய், சுயமே பிரகாசிக்கும்.

சர்வபபிரகாரத்தாலும் திருசியமாய்த தோன்றும அகஙகாராதி சாவமும, பொய்யாய் விகாரியாய் க்ஷணிக மாய்க காணபபடுவதால், சாவத்தையு மறிதலகூடாது ஜடமாயிருத்தலால், இவவகங்காராதிகளையும், மனோரத சொப்பன சுழுபதிகளில் அடிக்கடி யில்லாததாய்க் காணபபடு மவற்றின் விகாரங்களையும், சுழுபதியிலும் நீஙகாதிருநதறிவதால் சுருதி சொல்லுமபடி ஜன்மநாச மினறிய நித்தியமாய், சாக்ஷியாய், நிர்விகாரமாய், சதது அசதது விலக்ஷணமாயிருக்கும ‘அஹம்’ பதார்த்தப பிரத்தியகாத்மா வாகா. ஆதலால் மாதாபிதாக்களின்

மலத்தாற் பிறந்த மல மாம்ஸமய பிண்டமான இப்பிண்ட தேகத்தைச் சண்டாளன்போ லதிதூரத்தில் நீக்கி, இத் தூலத்திலும், புத்திகற்பித இதனபிமானத்திலும், இதி லுள்ள நாம ரூப குல கோத்திர ஜாதி ஆசிரமாதிகளிலும், அங்ஙனமே லிங்கதேகத்திலும், கர்த்திருத்துவாதி யதன் தாமங்களிலும் அகம்புத்தியை விடுத்து, சத்திய ஞானா னந்த ஆத்மாவில் அகம்புத்தி வைத்து, எவ்வஸ்துவில் கண்ணாடியில் நகரப்பிரதிபிம்பம்போ லிஜ்ஜகமெல்லாம் சாயாமாத்திரமாய் விளங்குகிறதோ அந்த சாவாதிஷ் டான சுயம்பிரகாசப் பிரஹ்மத்தில் மகாகாசத்தில் கடா காசத்தைப்போல ஆத்மாவைப் பிரவிலாபித்து 'அது நான்' என்று அபின்னமாய், அரூப அக்கிரிய அத்வைத அகண்ட சச்சிதானந்த சொரூபமான உன் நிஜ ரூபத்தை யனுபவமா யறிந்து, கூத்தாடி தன் நிஜரூப மடைந்து வேஷரூபத்தை நீக்கிவிடுதல்போ லிப் பொய்யுடம்பை விட்டு, இப் பிண்டாண்ட பிரஹ்மாண்டத்தை மல பாண்டம்போல விசாரித்து அறிவா லகற்றி, அந் நிச்சல அகண்ட பாவத்தால் அகண்ட சுரூப கேவல பிரஹ்ம மாத்திரமாய் சதாகாலமும் சுமமாவிருந்து கிருதகிருத்திய னாய்ப் பரமசாந்தி யடை.

புருஷனுக்கு சம்சாரகாரணமான பிரதிபந்தங்கள் அனேகமிருக்கினும் முதல்விகாரமாக முளைக்கும் அகங்கா ரமே அவையனைத்திற்கு மாதிகாரணம். அனந்த மகிமை யுள்ள அகண்ட ஏகரச நிர்விகார சத்தியஞானானந்த மூர்த்தியான வுனக்கு இவ் வகங்காரத்தோடு அத்தியாச தாதாத்மிய வசத்தாலேயே ஜன்ம மரண ஜரா துக்காதி சம்சாரம் வந்தடைந்ததன்றி சுபாவமாகச் சிறிது மில்லா மையாலும், தேகத்தில் விஷதோஷம் அற்பமிருக்கினும் ஆரோக்கிய மில்லாததுபோல அற்பமேனும் அஹங்காரத்

தோடு சமபநத மிருக்குமவரை யாரககு மெவவளவும் மோக்ஷமென்னும பேச்சு மில்லாததாலும, தமசால் மூடப் பட்ட மூடபுத்தியால முன்பு தோன்றிய அகஙகாரமும அதன் காரிய நாளு விகற்பமும சேடமின்றி யத்தியநதம் நசித்தலால பிரஹமாதமைககிய ஸ்திதி பிரதிபநதமின்றி விளங்கலின், பிரததியகாத்ம தததுவ விவேகததால 'அது நான்' எனவே சுயமபிரகாச பரிபூரண சதானநத ஸவரூப தத்துவத்தை யடைநது, ராகுவால விடுபடடு நிர்மலமாய்ப் பிரகாசிககும் பூரணசநதிரனைப் போல அவ வகங்காரமுக தன் அதுவாகவே சதா பிரகாசிபபதாலும், ஹிருதய மாகின்ற பூமியில மகாபலமுள்ள அகஙகாரமெனனு மதி பயங்கர சர்ப்பத்தாற் சுற்றபபட்டு, அதன் குணததிரய மென்னும சிரததிரயததால் எவருமடையாவண்ணம ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற பூர்ணனநதங் கொடுககும பிரஹமா னநத மஹாநிதியை, மகாதைரியத்தோடு சுருதிசமமத அனுபவஞான மென்னும் பெரிய வாளினால் அதன் கோர மான தலை மூன்றையும வெட்டி அவ்வகஙகார முத்தலைப் பாமபை முற்றுந் தொலைததவனே அடைநதனுபவிக்க சமாதத னதலாலும, நீயும, காத்தாவாய் விகாரியாய் ஆத்மப்பிரதிபிமப முற்று அதனால் சததுபபோலத் தோனறும அகங்காரததில ஆத்மபுததி விட்டு, அவவகங் காராதிகளிற் சென்ற விருததியினை யநதாமுகமாகத் திருப்பி, புஜிப்பவன் தொண்டையி லடைத்த முட்போ லுனக்குத் தீஙகுசெய்துவநத உன் சத்துருவான அகங்கா ரத்தை ஞானவாளாற் கொன்று, உன் பரமார்த்தசொரூப மடைந்ததால் இதர ஆசையை விட்டவனாய், ஸவஸ்வரூப சாம்ராஜ்யசுகத்தை யிஷ்டப்படி நன்று யனுபவித்துப் பூர்ணதமாவாய், அந நிர்விகற்பப் பிரஹமபதத்தில எப் போதும் தூஷ்ணீம்பாவ (மௌன) முற்றிரு.

இவ்வாறு அகஙகாரம சொல்லபபட்டாலும, பின்னர் க்ஷணமாததிரமேனும் மனதாற் சிநதிககபபடின் மீண்டு முயிரபெறறு, காறறு லலையுங் காரகாலமேகமபோ லனநத விக்ஷேபஙகள செய்யு மாதலாலும், தேகாதி திருசிய விஷ யஙகளில நான் எனது முதலிய சிநதனையுள்ளவனே பாச பத்தனும அஃதற்றவன் முக்தனு மாகலின், விஷய சிந தனையே பேதபாவததால பவபநதஹேது வாகலானும இவ் விஷயசிநதனையால் அவ வகஙகாரசத்துருவுககுக் கொஞசமு மிடங்கொடுக்கலாகாது. வாடிய எலுமிசச மரத்திறகு விடும ஜலம்போ லிச சிநதனையே அகங்கார முயிரபெற்றெழுங காரண மாகும. காரியவிருததியால் காரணபீஜமும் விருத்தியாய்க காரியநாசத்தால் பீஜமும நசிபபதைப பாரத்தலால் முனனம காரியத்(சிந்தனத்)தை நீககு, காரியசிந்தனை வளாநதாற காரண அகமாதி வாசனையும, அவ் வாசனுவிருததியாற் சிநதனையும் விருததி யாகும. அச் சிந்தனையால பாஹயக்கிரியை யுணடாம. இவ விரண்டாலும அவ் வாசனை மிக வளர்நது புருஷ ரனை வர்ககும பலவித சம்சாரபநதமுண்டாககும. இப் பநதத் தைச் சேதிக்க முன்சொன்ன மூனறையும் நசிபபிக்க வேண்டு மாதலாலும, அதற்கு சர்வதேச சர்வகால சாவாவஸதையிலும் 'நானு ரூபமாய்த தோன்று மிச் சர்வமும் பிரஹமமாத்திரம்' என்னும் திருஷ்டியே மிக நலல உபாயமானதாலும, இந்த பிரஹமபாவனையின் பலத தால் முன்னம் கிரியை யொடுங்க, அதனுற் சிநதனை (நினைவு) யிறககு, அதனுல்வாசனைக்ஷயமாகும். அவவாசனு க்ஷயமே மோக்ஷ மாகும. இஙஙனம் 'ஸர்வம் பிரஹமம' என்னும் சதவாஸனு முதிர்ச்சியால், அருணபிரபையால் இருள்போல அகமாதி மலினவாசனைகள் லயித்து, பின் சூரிய னுதிக்கவே இருட்டும் அதன் காரிய சர்வானர்த்

தங்களும சிறிதுமின்றி நசிப்பதுபோல, அதனைதானந் தானுபவ முதிக்கவே பந்தமும் அதனல வந்த துக்க லேசமுமின்றி முற்றும் நசிப்பதால, நீயும திருசியமாய்த் தோற்று மிவைகளைப் பிரஹ்மமாத்திரமாய்ப பிரவிலா பித்து, 'அவ்வானந்தகனப் பிரஹ்மமாத்ரோஹம்' எனும் நிச்சலபாவனையால் பாஹ்யத்திலோ ஆந்தரத்திலோ சர்வ காலமும சமாதிநிஷ்டனய்க காமபந்த முள்ளவரை காலங கழித்துவா.

இப் பிரஹ்மநிஷ்டையை எக்காலத்தும கிஞ்சித்தும விட (நிஷ்டையில் பிரமாதம் பண்ண)க் கூடாது. விடின, அப பிரமாதமே (நிஷ்டை தவிர்தலே) மிருத்யுவாகு மென்று பிரஹ்மபுத்திரரான *ஸனத்சுஜாத பகவான் விசேஷித்துரைத்திருப்பதனறி, ஸ்வஸ்வரூபத்தினின்று நழுவும் பிரமாதத்தால் மோகமும, அதனல் அகம்பாவ மும், அதனலே பந்தமும அதனறு றுன்பமு முண்டாவ தால் ஞானிக்குப் பிரமாதத்தையன்றி வேறு அனர்த்த மில்லை ஜலத்தினின்றும் விலக்கப்பட்ட பாசி சற்றும் நில்லாது மீண்டு மதனை மறைத்தல் போல, பஹிர்முகப் பட்ட புருஷன் பிராஞ்ஞ (ஞானியா)யினும் மாயை ஆவரணஞ் செய்தலால, தன்னை மறந்த மறதி விஷய மார்க்கமாய்ச் செல்லு மந்த விதவானனை பராமுகனையும, வியபிசாரிஸ்திரீ தன்னிடத்தில மோகமுள்ள ஜாரபுருஷனை யலைப்பதுபோல புத்தி தோஷங்களாற் பலவாறு ஆட்டி வைக்கும. என்னை? பிரமாதத்தினற் சித்தம சுவசுவ ரூபமாகின்ற லக்ஷ்யத்தினின்று அற்பம் நழுவுமாயின் கையினின்று நழுவிப் படிக்கட்டினமேல் விழுந்த பந் தைப்போ லாங்காங்கு பாஹ்ய விஷயங்களிற் பாய்ந்து விழும். பின்னர் அவ விஷயங்களை நல்லதென ஸங்கற்

---

*கவியில் வசிஷ்டரெனப்பட்டிருக்கிறது.

பிக்கும அதனுல் இது நமக்கு வேண்டும் என்னுங் காம முண்டாம. அக காமததாற் புருஷனுககு அவ விஷயானுபவததிற்குளள பிரவிருததி யுண்டாகும் அப பிரவிருததியால ஸவரூபநிஷடை விட்டுபபோய அதோ கதியி லாழநது திருமபி யேறி சொரூபததை யடைத வின்றி நாசமுறுவான் ஆதலால பிரஹமநிஷ்டையிற் செய்யும பிரமாததை யன்றி பிரஹமநிஷ்ட விவேகி கட்கு வேறு மிருததியு விலலை அந நிரநதர நிஷ்டை யுளளவனே சிததிபெறுவா ஞதலால், சர்வானாதத ஹேதுவான பிரமாததா னுணடாகும சஙகற்பததைதத தளளி சாவதானமாய அச சொரூபநிஷடனுகவே யிரு

ஜீவித்திருசகு மிபபோதே பிரஹமாகாரமாயிருக கும முகதியுற்றவ (முகத)னே, விதேகஸததியிலும் அங ஙனமே பிரகாசிபபன் 'பேததிருஷ்டி யறபமேனு முள்ளவர்க்கு பீதி யுணடாம' என யஜுர்வேத முரைத தலின், பிரமாததா லெபபோதாவது பரிபூர்ணப பிரஹமததில் அணுமாத்ரபேதம பார்பபவன் அப பின்ன திருஷ்டியாற் பயத்தை யடைவதுடன், நானுவித சுருதி ஸமிருதி நியாயஙகளால் நிஷேதிககபபட்ட அசததான தேகாதி திருசியததில ஆத்மபுத்தி செய்பவன் நிஷிதத காமஞ் செயயும பாபியைபபோல துககததின்மேல் துக் கத்தையே யடைவன். அன்றி சத்தியானுசநதானபரன (மெயயன) துககவிமுக்தனய் மகததுவ மடைவதையும, மித்யானுசநதானபரன் (பொய்யன்) நாசமுறுவதையும *அசோர சோரர்களிடததும பார்ததலாலும, அசததா யுள்ள பாஹய விஷய நிரோதத்தல் மனப்பிரசாதமு

---

* களவில சம்சயமுளளவன் கைகளிற காய்ந்த விரும் பைக கொடுகக, எடுததால தகிக்க, இன்றேல சுகமுறுகின் றனன். (சாநதோககியம்)

(தெளிவு)ம, அதனுற் பரமாத்மதர்சன (ஞான)மும அதனுற் சம்சாரபந்தநாசமும சித்திப்பதால பாஹ்ய நிரோதமே மோக்ஷமார்க்க மாதலாலும, சத்தியாசத் திய விவேகியாய் சுருதிப பிரமாணத்தாற பரமாத்ம நிர ணய மறிந்த புத்திமானுன எந்த முமுக்ஷு, அசத்தா னது தன் நாசஹேது வென்றறிந்தும பாலன்போ லதை னைப பற்றுவன்? எவனும பற்று னுதலாலும, மேன மேலும துர்வாசனையையே விருத்தியாக்கிப பந்தஹேது வாயுள்ள அசத்திய பாஹ்யானுசந்தானத்தை விட்டு, விவேகியான யதி, 'சத்தியஞானனந்த பரபிரஹ்மமை வாஹம' என்ற மனுபூதியால அவித்யாகாரிய சாவ துக் கங்களையும நீக்கிப பரமானந்தங் கொடுக்கும பிரஹ்ம நிஷ்டையில தற்பரனு யிருக்கவேண்டும் விரோதலக்ஷண முற்றிருத்தலின் ஜாக்கிரமுள்ளவனுக்குச சுழுப்தியும, சுழுப்தனுக்கு ஜாக்கிரமு மில்லாததுபோல, தேகாதி யபி மானமுள்ளவனுக்கு முக்தியும, சராசரங்களி னுள்வெளி யில தன்னை யேகமாம அவைகட்குச சாக்ஷியாயும அதிஷ்டானமாயும சூக்ஷ்மமான தன மனத்தாற பார்க் கும சாவாத்மபாவத்தினுல் சர்வோபாதிகளையும் நீக்கி அகண்ட பரிபூரணமா யிருப்பவனே முக்தனுகலின அம் முக்தனுக்குத தேகாதி யபிமானமு மிலலை இச சர்வாத்ம பாவத்தை யன்றி சர்வப்பிரகாரத்தாலும பவபந்த மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழி யெதுவு மின்று சர்வாத்ம பாவமோ சதா காலமும ஆத்மாவில நிஷ்டையால் திருசி யத்தைப பற்று தகற்றுவதால விதித்தியாகும. தேகாத்ம புத்தியோடு பாஹ்ய விஷயானுபவத்தில ஆசையுள்ள மனமுடையவனுய் அதற்கான கிரியைகளையே எபபோ துஞ செய்துகொண்டிருப்பவனுக்கு எவ்வாறு திருசி யத்தை யகற்றக்கூடும? கூடாதாகலின், ஸாவ தர்ம

காம விஷயங்களையுந் துறந்து, தத்வஜ்ஞனாய், நிரந்தர மாத்மநிஷ்டாபரனாய், சதானந்தத்தி லாசக்தியுள்ள மன துடையவனுக்கே பிரயத்தனத்தால் திருசியநீக்கங் கூடும். இவ்வாறு திருசியத்தை நீக்கி சந்ததமும் சர் வாத்மபாவம் சித்தித்தற் பொருட்டே 'சாந்தோ தாந்த' எனும் சுருதி, சாந்தராய யதிகட்கு சிரவணாதி கமனு செய்தபின் சாவதா நிர்விகற்பசமாதியை விதிக்கின்றது ஆதலால் அந் நிச்சல நிர்விகற்பசமாதி யடைந்தவனன்றி, அனந்தகோடி ஜன்மாந்தர வாசனை யுள்ளவன் எவ்வித பண்டிதனாயினும் அகங்காராதி திருசியநாசனு செய்ய ஒருபோதும் சக்கியமாகாது

ஆவரணசக்தியின் பலத்தினால் விக்ஷேபசக்தி அனு னும் புருஷனை மோககாரணமாம் இவ் வகங்காரத்தோடு கூட்டிவைத்து அதனது குணங்களால் விருதாவாய்ப் பேய்போ லாட்டிவைக்கின்றதாலும், இவ் வாவரணம் நசிக்கின் ஆத்மா சமசயாதிப பிரதிபந்த ரகிதமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும், விக்ஷேபமு மில்லாமற்போம்; இருக்கி னும் சுத்தப பொய்யாகவே தோற்றிக்கொண்டிருக்கு மாதலாலும், இவ் வாவரணம் நசியாவிடின் விக்ஷேபமும் நசியா தாதலாலும், க்ஷீர ஜல விபாகம்போலத் திருக்கு திருசிய விபாகத்திலேயே அவ் வாவரணம் நசிக்கு மாதலா லும், ஸ்பஷ்டமான ஞானத்தாற் பிறந்த நல்ல விவே கமே திருக்கு (ஆத்மா) திருசியங் (அனாத்மாக) களை நன்றாய்ப் பிரித்து அவித்யா காரிய மோகரூப பந்தத்தைக் கெடுக்கு மாதலாலும், விவேகியாயுள்ள புருஷன், 'அவித்தையா லுண்டான புத்தியே அய அக்கினி சம்பந் தம்போல சத்ரூப ஆத்மாவோடு மித்யா தாதாத்மிய முற்று ஞாதுரு ஞான ஞேயப் பிரபஞ்சாகாரமாய் விஜிரும்பித் தலின், சித்தபபிரமண மனோரத சொப்பன மிவைகளிற்

போலக் காணப்படுமவை அசதய மாவதோடு பிரகிருதி விகாரமான இவ் வகஙகாராதி தேகாநதமா யுள்ளவையும, மற்றுந் திருசியமான சாவ விஷயங்களும் க்ஷணத்தில் நாஞ விகார முறுவன, சத்திய ஆதமா ஓர்காலும் விகார முறுது சதசதவிலக்ஷணமாய், புததியாதிசாக்ஷியாய், 'அகம்' பத லக்ஷ்யாாத்தமாயிருககும இவவேக நித்யாத்வைத அகண்ட ஞான பிரத்தியகாதமா, ஸதானநதகன பரமாத்மாவே' என்றிவவாறு விவேகத்தால சத்திய (ஆத்மா) அசத்தியஙக (அஞதமாக்)களைப் பகுத்து அதில் சத்திய ஆதமாவை நிச்சயித்துத தன் ஞான திருஷ்டியால் 'இநத நானே அகண்ட ஞான பரபிரஹம சொரூபம' என்றனுபவமாய்க காணுந தன் ஆத்மதரிசனத்தால ஆவரணமும, மிதயாஞானமும, விக்ஷேபத்தால வநத துககமனைத்தும் ரஜ்ஜு தரிசனத்தில் நிவிருத்தியாவதைபோல நிவிருத்தியாகலின், இவற்றினின்றும் முக்தஞய்த் தானே பரம உபசாநதி யடைகின்முன். இஙஙனம் நிர்விகற்பசமாதியால் அதவைதாதமாவை எப்போது தரிசிக்கின்றுனே, அபபோதுதான் அஞஞானமும், அதனது காரிய ஹிருதயக்கிரந்தியும நிச்சேஷமாய் நசிக்கும். இவ்வாறு பரஜீவைக்ய ஞாஞக்கினியால் அவிதயாரண்யம் சேஷமினறி நசித்தபின் அத்வைதாத்மரூப மடைந்துள்ள அம முக்தனுக்குப் பவபீஜம வேறேதிருக்கின்றது இன்மையின், புனர்ஜன்மமரணரூப சம்சார மின்று. ஆதலின விவேகி, சம்சாரபந்தமோக்ஷததின்பொருட்டு அவசியம் ஆத்மததவத்தை யறியவேண்டும்.

இந நிர்விகற்ப பரமாத்வைதாதமாவில் புத்தியின் தோஷத்தாலேயே தோன்றும நீ, நான், இது முதலிய கற்பனுவிகற்பஙக ளனைத்தும சமாதியில் பிரஹமானுபவத்தா லபாவமாம். அன்றி உபாதிபேதத்தாற் பின்ன

ஞய்க காணபபடுந் தானே உபாதியற்றால ஏகனுய்ப பிர காசிததலின், இவ விகற்போபாதி லயிததறபொருட்டு சதா சமாதிநிஷ்டனுதல் வேண்டும. இவ வேகநிஷ்டை யால பிரஹமத்தி லாசகதியுளள புருஷன் அப பிரஹ மததை நிச்சலமா யெபபோதும தியானிக்கும பிரஹமா னுசநதான பலததால், புழு சாவ காரியஙகளையும விட்டுக் குளவியை சதா தியானிததுக் குளவியே யாவதுபோல அப பரமாத்மசொருபமே யாகினறான். இஙஙனம நிரந தரம செய்யும பரஹமாபபியாச பலததால, புடம வைதத லாற் களஙகமற்று சுத்தமான தன் சுபாவகுண மடையும சுவாணமபோல, சதவ ரஜஸ தமோ குணங்களாம மலத்தை விட்டுத் தன் சுததமான சுபாவமுற் றிவவாறு பரிபககுவமான மனம எபபோது பிரஹமததில லீனமா (அபபிலுப்பென அமமயமாய் லயிக)கினறதோ, அப போதுதான் அதவைதானநதரசானுபவததிற கேது வான நிரவிகற்பசமாதி ஸித்தியாகும அச் சமாதியால ஸமஸத வாசனுககிரநதியும ஸர்வகாமஙகளும நசிபப தோடு தன் பிரயதநமின்றியே உளளிலும், வெளியிலும், எவ்விடத்தும, எக்காலததும சொருபபிரகாசம சுயமே யனுபவமாகும். இவ்வாறு சமாதியா லதிசூஷ்மமான விருததியொன்றால் அவ் வதிசூக்ஷமப்ரஹமம, அதிசூக்ஷம புததிமான்களா லனுபவமா யறியபபடுமே யல்லாமல் ஸ்தூலதிருஷ்டியால் அறிவதற் கெவராலும சக்கிய மாகாது. அஙஙனமே சாநதி தாந்தி உபரதி திதிக்ஷை யோடுங கூடின யதி, சதா சமாதிநிஷ்டையால் தன் சா வாத்மபாவ மடைநது அவிதயாந்தகாரததா லுண்டான ஸமஸ்தவிகற்பஙகளையு மகறறி நிஷ்கிரிய நிர்விகறபனுய் பிரஹமாகாரமாகவே யெபபோதும சுகிபபன். இஙங னம சப்தாதி பாஹயவிஷயங்கள, சுரோததிராதி யிநதிரி

யங்கள் மன மிவற்றைத் தானகிற ஞானத்மாவிற் பிரவி லாபித்து நிர்விகற்பசமாதி யடைந்தவா எவரோ, அவர் களே சம்சார பாசபந்தததினின்று முகதராவ ரன்றிப பரோக்ஷஞானம பேசு மேனையோா ஒருபோதும முகத ராகார். இந நிர்விகறபஸமாதி யொனறால நிச்சயமாக பிரஹமசொரூபததைப பிரதிபநத மின்றி ஸபஷ்டமா யறியலாம் அஃதின்றேல் சதா மனவிருத்தி சஞசலிபப தால இதரவிருததிகளை சாரும ஆதலால், இநதிரிய மனங்களை யடககி சநததமும நின்றுதமாவில நிஷ்டை யுடையவனுய், அவ வேசாதம தரிசனததால காரிய ஸஹித அவிததியாநதகாரததை யசேடம நாசஞ்செய்து அவவாதமாவாகவே எபபோது மிரு சிரவணததில மன னம நூறு மடஙகும், அதில நிதிதயாசனம லக்ஷம பஙகும பலாதிகய முளளது. நிர்விகற்பசமாதியாற பெறும பலத் திற கோரளவே யின்று.

இச் சமாதியோகத்திற்கு வாக்குமௌனம், அபரிக் கிரகம் (ஏதும் வாங்காமை), நிராசை, கிரியையின்மை, எப் போதும ஏகாநதவாசம என்னு மிவையெலலாம் ஆரமப மார்க்கம ஏகாநதவாசத்தால இநதிரிய மடஙக அதனல் மனமடங்க, அமமன நிரோததததால் அஹமாதி வாசனை யறறு சதா நிசசலபபிரஹமானநத ரசானுபவமுறுவதால் யோகி யெபபோதும தன பிரயததனத்தாற் சிததநிரோ தஞ செய்யவேணடும முன்னம வாககை மனதிலும, மனதை புததியிலும, அப புத்தியை சாக்ஷியிலும அடககி அச சாக்ஷியைப் பரிபூரண நிர்விகறப பிரஹமமாக அறிவ தாற் பரமசாநதி யடை. தேக இநதிரிய பிராண மனே புததியாதிகளில சித்தம எவ் வுபாதியுடன சேருமோ, தியானியும அம் மயமேயாய் சுகமுறுன். ஆதலால் அச்

சித்தநிவிருத்தியின்பொருட்டு அவையனைத்தையு மகற்றிய பிரஹ்மத்தில் சாந்தியுறுவதே சதானந்தம்

விரக்தியுற்றவனே மோக்ஷேச்சையால் பிரஹ்மநிஷ்டையை யடைந்து அகங்காராதிகளோடுள்ள அகப்பற்றையும், பாஹ்யவிஷயங்களோடுள்ள புறப்பற்றையும் ஒழிக்க சமர்த்தனாகையால் அவனுக்கே அகத்துறவு, புறத்துறவு இரண்டும் ஸித்திக்கும் அன்றி அத்தியந்த வைராக்கியமுற்ற விரக்தனே சமாதியையும், சமாதியுற்றவன் திட ஞானத்தையும், அந்தத் தத்துவஞானி முக்தியையும், முக்தன் நித்தியானந்தத்தையும் அடைதலின், மோக்ஷானந்தத்தைக் கூடி சுகமனுபவிக்க விரக்தியே முக்கிய மார்க்கம். இதனையன்றி சுகமடைவிக்கும் காரணம் எங்கும் காணேம். இவ் வைராக்கியம் அதிசுத்த ஆத்மஞானத்தோடு சேர்ந்தால் அவசியம் மோக்ஷசாம்ராஜ்யசுக மளிக்கும் பக்ஷிக்குள்ள பக்ஷத்துவயம்போல மோக்ஷ உப்பரிகை(மாடி)யிலேறப் புருஷனுக்கு அத்தியாவசியகமான வைராக்கியம் ஞானம் என்னுமிரண்டில் ஒன்றினறேனும் முக்தி சித்தியாது. ஆதலின் நாசஹேதுவான விஷசம விஷயத்திலுள்ள ஆசையை யறுத்து, ஜாதிகுல ஆசிரமத்தி லபிமானத்தையும், சர்வ கர்மங்களையுந் தூரத் தள்ளி, இவ் வஸத்திய தேகாதிகளில் அகம்புத்தி விட்டு, வாஸ்தவத்தில் நீ சாக்ஷியாய், நிர்மலாத்வைதப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிறுயாதலால் உன் னாத்மாவிலேயே சதா நாட்டம்வைத்திரு.

சர்வசாக்ஷியாய் சுயஞ்ஜோதியா யுள்ள இந்தப் பிரஹ்மரூபாத்மா விஞ்ஞானமயகோசத்தில் 'அஹம், அஹம்' எனவே யனவரதம் பிரகாசித்தும் பஞ்சகோசவிலக்ஷணமாய், 'அகம்' அனுபவத்தால் லக்ஷிதமான நித்யாபரோக்ஷ ஆத்மசொரூபமாத்ரமாய் விளங்கும். இந்த லக்ஷியப் பிரஹ்மத்தில இருதயத்தை ஸ்திரமாயிருத்தி பாஹ்யேந்திரியங்

களை யதனதன் கோளக(ஸ்தான)த்திலேயே யமர்ந்தி சரீரததை யசையாமல் அதில உதாஸீன புத்தியோடு 'அஹமபிரஹ்மாஸ்மி, பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் இதர (விஜாதீய) விருத்தியின்றிய பிரஹ்மாத்மைக்கிய அகண்டாகார தன்மயாவிச்சின்ன சஜாதிய விருத்திப் பழக்கத்தால மனதை மெல்ல மெல்ல நிச்சலமாககி, ஆத்மபரைக்கிய பூரணானுபவததை நன்றாயறிநதவனாய், அப் பிரஹ்மானநதரசததை சதா சநதோஷமாய்ப பானம்பண்ணு துச்சமான மற்ற தேகாதி யனாத்மப்பிரபஞ்ச சிநதனையால் என்ன பிரயோஜனம்? ஆதலால, சர்வதுக்ககாரணமாய் ஹீனமான இவ் வனாதமசிநதனைவிட்டு, தானும ஆனநதாத்மாவை 'நான்' எனத திடமாயறிநது, அகங்காராதிகளில் அஹம்புத்தி யகற்றி, கடபடாதிகளிற்போ லவற்றி லுதாசீனனாய் மோக்ஷஹேதுவான ஆதமசிநதனையே அனிசம் செய்.

கடம், குசூலம் (குதிர), ஊசி முதலான பின்னோபாதியறின் ஆகாசம் ஒன்றாயிருத்தல் போலும், ஒன்றில் பிராநதியாற் கற்பிககப்பட்ட வஸ்து பிராநதிநாசத்தால் ரஜ்ஜு ஸர்ப்பமபோல் அதில வேறாகாது அவ் வஸ்துவே யாதல் போலும், ஜலத்தில பின்னமாய்த் தோன்றும அலை, நுரை, குமிழி, சுழிமுதலியன விசாரிககில ஒரே ஜலமயமாயிருத்தல் போலும், கட கலச கும்பாதிகள் மண்ணினும் பின்னமாகாது அம் மண்ணே யாதல்போலும், தன் அஞ்ஞான கற்பித தேக இநதிரிய பிராண மன அகங்காராதி பின்னவுபாதிக ளற்று மகாகாசம்போ லேகபூர்ணமாய் விளங்கும சச்சிதானந்த பரிசுததப் பிரஹ்மரூபாத்மாவில், மாயாமதயத்தைப பானம பண்ணி அம் மயக்கத்தால் மயங்கியுளள மூடர்கள், நான் நீ அது வெனப பலவிதமாய்க் கண்டு பிதற்றும பிராந்திகற்பித தேகாதி அகங்கா

ராநந்தமும் மற்றும் மனோவாக்கா லறியப்படும் சுத்தமித்தை யான பிரஹ்மாதி ஸ்தம்பாந்தமாய்க் காணப்பட்ட ஜகம னைத்தும் அவ் வாதமாவினும் பின்னமாகாது பிரகிருதியில க்ஷணை அச சதரூப ஆதமாவே யாதலால், அகண்டைகரச சிதரூப பரமாதமாவான தானே கிழக்கு மேற்கு தெற்கு வடக்கு உள்வெளி மேல்கீழ எங்குமா யிருப்பதன்றி பிரஹ்மா விஷ்ணு சிவன் இநதிரன் தேவர் மனிதா முதல மற்றெல்லாம். மிகச சொல்வானேன்? சுருதியே மிதயாத யாசத்தை நீக்க, 'துவைதமே யில்லை' யென்றும, ஏகமே வாதவிதீயம பிரஹ்ம' என்றும சொல்வதால ஈசுவரனும ஜீவாகளும பரமாணுபரியநத ஜகத்தும பிரஹ்ம மாதரம. ஆகாசம்போல நிர்மலமாய், பாஹ்யாநதரமின்றி நிரவிகற்ப நிர்விகார நிசசல நிரவதி (எல்லையற்ற) நிர்ப பின்ன அத்வைதப பிரஹ்மமே தானும். இனி யறிய வேண்டுவ தென்ன இருக்கிறது? 'புருஷன் சவமயமான தேகத்தை நான என்றறியுமவரை அசுததனாய், ஜனன மரண வியாதி முதலிய நானாவிததுக்கங்கட்கே யிடமாவன்' என்றும, 'தன்னில் பிராநதியாற கற்பிக்கப்பட்டுத் தோற் றும சாவ வஸதுக்களையும் நீக்கித் தன்னை யதிசுத்த அசல சிவமயமாய் அறியும்போது தானே நிஷ்கிரிய பூரணாத் வைத பரம்பிரஹ்மமாய் விமுக்தனாவன்' என்றும சுருதி யுரைப்பதன்றி, இநதப 'பிரஹ்மைவாஹம' என்னும மகத ஞானமுற்ற ஞானிகளும பாஹ்யமுற்றும விட்டு சசசிதானநத ஏகரசப்பிரஹ்மமாகவே பிரகாசிப்பதுண்மை யாதலால், நீயும மலமய ஸதூல தேகததிலும, வாயுவைப போற் சலிக்கும லிங்கதேகத்திலும நான் என்னும் ஆத்மா பிமானம விட்டு வேதங்களால ஸதுதிக்கப்பட்ட 'நித்யா னநத சொரூபமே தான்' என்று சலிப்பின்றிப் பரிசயித்து அப பிரஹ்மாகாரமாகவே எப்போது மிரு.

'துவைதம மாயாமாதரம, அத்வைதமே பரமார்த் தம' என்று சுருதியே நேரா யுரைப்பதாலும, சித்தத் தாற கறபிககபபட்ட பேத (விகற்ப)஡களை சிததம லயிதது சுகமயமாயுளள சுழூபதியிலேயே யிலலாமை யனுபவ மாதலாலும, சர்பபம ஜலம முதலிய கறபித வஸதுககள காலததிரயததிலும வேறின்றி அதிஷ்டான ரஜ்ஜு மரு பூமி முதலனவே யிருபபதை விவேகிகள காணடலாலும, மனோவிருததி ஆதமாகாரமாய நிாவிகறப பரமாதமாவில சமாதியுற்றககால் விகறப மொன்றுமே காணுமையா லும, மனோபிராநதியாற பிரபஞசரூபமாய்க காணப பட்ட இவ விகறபஜாலஙகளை, உணமையுணருஙகால், சததியமினறி அசததியமாய் பிரஹமமாதரமே யிருபப தால ஞாதிரு ஞான ஞேய சூனயமாய், தேஜசில இருட் டுபபோல விகற்பப பிராநதிக்கு மூல (காரண)மான அஞ ஞானநதகாரம லயிககுமிடமாய், கறபாநத சமுததிரமபோ லேகபரிபூர்ணமாய் நிறைநதுள்ள நிாமல நிஷ்கிரிய நிாவிசேஷ நிாவிகார நிராகார அத்வைதப பிரஹமவஸது வில, பேதமெனனும பேசசுக்கே யிட மிலலாதபோது பேதம எஙகிருககும? அன்றி நிததிய ஞானநத நிரு பம நிசசங்க நிஷ்கள நிஷ்கிரிய நிாவிகற்ப நிாகுண நிா விகார நிரூப நிர்நாமமாய், பநதமில நிதயமுக்தமாய், ஆகாசசமானமாய, சமானரஹிதமாய், பிரகிருதி (கார ணம) விகிருதி (காரியம்) அறறதாய், பாவனுதீதமாய், வேதாநதபபிரமாணத்தால் ஸித்திபபதாய், ஹிருதயததி லாவிர்பபவிபபதாய, சதா 'அகம என்னும் அனுபவசொரூ பமாய், ஜன்மஜராமரண சூன்யமாய், சாசுவதமாய், சாநத மாய், சமரசமாய், எல்லையறற அபாரமாய், நிஸதரஙக சமுத்திரம்போல நிறைநதுளள ஏகபரிபூரணப் பிரஹ மததை ஞானியும சமாதியின்கண் ஹிருதயததில 'அகம'

எனவே யபரோக்ஷமா யனுபவிப்பதால், மீண்டும் சம்சார மார்க்கத்திற் செல்லாதிருத்தற் பொருட்டு ஹிருதயத்தில் தன்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சர்வோபாதிகளுமற்ற சச்சிதானந்தாத்வைதப் பிரஹ்மபாவனையால் நிர்விகற்ப சமாதியுற்று, பிராந்திகாரணமான சித்தத்தை நாசமாக்கி, பவதுக்காஸ்பத (இருப்பிட)மான ஹிருதயபந்தத்தைப் பேதித்து (பிளந்து), அகண்டானந்த வைபவ ஆத்மாநுபவ முற்றவனாய், அதிதுர்லபமாய்க் கிடைத்த புருஷஜன்மத்தை ஸ்பல மாக்கு. பிராரப்த பலத்தால் புருஷனது சாயையைப் போலத் தோற்றன்மாத்திரமாக விளங்கும் சரீரத்தைப் பிணம்போ லதிதூரத்தி லறிவாலகற்றி, அகண்டானந்த ஆத்மாவைத் தானாக வறிந்து அந்த சத்ரூப நிர்விகற்பப் பிரஹ்மாக்கினியில் தேகாதி பின்னோபாதிகளை சமூலம் தகித்து, அவ வானந்தப் பிரஹ்மத்தில் லயித்த சித்தனாய், நித்யஞானானந்தப் பிரஹ்ம மாத்திரமா யிருக்கும் மகாத்மாவாய், தத்வ ஞானியாய், ஜீவன்முக்தனா யுள்ள யோகி அகம்புறமும் அவ் வகண்டானந்தரஸத்தை யனுபவிப்பதன்றி இத் தேகத்தைப் பின்னும் எதனை யபேக்ஷித்து எதன்பொருட் டபிமானித்துப் போஷிக்கப்போகின்றான்? பிராரப்த பாசத்தாற் கட்டப்பட்ட இஃதிருந்தாலும் போனாலும் பசுவானது கழுத்திலுள்ள மாலையைப்போல லக்ஷியஞ் செய்யான். ஆதலால் நீயும், நித்திய சுத்த ஞானானந்த ஆத்மாவை யடைந்து, இஜ் ஜடமலோபாதியை தூரத் தள்ளிவிடு திரும்பி நினையாதே. வாந்தி செய்த வஸ்துவை யபேக்ஷிப்ப தஸங்கியமல்லவா?

கானலஜல முதலியவற்றில் நிவிருத்தி - பிரவிருத்தியே ஞானாஞானங்கட்குப் பலனாதல் போல, ஆத்மஞானத்திற்கு அசத்தியதுக்க நிவிருத்தி, நித்ய திருப்தி, சதா

தானாகவே தோன்றும சமானரகிதானந்தம இவை பிர யோஜனமாயும, அசத்யதுககரூப விஷயபபிரவிருததி அஞஞானததிற்குப பயனாயும் இருத்தலால், ஞானவி யால அஞஞானஹிருதயக்கிரந்தியை சமூல மறுத் தெறிநத விஷயேசசையின்றிய விதவான, முன் பிராநதி காலத்திற் செய்துவநத நானாவித துசச காமஙகளை எங ஙனம பின்னும் செய்வான? பிரவிருததிககுக் காரண மான விஷயம யாதிருககின்றது?

வைராகயததிற்கு ஞானமும, ஞானத்திற்கு உபரதி யும, உபரதிககு சுவானநதானுபவத்தா லுணடாகும் உப சாநதியும பலனாயிருததலால, இவற்றில் மேன்மேலுளள சாதனஙகள சிததியாவிடின் பூரவபூரவ சாதனங்கள நிஷ் பலம. போககியவிஷய வாசனை பின்னுண்டாகாமை வைராக்கியத்திற்கும, தேகாதிகளில் அகமபாவம் என்று மெழுமபாமை ஞானத்திற்கும, நிரநதராப்பியாசத்தால பிரஹமத்தில லீனமான மனோவிருததி யற்பமும் வெளிப் படாமை உபரதிககும் பரமாவதி யாகும்

ஆத்மபபிரஹமங்கட்கும, பிரபஞசப்பிரஹமங்கட் கும உளள பேதபுதநி யென்றுமின்றி, சுருதிபலத்தால் 'தானே பிரஹமம' என்றறிநது, சுத்தமான பிரஹமாத் மைககிய ஏகபாவமுற்று, நிர்விகற்ப சின்மாத்திரவிருத்தி யாகிய பிரஜ்ஞையை (சோரநாயகி, ஜாரபுருஷனிடத்திற் போல) பிரஹமத்தின்கண் திடமாய் வைத்து அதிலேயே லீனசித்தனாய், எபபோதும ப்ரஹமாகாரமாகவே யிருக்கு மதனால் பாஹயவிஷயஙகள விடுபட்டு, சுஷுபத பாலர் களைபபோலப போகபோக்கியஙக ளன்னியரா லறிபவ னாய், நிஷ்கிரிய நிர்விகாரனாய், நிரந்தரானநதானுபோகி யாய், ஜகத்தை மறநதவன்போல் மனம் லயித்திருப்பினும் எப்போதும ஜாகரூக (விழிப்புள்ளவ)னும், ஜாககிரத்தர்ம

மிலலாதவனுமாய், சாயைபோற் ருடருந தேகத்திலும இநதிரியங்களிலும இதர வஸதுககளிலும அகம மம பாவ மில்லாது உதாசீனனாய், சமசாரதோஷமும விஷயவாசனை யுமற்ற விவேகியாய், சிததமிருநதும நிச்சிநதனாய், கலா சகிதனாயும நிஷ்களனாய், சென்ற வரும கால வஸது சிநதனமினறித தற்கால மடைநதவறறிற் பிரியாபபிரிய மிலலாதவனாய், பிரஹமாமநதரசானுபவத்தில் ஆசகதி யுளள மனதினால பாஹயாநதர விஷய ஞான மிலலாத வனாய், ஞானபலததால அனயோன்ய விலக்ஷணமான குணதோஷஙகள, இஷ்டாநிஷ்டஙகள், சாதுககள துஷ்டா களாற செய்யபபடும் பூஜாவமானஙகள முதலிய துவநது வஙகளில் ஒரு விகாரமுமின்றி சமபாவனாய், நதிபபிர வாகம் சமுததிரத்திற் போலத தன்னை யடைநத விஷயங கள விகாரமுண்டாககாது தனமயமாகவே லயிக்கபபெற்ற வனாயுளள ஞானியான யதியே பவபநதமற்ற ஸதிதப பிரஜ்ஞனாகிய ஜீவன்முகதன. அவனே அபார புண்யத் தின் பலனை யனுபவிபபோனும, பூஜ்யனுமாவான. இநத ஞானிககு வஸதுவின் எகத்துவ ஞானததாலேயே சர்வ வாசனைகளும் நாசமடைநததால பூர்வவாசனாவேகத தாற் பின்னும சமசார முண்டென் றுரைக்ககூடாது. அதிகாமுகனது மனதும மாதாவிடததிற் போவதிலலை. அது போலப பூரணப பிரஹமானநதானுபவமுளள இவனுக்கும பூர்வமபோலத திருசிய சமசார மில்லவே யிலலை இருநதால், பிரஹமத்தை யறிநத ஞானியல்ல; பகிர்முகனே

'பிரஹமைமவாஹம' என்னும ஞானாக்கினியால, ஸவபனத்திற் செய்த புண்ணிய பாபஙகள் விழிதத வர்க்கு ஸவர்க்க நரகப் பிராப்திக் கேதுவாகாது நசிப் பதுபோல அனந்தகோடி கலபஙகளாய் ஆரஜ்ஜிககப்

பட்ட சஞ்சித காமங்களும், ஆகாசம்போல் அசங்க உதாஸீனப பிரஹ்மமாகத் தன்னை யறிந்ததால், கடாதிகளின் சங்கத்தால், ஆகாசத்தில், அவற்றிலுள்ள மத்யாதி வாசனைகள் பற்றாததுபோல ஆகாமிய காமங்களும், சேராது தகிக்கப்பட்டு நாசமாய்விடும் 'காமமுண்டேற் பலனுமுண்டு; இன்றேலில்லை' எனும் நியாயத்தால், கர்மஜன்ய சுகாதி பலானுபவ முள்ளவரை கர்மம் விடாததால், சதா சமாதிநிஷ்டனான ஞானிகளுக்குச் சில சமயம் பாஹ்யப பிரவிருத்தியும் பலானுபவமும் காணப் படலால், வியாக்கிர (புலி) புத்தியால் விடப்பட்ட பாணம் பசுவென் றறியினும் நில்லாது லக்ஷ்யத்தைச் சேதித்துவிடுவதுபோல ஞானத்திற்குப் பூர்வமே யாரம்பித்த பிராரப்த கருமமும் தன் பலனைக் கொடாது விடாததால், 'ஞானிக்குப் பிராரப்தம் மாத்ர முண்டு'; அது அனுபவத்தாலேயே நாசமாம்' என்று மித்யா பிராரப்தத்தை சுருதி சொல்லுகிறது சொப்பனங் கண்டு விழித்தவன், அச் சொப்பனஜகமடைதலும், அதிலுள்ள மித்யாவிஷயானுபவத்தி லாசையும், அதிற்கண்ட தேகத்தையும், அதற்குபயோகமான பிரபஞ்சத்தையும் ஜாக்கிரத்தின்கண் நான், எனது, இதுவென அறிதலுமின்றி ஜாக்கிரத்திலேயே சுகமாயிருப்பன்; சொப்பனப் பற் றிருக்கின் நித்திரைவிட்டவ னன்று. அதுபோலப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய மடைந்து இதரத்தைப் பாராது, சொப்பன ஸ்மரணம்போல போஜன விசர்ஜ்ஜனாதி செய்தும், உபாதிசங்க விஹீன கேவலப பிரஹ்மாகாரமாகவே யென்று மிருக்கும் ஞானிகள் நிர்க்குணப் பிரஹ்மமே யாவதால் அவருக்குத் திரிவிதமாம் கர்ம மற்பமுமில்லை யென்றால பிராரப்தம் மாத்திர முண்டென்ப தெப்படி? நனவுற்றவர்க்குக் கனவுண்டா? கர்மநிர்மிதமான தேகத்

திற் கனுசரிதது ஞானிககுப பிராரபத முண்டென்னில், தேகாதமபுத்தி யிருக்குமவரை சிததியாமது, அப புத்தியை அடியோடு விட்டு ‘அஜன், நிதயன், சாசவதன்’ என சுருதி கூறும கர்மஜன்ய மின்றி யனுதி நிர்மல ஆதமாகாரமா யிருக்கும் ஞானிககுப பிராரபத கற்பனை யெஙஙன மிருககும? பிராநதிகறபித அசததிய தேகத் திறகுப பிராரபததைதக கறபிபபதும பிராநதியே கற் பித பதார்த்தம எபபடி வஸ்துவாய்ப பிறநதிருநதிறக கும? இஙஙனம எதற்கும பிராரபத மின்றெனின் சுரு தியே கூறுவானேன எனின, ஞானததால் காரியசகித அஞஞானம நசிததபின் ஞானிககுத் தேகாதி எஙஙன மிருககும? என்றிவ்வாறு சஙகை செய்யும பிராநதியுறு மூடர்ககுச் சமாதானமாக சுருதியும ஞானிக்கு மிதயா பிராரப்தத்தை பாஹயதிருஷ்டியால் ஏகதேசம சொன னதே யன்றி, ஞானிககுத தேகாதிகள சததியமாயுளது என்றங்கீகரிககச் சொலலவில்லை. அவனது திருஷ்டியில ஆதியநதரகித பரிபூரண நித்ய சத்ய ஞான ஆனநதகன அககிரிய அவிகார அபபிரமேய அனநத பிரததியக ஏக ரசமாய், தளளவுங கொள்ளவுங் கூடாததாய், அதிசூக்ஷ்ம மாய், அகமபுற மெஙகும் நிறைநது நிராதார நிர்ககுண நிரஞசன நிஷ்கள நிர்விகற்ப சத்தாமாதரமாய், இப படிபபட்டதென்று மனதால நிச்சயிககவும வாககாற் சொலலவுங் கூடாத (வாஙமன அகோசரமாயுளள) ஸவ தஸ்ஸித்த சுத்தாத்விதீயப பிரஹம மௌனமே பிரகாசிக் கின்றது. இஙகு நாஞவாயத தோன்றும பேதம சொற பம்போலும் இலலவேயில்லை இவ வேக ஸவரூபததை போகத்தையும், போகேச்சையையும் நீக்கி, சாநதிதாநதிக ளோடுங் கூடின மகாத்மாககளான யதிகள ஆத்மயோகத் தால ஹிருதயததி லறிந்து, பரமானந்த முக்தி பெற்ற

னா. ஆதலால் புத்திரா! நீயும தன்மயமான பரமா னந்த பரமாத்மாவை நிசசல சமாதியா லுண்டாம ஞானதிருஷ்டியால் ஸமசயமின்றிக கண்டறியின், பின் சிரவணார்த்தத்தில் விகறபமே யுண்டாகாது. அதனலே மனேகற்பித பேதமோஹதனதை நீககி ஞானியாய், முகத ஞய், கிருதார்த்தனுய் ஆகககடவாய சுருதிகளைபபோ லவே ஆசாரியரும் சாதாரணமாய்ப போதிபபா. பநதம, மோக்ஷம், பசி, திருபதி, ரோகம, ஆரோககிய மிவற்றைத் தாஙகளே யறிவர்; மற்ருே ரனுமானிபபர் அதுபோலப பரமேசுவரானுக்கிரகத்தாற கிடைக்கும தன் னனுபவத் தாலேயே விவேகி பவசாகரததைதக கடககவேண்டும இஙஙனம தன்னஞஞான கற்பித பநததநின் மோக்ஷ முற்றுச் சச்சிதானநதாதமாகார மாதலில் சுருதி, யுக்தி, குரு வசனம், அகததிலுளள தன் அனுபவம இவை பிர மாணங்கள்

[வேதாந்த சாஸ்திரங்களில சாரமாய்க் கூறியுள்ள சுழுப்தி, ஸதாணு போலுள்ள பிரஹமமாகிய என்னில அனயம்போலக காணப்படு மனைததும் அணுவுமில்லை; இருப்பவன் நானே எனப பார்க்கும வாததிருஷ்டி 1; சொபபனம, இந்திரஜாலம்போ லென்னி லன்யமாய்த் தோற்று மனைத்தும் மித்தை; நானே சத்தியன் எனக் காணும் மிதயா திருஷ்டி 2; சமுத்திரததிற் பின்னம போற் ருேற்றும பேன, புதபுத, தரஙகாதி (நுரை, குமிழி, அலை) யனைததும சமுத்திரமே யாதல்போலும, சொப பனத்திற் காணபபடு மனைத்தும் அதனைக காணும் புருஷனே யாதல்போலும, ஸமுத்திரம புருஷன் போன்ற ஏகசிதாகாசமான என்னில் அன்யம்போற் காணப்படு மனைத்தும நானேயெனத் தன்மயமாய்ப பார்க்கும் பிரவி

லாப திருஷ்டி 3, என்னும இம்மூனறில மனதிற கிசைநத எதனுலாவது திருசியததைதத தளளி, திருக்குருவ மான அகண்ட நிரமலாதவைதப பிரஹமத்தைத் தானுக அறிநதவனே முகதன் *இம்மூனறும ஞானசாதனமே யாயினும தன் மயமாயக காணும பிரவிலாபதிருஷடியே ஞானத்தில் சாவோததமமேறது] அதனுல் அகண்டாதமா வாகிய தனனைத தனனனுபவததா லறிநது தன்மயமாய எபபோதும நிரவிகறபனு யிருததல வேணடும அதிகம சொல்வானேன்? ஸகல ஜீவாகளும பிரபஞசமும பிரஹ மமே, அகணடாதவைத அப பிரஹமமா யிருததலே மோக்ஷம சகல வேதாநத சிததாநததடுன் ரஹஸய மிதுவே, அச சுருதிகளே யிதிற பிரமாணம."

என்றுரைத்த குருவசனத்தாலும, சுருதிப் பிரமா ணத்தாலும, தன் யுகதியாலும ஆதமததததுவ மறிநது, இநதிரியங்களை யடககி, ஏகாக்கிரசிததனுய், அப் பரமாத மாவின்கண் நிச்சல சமாதிநிஷ்டனுய்க் கொஞசக கால மிருநது, பின்னெழுநது குருவைப பார்தது, "குருவே! மகானுபாவா! அதிசாநதமூாததி! அசங்க நித்யாத்வை தானநதரஸப பிரஹமசொரூபா! அபார கிருபாசாகரா! நமஸகாரம. (என்று நமஸகரிததுச் சீடன் தன்னனுபவங் கூறுகிறுன்) தங்கள கடாக்ஷமாகிற சநதிரிகையால் பவ தாபத்தா லுணடான சிரமந் தீாநது க்ஷணததில் அதவைதா னநதாத்மபத மடைநதேன் பிரஹமாத்மைககிய மறிநத தால் பேதபுத்தி கெட்டது, பிரவிருத்தி யாவும் விட்டது. இது வென்றும், இதலல வென்றும் ஒன்றுந தெரியவில்லை.

---

* இத திருஷடித்திரயம் மூலததி லில்லை; தமிழப புஸத கத்தி லிருககின்றது.

சமுத்திரத்திற் சேர்ந்த ஆலங்கட்டியைப் போல பிரஹ்மா னந்த சமுத்திரத்தின் அம்சாம்ச லேசலேசத்திற் கலந்து என்புத்தி இன்னதென்றும் இவ்வளவென்றும் அறிதற் கசாத்தியமான அப் பிரஹ்மானந்த சாகரமே யாய்விட்டது. ஆ! ஆ! ஆனந்தாமிருதம் நிரம்பியுள்ள இப் பிரஹ்மானந்த சாகரத்தின் பெருமையை நினைப்ப தெப்படி? சொல்வ தெப்படி? இப்போது பார்த்த ஜகமனைத்தும் காணவே காணேமே! எங்கு போயிற்றே! யாரால் நீங்கிற்றே! எவ்விடத்தில் லயித்ததோ! இதென்ன அதிசயம்! இவ் வகண்டானந்தம் பூர்ணமாயுள்ள பிரஹ்மானந்த மகா சமுத்திரத்தில் தள்ளவும், கொள்ளவும், பார்க்கவும், கேட்கவும், அறியவும் அன்யமான (விலக்ஷண) பதார்த்த மேதிருக்கின்றது? விலக்ஷணானந்தாத்மாவான நானே யிருக்கிறேன். நான் அசங்கன்; ஸ்தூல சூக்ஷ்ம தேகமில் லாதவன்; நாசரஹிதன், பரமசாந்தன்; அகர்த்தா, அபோக்தா, அவிகாரன், அக்கிரியன்; திரஷ்டா, சுரோதா, வக்தா, கர்த்தா, போக்தா வல்லாதவன், இது (அறிபடுபொருள்), அது (அறிபடாபொருள்) என்னும் பதார்த்தங்க ளாகாது அவ்விரண்டையும் பிரகாசிப்பிப் பவன்: பாஹ்யாந்தர சூன்யன்; சமானரஹிதன்; புராண புருஷன்; அநாதி, நான், நீ, இது, அது என்னும் கற்பனை யற்றவன். ஸர்வபூதங்களினு மிருப்பவனும், அவற்றி னுட் புறமும் ஞானாகாசமாய் நிறைந்து அவற்றிற் கதிஷ்டான பூதனா யிருக்கின்றவனும் நானே. பிரஹ்மாவும், விஷ்ணு வும், ருத்திரனும், ஈசனும், சதாசிவனும் நானே. நான் நிரீசுவரனாய், நிர்மல நிரகங்கார சாவசாக்ஷியாய், எல்லை யற்ற நிரந்தர கேவல அகண்ட பரிபூரண சத்ய நித்ய புத்த முக்த பரமானந்த ஏகரஸ அத்விதீயப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிறேன். முன், வேறாய் ‘இது’ என்று போகதிரு

போக போகங்களாய்க் காணப்பட்ட வனைத்தும் இப்போது நானேயானேன். அகண்டானந்தசாகரனான என்னில மாயையாம வாயுவேகததால் நானாவித பிரபஞ்ச அலைகள உதிதததொடங்கினவு மெனகென்ன? அனேக தோஷங்களால தூஷிக்கபபடட மூடர் தம பிராந்தியாற் காணப்படும் தேகாதி பாவங்களை, ரூப பேத மற்ற காலத்தில கலப வருக்ஷ அயன ருதுவாதிகளாக கற்பிப்பது போல, நிஷ்கள நிர்விகறபனான என்னிடததிற கறபிககின்றனர். அதனால், கானலஜலப பிரவாகத்தால மருபூமி ஈரமாகாததுபோல, அதிஷ்டானமாய், ஆகாசமபோ லெவற்றினும பற்றாது, ஆதித்தன்போற் பிரகாசிககபபட்டவைகளுககு விலக்ஷணனும், பர்வதமபோல் நிசசலனும, சமுத்திரமபோல அபாரனுமான எனககு ஒரு ஹானியுமில்லை. மேகசம்பந்தமுறா ஆகாசத்தைபபோல எனககுத தேகசமபநதமே யில்லையெனில, ஜாக்ர சொபபன சுழுப்திகளான அதன் தாம மெபபடி யிருக்கும? தேகாதி யுபாதிளே வரும, போகும், கர்மஞ்செய்யும, அவற்றின் பலனையனுபவிக்கும், பிறந் திருந்து ஜீரணமாய் நசிக்கும. குலபர்வதமபோ லெபபோதும நிசசலனாய், நிர்பபினனனாய், இந்திரியம, சித்தம, ரூபம, விகார மின்றி ஆகாசமபோல் நெருங்கி நிறைநதுள்ள பரிபூர்ணனான நான் கர்மஞ்செய்வதெபபடி? எனக்குப பிரவிருத்தி யேது? நிவிருததி யேது? அக் காமபலனான புண்ய பாப மேது? நிழலைப் பற்றின சீதம உஷ்ணம, நன்மை தீமை யிவை அதற்கன்யனான புருஷனைச சிறிதும சேராததுபோல, எனககு புணணிய பாபமில்லை சுருதியு மிங்ஙனமே சொல்லுகிறது கிருகதாமம் அங்குள்ள தீபத்தை யடையாதது போல திருசியதர்மங்களொனறும, அத் திருசியவிலக்ஷணமாய் நிர்விகார உதாஸீன சாக்ஷியான என்னை யடையாது. நான், சூரியன் கர்ம

சாக்ஷியா யிருப்பதுபோலத் திருசியப்பிரபஞ்சத்திற்கு சாக்ஷியும், அக்கினி இரும்பினைத் தகிப்பதுபோலப் பிரபஞ்சத்தி லனுஸ்யூதனாய் அதனை விளக்குவிப்பவனும், ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்போலப் பொய்யாய்த் தோற்றுமதற் கதிஷ்டான னுமாகிறேன். சுயம்பிரகாச சொரூபனாகிய நான் ஒன்றைச் செய்பவன், செய்விப்பவன், புஜிப்பவன், புஜிப்பிப்பவன், காண்பவன், காணபிப்பவ னன்று. மூடா, உபாதிசல னத்தாற் சலிக்கும் சித்பிரதிபிம்ப சலனத்தைச் சிதரூப ஆத்மாவிலேற்றி, நான் கர்த்தா, போக்தா, கெட்டேன் என்பர் சூரியன்போல நிஷ்கிரியனாய், பிம்பபூத ஆத்மாவா மெனக்கு அச சிதாபாசதர்மங்க ளொன்றுமில்லை. இத் தேகம் ஜலத்திலோ, ஸ்தலத்திலோ புரண்டு கிடக்கட்டும். கடதர்மங்கள் ஆகாசத்தைப் போலே அதன் தர்மங்க ளென்னைப் பற்ற கர்த்திருத்வ, போகதிருத்வ, கலத்வ, ஜடத்வ, மத்தத்வ, பத்தத்வ, முக்தத்வாதி புத்தி தர்மங்கள் கேவலாத்வைதப் பிரஹ்மமாகும் எனக்கில்லை. மேகஜாலங் கள் ஆகாசத்தைத் ஸ்பரிசிக்காததுபோலப் பத்து நூறாயிரங் களா யுண்டாகும் பிரகிருதிதர்மங்களும் ஏகசிதாகாசமான என்னை ஸ்பரிசிக்கா. பிரகிருதிமுதல் ஸ்தூலபரியந்த இப் பிரபஞ்சம் சாயைபோலத் தோற்றமாத்திரமாய் எதில் விளங்குகின்றதோ, ஸர்வாதாரமாய், ஸர்வத்தையும் பிர காசிப்பிப்பதாய், ஸர்வாத்மாவாய், ஸர்வாகாரமாய், ஸர்வ வியாபியாய், ஸர்வவிலக்ஷணமாய், ஸர்வசூன்யமாய், மாயா விசேஷங்க ளொன்று மின்றிப் பிரத்தியக்காய், ஸ்தூல புத்திவிருத்தியா லறிதற்கரியதாய், ஆகாசதுல்யமாய், ஆதி யந்த ரஹிதமாய், அதிசூக்ஷமமாய், நிச்சல நிஷ்கள நிஷ் கிரிய நிர்விகற்பமா யுள்ளது எதுவோ அந்த சுத்த கேவல அகண்ட நித்திய சத்ய ஞான அனந்த ஆனந்த அத்விதீயப் பிரஹ்மமே நானா யிருக்கிறேன்.

ஸ்வாமி! மாயையாற் செய்யப்பட்ட ஜன்மஜராமரண சம்சார - வன - ஸ்வப்நத்திற் பிரமித்து, அதிலுள்ள தாப ஜாலங்களாற் கிலேசமுற்று அகங்காரப்புலியால் மிகவுந் துன்பமடைந்த என்னைக் கிருபையா லெழுப்பிப் பரமானந்தந் தந்து ரக்ஷித்தீ ரல்லவா! மகானுபாவா! தங்கள் கிருபாப்பிரஸாத மகிமையால் ஸ்வஸ்வரூப ஸாம்ராஜ்ய பாக்கியம் என்னா லடையப்பட்டதே! நானே தன்யன்; கிருதகிருத்தியன் பவபந்தத்தினின்றும் முக்தனும், பரிபூர்ண நித்தியானந்த ஸ்வரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றேன். ஆ! ஆ! எல்லாம் தங்கள் கிருபா வைபவம். தேசிகேந்திரா! பிரபஞ்ச மெல்லாமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஏகசத்திய போதாநந்த ஸ்வரூபமான தங்கள் பாதாரவிந்தங்களுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம், பின்னும் பின்னும் நமஸ்காரம், எப்போதும் நமஸ்காரம்" ஏகாத்ம தத்துவத்தை யறிந்து ஆத்மானந்த முற்று இவ்வாறு தம்மை நமஸ்கரித்த ஸத்சிஷ்யனைப் பார்த்து மகாத்மாவான ஆசாரியேந்திரர் சந்தோஷ ஹிருதயத்தோடு பின்னும் மகத்தான இவ்வசனம் கூறுவாராயினார்.—"நேத்திரமுள்ளவனுக்கு ரூப மன்றிப் பார்க்க வேறில்லாதது போல பிரஹ்மவித்துக்கும் பிரஹ்மானுபவத்தையன்றி புத்திக்கு விநோதம் வேறில்லாததாலும், ஸந்தோஷந்தரத் தக்கதாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனைவிட்டுச் சித்திர சந்திரனை யெவனு மிச்சியாதது போல, இந்தப் பரமானந்த ரசானுபவத்தை விட்டு அசத்திய விஷயத்தில் எந்த வித்வானும் ரமியா னாதலாலும், இவ் வசத்திய பதார்த்தானுபவத்தால் திருப்தி யற்பமுமின்று, துக்கமும் போகாததாலும், சர்வப் பிரகாரத்தாலும் தன்னிற் றோன்றும் ஜகமனைத்தும் தானேயாய் எங்கு மேகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சத்தியாத்வைத பிரஹ்மமாகும் தன்னையே ஞானதிருஷ்டியால் அதிசாந்த

மனத்தோடு சதா பாாதது, எபபோது மகத்திற் சிநதிதது. சாததம் ஆத்மநிஷ்டனாய், தன் அகண்டானந்த ரசானுபவததிலேயே ரமிப்பவனாய், அதனாலேயே திருப்தனாய், நிர்விகற்ப அகணட ஞானாத்மாவில் ஆகாசபடடணமபோலத் தோன்றும் விகறபஹேதுவான புததி, அநதப பிரஹமாகாரமாய்ச சும்மாவிருககும நிரநதரானநத ஹேதுவாம பரமசாநதி யடைநது எபபோதும மௌனமுறறவனாய் சுகமாய்க காலநதளளவேணடும. வாசஞரகித இவ் வுததம மௌனததையன்றி, ஆத்மாவை யறிந தகணடானநத மனுபவிக்கும பிரஹமவிததுக்களான மகானகளுககுச சதானநதானுபவ ஹேது வேறில்லை

அபபிரதிபநத விருத்தியோடுகூடி இவவாறு பிரஹமததையறிநத முனி ஆதமாவிலேயே சதா ரமிபபவனாய்ப் போவன்; வருவன்; நிற்பன்; இருபபன்; படுபபன்; இன்னுமெததனை விதங்களாகவோ இஷ்டப பிரகாரம நடபபன் அவனுககுத தேசம, காலம, ஆசனம, திககு, யமாதி, லக்ஷ்ய திருஷ்டி முதலிய ஒன்றும தேவையில்லை தன்னை யறிதற்கு நியமஙக ளெதறகு? 'தேவதததன் நான்' என்றறிவதற்கு இதராபேக்ஷை யிலலாததுபோல 'பிரஹமமே நான்' என்றறிவதற்கு ஒரு அபேக்ஷையு மில்லை 'இது கடம' எனறறிவதறகு சுததமான நேத்திரத்தை யன்றி வேறு நியமம வேண்டாததைபபோல, நித்யஸித்தமான இவ் வாத்மா மனோவிருத்தி சுத்தமா யிருக்கும் போது தானே பிரகாசிக்கின்றது. தேசகால சுத்தியாதி யபேக்ஷையில்லை. சூரியபபிரகாசததால ஜகத்துப்போல யாதொன்றன பிரகாசத்தால் சாவஜகததும பிரகாசிக்கினறதோ, வேத சாஸதிர புராண விவித பூதஙகளையும்

பிரகாசிப்பித்து அறிந்துகொண்டிருக்கு மந்தப பிரஹ்மத்தைதத துச்சமான எநத அஸத்ய அநாத்மா பிரகாசிபபிக்கும்? இநதப பரமாத்மா சுயமபிரகாசமாய், அநந்த சக்திகளோடுங்கூடி எவராலு மறியபபடாது அனவரது 'அகம்' என்னும் அனுபவ சொரூபமா யிருக்கும. இவ்வாத்மாவையே உத்தமோத்தமனுகிய பிரஹ்மவித் துணாந்து, பந்தத்தினின்றும் விமுகதனுய், நிரநதரானநத ரசானுபவ திருபதனுய், அறியக்கூடாத லக்ஷண முள்ளவனுய், அனுகூலப பிரதிகூல பாஹ்யவிஷயங்களில் சநதோஷம், விசனம், ஆசை, நிராசை யெதுவுமின்றிய பரேசசையாற் பொருந்தும் விஷயஙகளை யெலலாம பாலர்போ லனுபவிதது, பசி, தாகம, தேகபீடை யிவற்றைவிட்டுப பாலன் கிரீடாதற்பரனுய் சுகிப்பதுபோல நிர்மம நிரகங்காரனுய் சதா தன்னிலேயே க்ரீடித்துககொண்டும தன்னிலேயே சுகித்துககொண்டு மிருபபன். சரீர விமானுருடனுய் அகண்ட சிதமபரததி லிருக்குமவன், யாதொரு சிந்தனையும், தீனபாவமு மின்றி பிக்ஷையெடுத்துண்டு, நதியாதி ஜலத்தைப் பானம்பண்ணி, தோய்த் துலர்த்தாத வஸதிரம், வற்கலை (மரவுரி) தரிதது, அல்லது திகம்பரனுப், ஒரு நியமமுமின்றி சுதந்திரனுய், பாலர், பித்தர், பேயர்போலப் பூமியிற் சரிக்கினும் வேதாநத வீதியிற் சஞ்சரிப்பவனுய், பூ (பூமி) மெத்தையிற் படுத்து, நிர்பபயனுய்க் காடு சுடுகாடு முதலெங்காவது நித்திரை செய்தும் சதா பிரஹ்மத்திலேயே நிஷ்டையுள்ளவனுய், ஸர்வாத்மாவா யுள்ள தான் இஷ்டப பிரகாரம் எத்தனையோ ரூபந்தரிதது எத்தனையோ அனுபவிதது, ஓரிடம மூடன், ஓரிடம வித்வான், ஓரிடம் பிராந்தன், ஓரிடம சாந்தன், ஓரிடம் மகாராஜன், ஓரிடம் அஜகர (மலைபபாமபு) ஆசாரன், ஓரிடம் பூஜ்யன், ஓரிடம்

நிநதியன் என்ன ஒருவனே எநகு மெவராலு மறியப் படாதவனுய் சஞசரிபபன். அவன் நிர்த்தனனுயினும் சதானநதி ; அசகாயனுபினும அதிபலவான, புசியா விடினும நிதயதிருப்தன், விஷமங்களில சமதிருஷடி யுளளவன், ஒன்றைசசெய்தும செய்யாதவன், புஜித்தும புஜியாதவன, சரீரியேனும அசரீரி ; பரிசசின்னனுயினும் பரிபூரணன். இநதச சரீர பநதவிமுகதப பிரஹமவித்தினைத் தேகாபிமானிகட்குளள பிரியாபபிரிய, சுக துககு, சுபாசுபஙகளொன்றும ஸபரிசிககாது சூரியன் ராகுவாற் பிடிபடாதிருககினும் பிடிபட்டதுபோலத் தோறறலால் உண்மையறியா மூடா, தம பிராநதியால் ‘சூரியன் பிடிபட்டான்’ என்பதுபோல, தேகாதி பநத மற்ற பிரஹமவிததும் தேகிபோல தோற்றலால ‘இவன் தேகி’ எனறு தம மயக்கத்தாற் கூறுவர். அதனுலுண் மையா யிவனுக்கொன்று மிலலை இத தேகபநதம விடடி ருக்கும முக்தனது தேகம் பாமபின் சட்டையைப போலப பிராணவாயுவா லஙகுமிங்குஞ் சரிக்கும. நதிப் பிரவாகத்தால மேடுபள்ளத்தை யடையும தாருவைப போல ஒவவோா சமயம் பிராரபதத்தால முகதன் தேகமும் போகத்திற் பொருநதும. பிராரபதகாம வாசனை களால சம்சாரி தேகம போலவே முக்தன் தேகமும் போகததிற பொருநதினும், இவன் சாக்ஷிபோலவும் சக்கரமூலத்தைப போலவும் சங்கற்பவிகற்ப சூன்யனுய், உதாசீனனுய் மௌனமாகவே யிருபபன். இநதிரியங்களை விஷயங்களிற் சேரககான் ; அதினின்றும பிரிககான் ; அக் கர்மபலனையும், அகண்டானநத ரசபானததால் மத்தனுன அவன் சிறிது மடையமாட்டான். லக்ஷ்யா லக்ஷ்யங்களை விட்டுக கேவலாத்மாவாயிருக்கும் அநதப பிரஹமவித் சாக்ஷாத பரமேசுவரனே ; சமசயமில்லை

ஒரு நடன் வேஷங்கொண்டபோதும், விட்டபோதும் புருஷனேயாவதுபோல, கிருதகிருததியனுய்த் தேகாதி யுபாதிகளோடுங்கூடி ஜீவித்திருக்கும்போதே பிரஹ்மா கா்ரமாய் சதாமுக்தனுன அநதப் பிரஹ்மஞானி, உபாதி நாசததிலும் பிரஹ்மாகாரமாய் பிரஹ்மத்தையே யடைகின்றான் மரத்தின் பழுதத இலை, நதி வாய்க்கால் வீதி சிவாலயம முதலிய எங்கு விழுநதாலும சுபாசுபம மரத்திற்கின்மைபோல, முன்னமே ஞானுககினியால தகிககப பட்ட ஞானியின் தேகம எவ்விடத்தில விழுநதாலும இவனுக் கானியில்லை. பத்திர புஷ்ப பலாதிகள்போலத தேகேநதிரிய பிராண புத்தியாதி யுபாதிகள நசிக்குமே யன்றி, மரம்போலிருக்கும சசசிதானந்தாதமா ஒரு போதும் நாச முறுது. சுருதியும 'உபாதி விகாரமுள்ள தற்கே நாசம்' என்றும, பிரஞஞானகன ஆத்மா ஸதயன் நாசரஹிதன்' என்றுங் கூறியிருக்கிறது பூா்ணுதவை தானநதபிரஹ்மமாய் சத்ரூபபிரஹ்மததில் நிஷ்டனுன முனிககு, தோல மாமச மல பிண்டமான தேகத்தை விடுக்கத தேசகாலாதி யபேக்ஷையிலலை. என்னை? தேகத தின் மோக்ஷ(நீக்க)மும், தண்ட கமண்டலஙகளின மோக்ஷமும மோக்ஷமன்று; அஞஞானஹிருதயககிரநதியின மோக்ஷமே யதிகளுக்குச் சமமதமான மோக்ஷம்.

கல், மரம, திருணம், தான்யம், பாய், படம், கடம முதலியன தகிககபபட்டு மண்மயமே யாதல்போல, தேகாதி திருசியோபாதிகளனைததும் ஞானுக்கினியால் தஹிககபபட்டு ஞானுகாரமாய், ஆதித்தபிரகாசத்தில் அந்தகாரம போலப பிரஹ்மத்தில் லயமாகிவிடும. கடமுடைநதால கடாகாசம் மகாகாசமாவதுபோல உபாதி நீஙகவே, பாலிற் பாலும ஜலததில ஜலமும தைலத்தில தைலமும்போல பிரஹ்மததின்கண் பிரஹ்மமாய் விளங்கும்

ஜீவன்முக்தனாகிய ஞானியும் கலந்து எப்போது மேக மாய்ப் பிரகாசிப்பன்

இங்ஙனம் சனமாதத்திராகண்ட பிரஹ்மபாவ முற் றிருக்கும் விதேககைவல்யமடைந்த யதி மீண்டு ஜனிப் பதே யில்லை ஆத்மபர ஐக்கிய ஞானாக்கினியால் அவித்தை யாதி தேகோபாதிகள் தகிக்கப்பட்டு பிரஹ்மாகார மாகவே யிருக்கும் யதிக்கு புனர்ஜன்மம் எங்ஙன முண்டாம்? மித்யா ஸர்ப்பத்தின் தோற்றமும் நாசமும் ரஜ்ஜுவில் உண்மையில் இல்லாததுபோல, நாசரஹித நித்திய அசங்க அத்வைத கேவல ஞானாத்ம வஸ்துவில், உண்டு இல்லை யெனப்பட்ட தெல்லாம் புத்தியின் தர்மங் களன்றி உண்மையி லின்மையின் அப புத்திகற்பிதமாய், மேகத்தால் வந்த தன் நேத்திராவரணத்தை அறியாதான் ஆதித்தனில் ஆரோபிப்பதுபோல மூடர்களால் விருதாவா யாரோபிக்கப்பட்ட மாயாகிருத பந்தமோக்ஷங்களு மில்லவேயில்லை. பிரஹ்மத்தி லன்யமா யெதுவு மின்மை யின், ஆவரணத்தால் பந்தமென்றும் ஆவரண நாசத்தால் மோக்ஷமென்றுஞ்சொல்லக்கூடாது சொல்லின்,அத்வைத ஹானியும் துவைதப் பிரதீதியும் சித்தியாகும் இது வேதங் களுக்கு சம்மத மாகாது நிஷ்கள நிர்மல நிஷ்கிரிய நிரஞ் ஜனமாய், ஆகாசம்போலப் பூர்ணமாயிருக்கும் அவ் வதி சாந்த அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தில் கற்பனை யெங்கிருக்கும்? 'உத்பத்தியில்லை; நாசமில்லை; பத்தனில்லை, சாதகனில்லை; முமுக்ஷுவில்லை; முக்தனுமில்லை; இதுவே பரமார்த்தம்' எனச் சுருதியும் கோஷிக்கின்றது. ஸகல வேதாந்தத் தின் சித்தாந்தமாய், ரகசியங்களி லதிரகசியமான இது, சிஷ்யனே! என்னா லுனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. கலி தோஷ மற்று விரக்தனான முமுக்ஷுவைப் பலதரம் பரீக்ஷித்து நீயு மிதனை யுபதேசிப்பாயாக'

என்றிவ்வாறுரைத்த குருவசனததைதக கேட்ட சிஷ்யன் அநேக நமஸகாரஙகள் செய்து குருவி னுததரவு பெற்று ஆனநதமாய்ப் போயினன் ஆசாரியரும பிரஹமானநத சமுத்திரததில் மூழ்கினவராய், ஜகத்தைப பவித்திரமாககும்பொருட் டெஙகும சஞசரித்தனர்

இவவிதமாய் முமுக்ஷுககளுக்கு சுலபமாய்ப் போதமாம் வண்ணம், குருசிஷ்ய ஸமவாதமாய ஆதமலக்ஷண மறிவிககபபட்டது நிஷ்காம விஹிதகாமநதால் சமஸத சித்ததோஷங்களு மற்று சமசாரசுகவிரக்தராய், சாநத சித்தராய், சுருதியை நமபின முமுக்ஷுக்களாயுள்ள உத்தம யதிகள ஹிதமான இவ வுபதேசததை யாதரிப பார்களாக.

ஸம்சாரகோரவனததில தாபத்திரயமாகும் கடோர வெய்யிலா லுண்டான தாகதுககத்தால மிகக் கிலேச முற்று ஜலாசையால் மருபூமியில பிரமிதது அலைநது கஷ்டபபடும ஜீவாகள சுக மடையுமபொருட்டு, அதி சமீபததி லுள்ள அதவயப் பிரஹமானந்த அமிருத சாகரததைத் தெரிவிகக ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு சஙகரபகவத் பாதாசாரியா ளனுக்கிரகிதத சுககரமான இநத விவேக சூடாமணிக கிரநதம அகத்தியம் சாசுவத மோக்ஷானநதததைதக கொடுககும் சமசயமே யிலலை. சுபம்.

ஸ்ரீ சங்கரபகவதபாத குரு வாழ்க.

விவேகசூடாமணி சமாபதம

ஓம் தத் ஸத பிரஹ்மாாபபணமஸ்து.

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதரருளிய

திருக்குதிருசியவிவேகம்

அவதாரிகை

'ஏகமேவாத்விதியம்பிரஹ்மம' அதாவது இரண்டற்ற பிரஹ்மம் ஒன்றே யுள்ளது என்னும அத்வைத சித்தாந்தத்தில், * பிரஹ்மம ஒன்றே யாயின் அது விளங்காது பிரபஞ்சம தோறறுவானேன்? எனச் சங்கை நிகழும் உததமாதிகாரியின் பொருட்டு, அப பிரஹ்மமாய தன் சொரூபததில் அநநியமின்றி அநாதியேயுள்ள ஆவரண விக்ஷேபரூப அவித்யை என்னும் அறபுத சக்தி, (பிரகாசத்திலும அநதகாரத்திலும தோற்றாது, இருட்டின் வழியாகத தோற்றும பொய்ப பிரதிபலனப் பிரகாசத்திற் காணபபடும படச்சாயாகாட்சி போல) அவ விருளையொத்த தன்வழியாய்த் தோற்றும் நினைவு ரூபமான ஆதமபபிரதிபலன மித்யா விக்ஷேபப் பிரகாசத்தில் முதலி லுண்டான கர்த்திருரூப அகங்கார ஜீவன், தன்கரணரூபமனம் பூரவவாசனையாற் காட்டுந் திருசியச் சாயாகாட்சியை ஜாக்கிரசொபபனுதிகளிற் சத்தியமாய்ப பார்கக, யதார்த்த சொரூபத்தை மறைத்தித திருசியத்தோற்றத்திற்கு மூலகாரணமான ஆவரணம், திருசியம தோற்றுஙகாலும, அலையாதிகளுடன் கூடின சமுத்திரமபோல் ஏகமாயிருககுந தனககும் அத்தோற்றத்திறகும் பேதந் தெரியவொட்டாதிருத்தலின், பூர்வசமஸ்காரத்தினுல் அத்தோற்றத்திலுள்ள திருஷ்டியை

நீக்கித தன்னையே பாஹயாநதர திருஷ்டிபேத மின்றி எபபோதும் நாடும் சஹஜசமாதிப் பழக்கத்தால் அவ வாவரணம் நீங்கவே, அத்விதீயப பிரஹமாதம சொரூப மாத்திரம மிஞசிப பிரகாசிககும என ஆசாரியா அதவைத சித்தாநத ரகசிய தாதபரியததை விரிவின்றிச சுருக்கமா யறிவித்த இசசிறு கிரநத மொனறுமே உததமாதிகாரிகளான முமுக்ஷுககட்குச் சாலும.

திருககு திருசிய விவேகந தெரிதத
திருககாமச சங்கர தேவே—திருககு
திருசிய மென்னுந திருககறவே நெஞ்சி
லொருசிவமா யோங்கு மொளி.

நூல்

திருசியமா மிவை யாவும அநாதமா. நிாவிகார திருக்கே ஆத்மா இவ வாத்மாநாதமவிவேகமே கோடி கிரநதங்களாலுங கூறபபடுகின்றது.

நாம் பார்க்கும இபபிரபஞசவுருவம கண்ணாற்காணப் படுவதால் திருசியம், காணுங்கண் திருக்கு; அக்கண் மனதாலறியப்படுவதால் திருசியம, மனம் திருககு; விருத்திகளுடன் கூடின அம்மனம் சாக்ஷியாகிய ஆத்மா வா லறியபபடுவதால் திருசியம, ஆத்மா திருக்கு; அது ஒன்றாலு மறியப்படாததால் திருசியமனறு. நீல பீதாதி வர்ணங்கள, ஸதூல சூக்ஷமம, நெட்டை குட்டை முதலிய நானாரூபங்களைக் கண ஏகமாயும்; நேத்திரததின் அந்த மநத படுத்துவாதி நானா தர்மஙகளையும, அங்ஙனமே சுரோத்திராதிகளின் தாமங்களையும் மனம் ஏகமாயும்; காமம், ஸங்கல்பம, சநதேகம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம, பயம், லஜ்ஜை, நல்ல கெட்ட புத்தி முதலிய நானா மனோதர்மஙகளை ஆதமா

ஏகமாயும் இருந்தறிகின்றது இவ்வாத்மா உதிக்காது; ஒடுங்காது; பெருககாது; சிறுககாது தன் பிரகாசத்தாலேயே சுயமபிரகாசித்து, சாதனாந்தராபேக்ஷையின்றி யன்யததைதயும பிரகாசிபபிககின்றது.

புத்தியு (சமஷ்டி மனமு)ம சிற்சாயையுடன்கூடி அகஙகாரம, அநதககரணம (மனம) என இருவிதம. சிற்சாயையோடு தபதாயப பிண்டமபோல் ஒன்றாயிருக்கும் அகங்காரச சேர்க்கையாலேயே தூலதேகமும சேதனம்போற் றோற்றுகிறது. இவவகஙகாரததின் தாதாத்மியம் (சேர்க்கை) சிற்சாயையோடு சஹஜமாயும, தேகததோடு காமஜமாயும ஆதமாவில் பிராநதிஜமாயும் இஙஙனம மூன்று விதம் புததியுபாதி யுளளவரை ஸஹஜததிறகு நாசமில்லை, ஆனால் ஞானத்தாற் பொய்யாம பிராநதிஜமும் கர்மஜமும முறையே, ஸதரூப ஆத்மாவில் யாதொன்றன் சமபநதமு மில்லை எனககாணும ஞானத்தாலும பிராரபதகர்ம க்ஷயததாலும் நசிக்கும. தேகம் ஜடமாயிருககும் சுழுபதியில், அகஙகாரம் முற்றும லயித்திருககும. அது பாதிவிரிந்தது சொப்பனம்; முற்றும் விரிநதது ஜாக்கிரம். மனவிருத்திதான் பூர்வவாசனையால், சொபபனத்தில் ஆநதரப பிரபஞசத்தையும, ஜாக்கிரத்தில பாஹயப்பிரபஞசத்தையும கற்பிககின்றது. இம மன அகஙகாரங்கட் குபாதான ஜடலிங்கதேகமே அவஸ்தாத்திரயததையும ஜனனமரணாதிகளையு மடைகிறது.

காரணதேகமான மாயை, விக்ஷேபம் ஆவரணம் என்னும இருசக்திகளுட னிருக்கும. அதில் விக்ஷேப சகதியே லிஙகதேகாதி பிரஹமாண்டாநதமான நாம ரூபப பிரபஞசமனைத்தையும சமுத்திரததில் நுரையாதிகளைப்போல சச்சிதானநத வஸதுவில் சிருஷ்டிக்கின்றது. மற்ற ஆவரணசகதி அகத்தில் திருக்குதிருசியங்கட்கும்

புறத்தில் பிரஹ்மப பிரபஞ்சங்கட்கும் சிறிதும் பேதம தெரியவொட்டாமல மறைக்கின்றது இதுவே சமசார காரணம. ஆத்மசந்நிதியி லடுததிருக்கும் லிங்கதேகத் தோடு கூடிய சிதாபாசனுகிய ஜீவனே வியாவகாரிகன். இநத ஜீவத்வம ஆரோபத்தால சாக்ஷியிற் பிரகாசிக கின்றது. ஆவரணம நஷ்டமாயின பேதம தெரிகிறது, ஆரோபம இல்லாமற போகிறது. அஙஙனமே, பிரஹ்மப பிரபஞசபேதம தெரியவொட்டாது மறைத்துளள ஆவரணவசததாலேயே பிரஹ்மம நானுரூபமாய்ப பிர காசிக்கின்றது ஆவரணம் நஷ்டமானுல அவ்விரண்டிற கும பேதம தெரிகிறது; பிரபஞசவிகாரஙக ளவையும பிரஹ்மததி லிருக்கிறதில்லை.

அஸ்தி, பாதி, பிரியம, நாமம், ரூபம என்னும் ஐநது அமசஙகளில சச்சிதானந்தமான முநதின மூன்றும பிரஹ்மரூபம; நாமரூபஙகள் பிரபஞசரூபம. சசசிதானந தங்கள் ஆகாசாதி பஞச பூதங்களிலும, தேவ, திரியக், மனுஷ்யர்களிலும் அபின்னமாயிருக்கின்றன. நாமரூபங் களோ பின்னமா யிருக்கின்றன ஆதலால், நாமரூபங களை யுபேக்ஷித்து ஸச்சிதானநதததற்பரனுய், ஹிருதயத திலோ வெளியிலோ எப்போதும சமாதி செய்ய வேண்டும.

ஸவிகற்பம், நிர்விகற்பம என ஹிருதயத்திற் செய் யும சமாதி இரண்டுவிதம. ஸவிகற்ப சமாதியும திருசி யானுவிததம, சப்தானுவிததம் எனப பின்னு மிருவகை. காமாதி திருசியசித்தவிருத்திகட்குச சாக்ஷியாய்த் தன் னைச சிநதிப்பது ஆநதரதிருசியானுவித்த ஸவிகறபசமாதி. 'நான் அசஙக சொப்பிரகாச ஸசசிதானநத அத்வைத ஸவரூபன்' என்றறிவது ஆநதரசபதானுவித்த ஸவிகறப சமாதி. இவற்றுலுண்டாகும சுவானுபவரசாவேசததால

திருசியம சபதம் இரண்டையும் விட்டு நிவாதஸ்தலதீபம் போல நிச்சலமா யிருபபது ஆந்தரநிர்விகற்பசமாதி. ஹிருதயத்திற்போலவே வெளியிலும் திருசியவஸ்துக் களின் நாமரூபங்களை யுபேக்ஷித்து ஸத்ரூபத்தைப் பாரப் பது பாஹயதிருசியானுவிதத ஸவிகறபசமாதி அச் சச்சி தானந்த வஸ்துவையே அகண்டைகரஸபிரஹமம் என விடாதறிவது பாஹயசபதானுவித்த ஸவிகற்பசமாதி. இவ் விரண்ட னனுபவத்தால் நிஸதரஙக சமுத்திரம் போல் அகண்டமாய் நிசசலமா யிருப்பது பாஹய நிர்விகற்ப சமாதி. இந்த ஷட்சமாதிகளாலும நிரநதரம் காலநதளள வேண்டும். இவற்றால் தேகாபிமானம் நீஙகி ஸதா பர மாதமாவிலேயே ஸ்திதிசெய்யும் மனம எங்கெங்கு செல் லுமோ அஙகெலலாம் சமாதியே இந நிரநதர சமாதிப் பழககத்தால் அப் பராவரமான பரமாத்மாவை சாக்ஷாத் கரித்தமாத்திரத்தில், ஹிருதயககிரநதி பேதிக்கப்படும், சகல சம்சயஙகளும் நஷ்டமாம்; கர்மஙகள நாசமுறும்.

அவச்சின்னன், சிதாபாசன(வியாவகாரிகன்), ஸவபந கல்பிதன் என்னும மூவிதஜீவரில் அவசசின்னன் பார மார்த்திகன். இவனும கற்பிதனே; அவச்சேத்தியமான சொரூபமே வாஸதவம. ஆரோபததால் இவனில் ஜீவத் வததைக் கற்பிப்பதன்றி இவன் ஸவபாவததில் பிரஹ மமே இந்தப பாரமாரத்திகஜீவனுக்கே பூர்ண பிரஹ மததோடு ஏகத்வம் 'தத்துவமஸி' யாதி மகாவாக்கியங் களாற் சொலலப்படுகிறதன்றி இதரஜீவாக் கல்ல. பிரஹ மததில் அநாதிகற்பிதமான ஆவரண விக்ஷேபாத்மிகை யான மாயை, அவ் வகண்டபிரஹமத்தை மறைத்து ஜகத்து ஜீவாகளைக் கற்பிக்கின்றது. புததியிலிருக்கும் சிதாபாச னை கற்பிதஜீவனே, கர்த்தா, போக்தா. பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சமனைத்தும் போக்கிய ரூபம. அநாதிமுதல்

மோக்ஷம்வரை வியவகாரத்திருத்தலால், இந்த ஜீவஜக மிரண்டும் வியாவகாரிகம். இவ் வியாவகாரிகனிலிருக்கும் ஆவரணவிக்ஷேபரூபநித்திராசக்தி இவனை மறைத்து, முன் பார்த்ததும நூதனமுமான ஜீவஜகத்தை சொப்பனத்திற் கற்பிக்கின்றது. பிரதீதிகால மாத்திர மிருத்தலால் சொப்பனத்தினின்று முணர்ந்தவாக்குப பின் சொப்பனமின்மையால் பிராதிபாஸிக ஜீவஜகமிரண்டும் பிராதிபாஸிக மாம. பிராதிபாஸிகஸவப்நததைப் பிராதிபாஸிகன் சத்தியமாயும் வியாவகாரிகன் அசத்தியமாயும, வியாவகாரிக ஜகத்தை வியாவகாரிகன் மெய்யாயும் பாரமார்த்திகன் பொய்யாயு மறிகிறான். பாரமார்த்திகனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடுள்ள ஏகத்வம் பாரமார்த்திகமே. அவ் வேகத்வத்தை யறிந் தொன்றையும் பார்ப்பதில்லை. பார்க்கின் மிதைதயே.

ஜலதர்மமான மாதுர்யம், திரவத்துவம், சைத்தியம் இவை அலையிலும அதிலுள்ள நுரையிலு மிருப்பதுபோல ஆத்மாவின் சச்சிதானந்த தர்மங்கள் தன்னிற் கற்பித சம்பந்தத்தால் வியாவகாரிகனிலும அவன் மூலமாய்ப பிராதிபாஸிகனிலும் கலந்திருக்கின்றன. நுரை சைத்தியாதி அதன் தாமங்கள அலையிலும், அலை யதன் திரவத்துவாதி தர்மங்கள் ஜலத்திலும் லயித்து முன்போல் சமுத்திரமாத்திரமே யிருப்பதுபோல, பிராதிபாஸிகன் அவனது தர்மங்கள் வியாவகாரிகனிலும், வியாவகாரிகன் அவனது தர்மங்கள் பாரமார்த்திகனிலும் லயித்துப பூர்வம்போல் சச்சிதானந்த பிரஹ்மமாத்திரமே பிரகாசிக்கின்றது.

திருக்குதிருசியவிவேகம் சம்பூர்ணம்

ஓம தத்ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து.

அருண்மொழித் தொகுப்பு

நானார்?

சகல ஜீவர்களும் துக்கமென்ப தின்றி எப்போதும் சுகமாயிருக்க விரும்புவதாலும், யாவருக்கும் தன்னிடத் திலேயே பரம பிரிய மிருப்பதாலும், பிரியத்திற்கு சுகமே காரண மாதலாலும், மனமற்ற நித்திரையில் தின மனுபவிக்கும் தன் சுபாவமான அச் சுகத்தை யடையத் தன்னைத் தா னறிதல் வேண்டும் அதற்கு நானார்? என்னும் ஞான விசாரமே முக்கிய சாதனம்

நானார்? ஸப்த தாதுக்களா லாகிய ஸ்தூலதேகம் நானன்று, சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரஸ, கந்தமென்னும் பஞ்ச விஷயங்களையும் தனித்தனியே அறிகின்ற சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷுஸ், ஜிஹ்வை, கிராண மென்கிற ஞானேந்திரியங்க ளைந்தும் நானன்று வசனம், கமனம், தானம், மலவிசர்ஜனம், ஆனந்தித்தல் என்னும் ஐந்து தொழில்களையும் செய்கின்ற வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம் என்னும் கன்மேந்திரியங்களைந்தும் நானன்று. சுவாஸாதி ஐந்தொழில்களையும் செய்கின்ற பிராணாதி பஞ்ச வாயுக்களும் நானன்று. நினைக்கின்ற மனமும் நானன்று. சர்வ விஷயங்களும் சர்வ தொழில்களு மற்று, விஷய வாசனைகளுடன் மாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும் அஞ்ஞானமும் நானன்று. மேற்சொல்லிய யாவும் நானல்ல, நானல்ல வென்று நேதி செய்து தனித்து நிற்கும் அறிவே நான். அறிவின் சொரூபம் சச்சிதானந்தம்.

சர்வ அறிவிற்கும் சர்வ தொழிற்குங் காரண மாகிய மன மடங்கினால் ஜகதிருஷ்டி நீங்கும். கற்பித ஸர்ப்ப ஞானம் போனாலொழிய அதிஷ்டான ரஜ்ஜு ஞானம் உண்டாகாததுபோல, கற்பிதமான ஜகதிருஷ்டி நீங்கினாலொழிய அதிஷ்டான சொரூபதரிசன முண்டாகாது.

மனமென்பது ஆத்மசொரூபத்தி லுள்ள ஓர் அதிசய சக்தி. அது சகல நினைவுகளையும் தோற்றுவிக்கின்றது. நினைவுகளையெல்லாம் நீக்கிப் பார்க்கின்றபோது, தனியாய் மனமென்றோர் பொருளில்லை; ஆகையால் நினைவே மனதின் சொரூபம். நினைவுகளைத் தவிர்த்து ஜகமென்றோர் பொருள் அன்னியமா யில்லை. தூக்கத்தில் நினைவுகளில்லை, ஜகமுமில்லை; ஜாக்ர சொப்பனங்களில் நினைவுகளுள, ஜகமும் உண்டு. சிலந்திப்பூச்சி எப்படித் தன்னிடமிருந்து வெளியில் நூலை நூற்று மறுபடியும் தன்னுள் இழுத்துக் கொள்ளுகிறதோ அப்படியே மனமும் தன்னிடத்திலிருந்து ஜகத்தைத் தோற்றுவித்து மறுபடியும் தன்னிடமே ஒடுக்கிக்கொள்ளுகிறது. மனம் ஆத்மசொரூபத்தினின்று வெளிப்படும்போது ஜகம் தோன்றும். ஆகையால் ஜகம் தோன்றும்போது சொரூபம் தோன்றாது; சொரூபம் தோன்றும் (பிரகாசிக்கும்) போது ஜகம் தோன்றாது. மனதின் சொரூபத்தை விசாரித்துக் கொண்டேபோனால் 'தானே' மனமாய் முடியும். 'தான்' என்பது ஆத்ம சொரூபமே. மனம் எப்போதும் ஒரு ஸ்தூலத்தை யனுசரித்தே நிற்கும்; தனியாய் நில்லாது. மனமே சூக்ஷ்மசரீர மென்றும் ஜீவனென்றும் சொல்லப் படுகிறது.

இந்தத் தேகத்தில் நான் என்று கிளம்புவ தெதுவோ அதுவே மனமாம். நானென்கிற நினைவு தேகத்தில் முதலில் எந்தவிடத்திற் றோன்றுகின்றதென்று விசாரித்தால்

ஹ்ருதயத்திலென்று தெரியவரும். அதுவே மனதின் பிறப்பிடம். நான், நான் என்று கருதிக்கொண்டிருந் தாலுங்கூட அவ்விடத்திற் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும். மனத்தில் தோன்றும் நினைவுக ளெல்லாவற்றிற்கும் நானென்னும் நினைவே முதல் நினைவு இது எழுந்தபிறகே ஏனைய நினைவுகள் எழுகின்றன. தன்மை தோன்றிய பிறகே முன்னிலை படர்க்கைகள் தோன்றுகின்றன; தன்மையின்றி முன்னிலை படர்க்கைக ளிரா.

நானார் எனனும் விசாரணையினாலேயே மனமடங்கும். நானார் என்னும் நினைவு மற்ற நினைவுகளையெல்லா மழித்துப் பிணஞ்சுடு தடிபோல் முடிவில் தானுமழியும். பிற வெண்ணங்க ளெழுந்தா லவற்றைப் பூர்த்திபண்ணு வதற்கு எத்தனியாமல் அவை யாருக் குண்டாயின? என்று விசாரிக்கவேண்டும். எத்தனை எண்ணங்க ளெழினுமென்ன? ஜாக்கிரதையாய் ஒவ்வோரெண்ணமும் கிளம்பும்போதே இது யாருக் குண்டாயிற்று? என்று விசாரித்தால் எனக்கென்று தோன்றும். நானார்? என்று விசாரித்தால் மனம் தன் பிறப்பிடத்திற்குத் திரும்பி விடும்; எழுந்த வெண்ணமு மடங்கிவிடும். இப்படிப் பழகப் பழக மனத்திற்குத் தன் பிறப்பிடத்திற் றங்கி நிற்கும் சக்தி அதிகரிக்கின்றது. சூக்ஷ்மமான மனம், மூளை இந்திரியங்கள் வாயிலாய் வெளிப்படும்போது ஸ்தூலமான நாமரூபங்கள் தோன்றுகின்றன; ஹ்ருதயத் தில் தங்கும்போது நாமரூபங்கள் மறைகின்றன. மனத்தை வெளிவிடாமல் ஹ்ருதயத்தில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதற்குத்தான் 'அகமுகம்' அல்லது 'அந்தர் முகம்' என்று பெயர். ஹ்ருதயத்திலிருந்து வெளிவிடு வதற்குத்தான் 'பகிர்முக' மென்று பெயர். இவ்விதமாக மனம் ஹ்ருதயத்திற் றங்கவே, எல்லா நினைவுகளுக்கும்

மூலமான நான் என்பது போய் எப்பொழுதுமுள்ள தான் மாத்திரம் விளங்கும் நான் எனனும் நினைவு கிஞ்சித்து மில்லா விடமே சொரூப மாகும் அதுவே 'மௌன' மெனப்படும் இவ்வாறு சும்மாவிருப்பதற்குத்தான் 'ஞானதிருஷ்டி' யென்று பெயர் சும்மா விருப்பதாவது மனத்தை ஆன்மசொரூபத்தில லயிக்கச் செய்வதே அன்றி, பிறாகருத்தறிதல, முக்காலமுணாதல், தூர தேசத்தில நடப்பன வறிதல ஆகிய இவை ஞானதிருஷ்டி யாகமாட்டா

யதார்த்தமாயுள்ளது ஆத்மசொரூப மொன்றே. ஜக ஜீவ ஈசவரர்கள, சிப்பியில் வெள்ளிபோ லதிற் கற்பனை கள. இவைமூன்று மேககாலத்திற் றோன்றி ஏககாலத்தில் மறைகின்றன. சொரூபமே ஜகம, சொரூபமே நான்; சொரூபமே ஈச்வரன்; எல்லாம சிவசொரூபமாம்

மனம் அடங்குவதற்கு விசாரணையைத் தவிர வேறு தகுந்த உபாயங்களில்லை மற்ற உபாயங்களினு லடக்கினுல மனம அடங்கினுற்போலிருந்து மறுபடியும கிளம்பிவிடும் பிராணுயாமத்தாலும் மனமடங்கும; ஆனுல பிராண னடங்கியிருக்கும்வரையில் மனமு மடங்கியிருந்து, பிராணன் வெளிப்படும்போது தானும வெளிப்பட்டு வாசனைவயத்தா யலையும் மனத்திற்கும் பிராணனுக்கும பிறப்பிட மொன்றே நினைவே மனத்தின் சொரூபம். நானென்னும் நினைவே மனத்தின் முதல் நினைவு, அதுவே யகங்காரம. அகங்கார மெங்கிருந்து உற்பத்தியோ, அங்கிருந்துதான் மூச்சும கிளம்புகின்றது. ஆகையால் மன மடங்குமபோது பிராணனும், பிராண னடங்கும் போது மனமு மடங்கும. ஆனுல் சுழுத்தியில் மனமடங்கி யிருந்தபோதிலும் பிராண னடங்கவில்லை தேகத்தின் பாதுகாப்பின் நிமித்தமும், தேகமானது மரித்து விட்

டதோ வென்று பிறர் ஐயுறு வண்ணமும இவ்வாறு ஈசவர நியதியால ஏற்பட்டிருககிறது ஜாககிரத்திலும் சமாதியிலும மன மடங்குகிறபோது பிராண னடங்குகிறது பிராணன் மனத்தின் ஸதூலரூப மெனபபடும் மரண காலம வரையில் மனம பிராணனை உடலில் வைததுக் கொண்டிருந்து, உடல மரிககுங் காலததில் அதனைக் கவர்ந்து கொண்டு போகின்றது. ஆகையால பிராணுயாமம மனத்தையடக்க சகாயமாகுமே யனறி மனோ நாசஞ் செய்யாது.

பிராணுயாமம போலவே மூாத்திததியானம, மந்திர ஜபம, ஆகாரநியம மென்பவைகளும மனத்தை யடக்கும் சகாயங்களே மூர்ததிததியானததாலும், மநதிரஜபததாலும மனம ஏகாககிரததை யடைகிறது சதா சலித்துக் கொண்டிருக்கும் யானையின் துதிக்கையில் ஒரு சங்கிலியைக் கொடுததால் அவயானை எபபடி வேறொன்றையும் பற்றும லதையே பற்றிககொணடு செலலுமோ, அப்படியே சதா சலித்துக்கொண்டிருக்கும மனமும, அதனை ஏதோ ஒரு நாமம அல்லது ரூபத்திற பழககினல் அதையே பற்றிக்கொண்டிருககும. மனம அளவிறநத நினைவுகளாய் விரிகின்றபடியால ஒவ்வொரு நினைவும அதி பலவீனமாகப் போகின்றது. நினைவுக ளடஙக வடங்க ஏகாக்கிரத்தன்மை யடைநது, அதனற் பலத்தை யடைநத மனத்திற்கு ஆத்ம விசாரம் சுலபமாய் சித்திக்கும். எல்லா நியமங்களிலுஞ் சிறந்த மித ஸாத்விக ஆகாரநியமத்தால் மனததின் ஸதவ குணம் விருத்தியாகி, ஆத்மவிசாரத்திற்கு சகாய முண்டாகிறது.

தொன்றுதொட்டு வருகின்ற விஷயவாசனைகள் அளவற்றனவாய்க் கடலலைகள்போற் ரேன்றினும அவையாவும் சொரூபத்யானம் கிளம்பக் கிளமப அழிந்துவிடும. அத்

தன்னை வாசனைகளு மொடுங்கி, சொரூபமாத்திரமா யிருக்க முடியுமா வென்னும் சந்தேகநினைவுக்கு மிடங்கொடாமல், சொரூபத்யானத்தை விடாப்பிடியாய்ப் பிடிக்கவேண்டும். ஒருவன் எவ்வளவு பாபியாயிருந்தாலும், 'நான் பாபியா யிருக்கிறேனே! எப்படிக் கடைத்தேறப்போகிறே' னென்றேங்கி யழுதுகொண்டிராமல், தான் பாபி என்னு மெண்ணத்தையு மறவே யொழித்து சொரூபத்யானத்தி லூக்கமுள்ளவனாக விருந்தால் அவன் நிச்சயமா யுருப் படுவான்.

மனத்தின்கண் எதுவரையில் விஷயவாசனைக ளிருக் கின்றனவோ, அதுவரையில் நானாரென்னும் விசாரணையும் வேண்டும். நினைவுகள் தோன்றத் தோன்ற அப்போதைக் கப்போதே அவைகளை யெல்லாம் உற்பத்திஸ்தானத் திலேயே விசாரணையால் நசிப்பிக்கவேண்டும். அன்னி யத்தை நாடாதிருத்தல் வைராக்கியம் அல்லது நிராசை; தன்னை விடாதிருத்தல் ஞானம் உண்மையி லிரண்டு மொன்றே முத்துக்குளிப்போர் தம் மிடையிற் கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு மூழ்கிக் கடலடியிற் கிடக்கும் முத்தை எப்படி எடுக்கிறார்களோ, அப்படியே ஒவ்வொருவனும் வைராக்கியத்துடன் தன்னுள் ளாழ்ந்து மூழ்கி ஆத்ம முத்தை யடையலாம். ஒருவன் தான் சொரூபத்தை யடையும் வரையில் நிரந்தர சொரூபஸ்மரணையைக் கைப் பற்றுவானாயின் அது வொன்றே போதும். கோட்டைக் குள் எதிரிக ளுள்ளவரையில் அதிலிருந்து வெளியே வந்துகொண்டேயிருப்பார்கள். வரவர அவர்களை யெல்லாம் வெட்டிக்கொண்டேயிருந்தால் கோட்டை கைவசப்படும்.

கடவுளும் குருவும் உண்மையில் வேறல்லர். புலி வாயிற்பட்டது எவ்வாறு திரும்பாதோ, அவ்வாறே

குருவி னருட்பார்வையிற் பட்டவர்கள் அவரால ரக்ஷிக் கப்படுவரே யன்றி யொருக்காலும கைவிடப்படார்; எனினும, குரு காட்டிய வழிபபடி தவறாது நடகக வேண்டும்.

ஆன்மசிநதனையைத் தவிர வேறு சிநதனை கிளம்புவ தற்குச சற்று மிடஙகொடாமல ஆதமநிஷ்டாபரனா யிருப் பதே தன்னை ஈசனுக் களிபபதாம ஈசன்பேரில எவ்வ ளவு பாரத்தைப் போட்டாலும, அவ்வளவையும அவர் வகித்துக்கொளளுகிறார். சகல காரியஙகளையும் ஒரு பர மேசவர சகதி நடத்திக்கொண்டிருககிறபடியால, நாமு மதற் கடங்கியிராமல, இபபடிசசெய்யவேணடும, அபப டிச் செய்யவேண்டு மென்று ஸதா சிநதிப்பதேன? புகை வணடி சகல பாரங்களையும தாஙகிககொண்டு போவது தெரிநதிருநதும, அதி லேறிககொண்டு போகும நாம நம முடைய சிறிய மூட்டையையு மதிற் போட்டுவிட்டு சுகமா யிராமல், அதை நமது தலையிற் றாஙகிககொண்டு ஏன் கஷ் டப்படவேணடும?

சுகமென்பது ஆத்மாவின் சொரூபமே; சுகமும் ஆத்ம சொரூபமும வேறனறு. ஆதமசுகம ஒனறே யுள்ளது; அதுவே ஸத்யம. பிரபஞ்சப பொருள் ஒன்றி லாவது சுக மென்பது கிடையாது அவைகளிலிருந்து சுகம கிடைப்பதாக நாம நமது அவிவேகத்தால் நினைக கின்றோம. மனம வெளியில வரும்போது துக்கததை யனுபவிக்கிறது. உண்மையில் நமது எண்ணங்கள பூாத்தி யாகுமபோதெல்லாம் அது தன்னுடைய யதாஸதானத் திறகுத் திருமபி ஆத்மசுகததையே யனுபவிககிறது. அப் படியே தூக்கம, சமாதி, மூாச்சை காலஙகளிலும, இச்சிதத பொருள கிடைககிற போதும, வெறுத்த பொருளுககுக் கேடுண்டாகும போதும மனம அநதர்முகமாகி ஆதம

சுகத்தையே யனுபவிக்கிறது. இப்படி மனம் ஆத்மாவை விட்டு வெளியே போவதும், உள்ளே திரும்புவதுமாக ஓய்வின்றி யலைகிறது. மரத்தடியில் நிழல் சுகமாயிருக்கிறது. வெளியில் சூரியவெப்பம் கொடுமையா யிருக்கிறது வெளியி லலையு மொருவன் நிழலிற் சென்று குளிர்ச்சி யடைகிறான். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் வெளிக்கிளம்பி வெப்பத்தின் கொடுமைக் காற்றாது, மறுபடியும் மரத்தடிக்கு வருகிறான். இவ்வாறு நிழலினின்று வெளியிற் போவதும், வெயிலினின்று நிழலிற் செல்வதுமாயிருக்கிறான். இப்படிச் செய்கிறவன் அவிவேகி. ஆனால் விவேகியோ நிழலைவிட்டு நீங்கான். அப்படி, ஞானியின் மனமும் பிரஹ்மத்தை விட்டு நீங்குவதில்லை. ஆனால் அஞ்ஞானியின் மனமோ பிரபஞ்சத்தி லுழன்று துக்கப்படுவதும், சிறிது நேரம் பிரஹ்மத்திற்குத் திரும்பி சுகமடைவதுமாயிருக்கிறது. ஜகமென்பது நினைவே. ஜகம் மறையும்போது அதாவது நினைவற்றபோது மனம் ஆனந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது; ஜகம் தோன்றும்போது அது துக்கத்தை யனுபவிக்கின்றது.

இச்சா ஸங்கல்ப யத்நமின்றி யெழுந்த ஆதித்தன சன்னிதி மாத்திரத்தில் காந்தக்கல் அக்கினியைக் கக்குவதும், தாமரை மலர்வதும், நீர் வற்றுவதும், உலகோர் தத்தங் காரியங்களிற் பிரவிருத்தித்து இயற்றி யடங்குவதும், காந்தத்தின்முன் ஊசி சேஷ்டிப்பதும் போல ஸங்கல்ப ரகிதராயிருக்கும் ஈசன சன்னிதான விசேஷ மாத்திரத்தால நடக்கும் முத்தொழில் அல்லது பஞ்ச கிருத்தியங்கட் குட்பட்ட ஜீவர்கள் தத்தம் கர்மானுசாரம் சேஷ்டித்த தடங்குகின்றனர். அன்றி, அவர் ஸங்கல்ப ஸஹித ரல்லர். ஒரு கருமமு மவரை யொட்டாது. அது லோககருமங்கள் சூரியனை யொட்டாததும், ஏனைய சதுர்

பூதங்களின் குணகுணங்கள் வியாபகமான ஆகாயத்தை யொட்டாததும போலும.

எந நூலிலும் முகதி யடைவதற்கு மனத்தை யடக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளபடியால் மனோ நிக்ர கமே நூலகளின் முடிவான கருதது என்றறிநதுகொண்ட பினபு நூலகளை யளவினறிப படிப்பதாற் பயனிலலை மனத்தை யடககுவதற்குத் தன்னை யாரென்று விசாரிக்க வேண்டுமே யலலாமல எபபடி நூல்களில விசாரிபபது? தன்னைத் தன்னுடைய ஞானககண்ணாறறுனே யறியவேண் டும ராமன் தன்னை ராமனென்றறியக கண்ணாடி வேண் டுமா? 'தான' பஞசகோசஙகளுககுள் ளிருப்பது; நூல் களோ அவறறிற்கு வெளியிலிருபபவை. ஆகையால் பஞ்ச கோசஙகளையும நீககி விசாரிககவேணடிய தன்னை நூல் களில விசாரிபபது வீணே. பநதத்திலிருக்கும் தான் யாரென்று விசாரித்து, தன் யதார்த்த சொரூபத்தைத் தெரிநதுகொளவதே முகதி சதாகாலமும மனத்தை ஆத்மாவில வைத்திருப்பதற்குத்தான் 'ஆதமவிசார' மெனறு பெயர், தியானமோ தன்னை ஸசசிதானந்த பிரஹமமாக பாவிபபது. கற்றவை யனைத்தையும் ஒரு காலததில மறககவேண்டிவரும்.

குபபையைக் கூட்டித் தளளவேண்டிய ஒருவன் அதை யாராய்வதா லெபபடிப் பயனிலலையோ அபபடியே தன்னையறியவேண்டிய ஒருவன் தன்னை மறைததுககொண் டிருக்கும் தததுவஙக ளனைததையும சேர்ததுத் தளளி விடாமல் அவை இத்தனை யென்று கணககிடுவதாலும், அவற்றின் குணங்களை ஆராய்வதாலும் பயனிலலை. பிரபஞ் சத்தை ஒரு சொபபனததைபபோ லெண்ணிக்கொளள வேண்டும.

சுகத்தையே யனுபவிக்கிறது. இப்படி மனம் ஆத்மாவை விட்டு வெளியே போவதும், உள்ளே திரும்புவதுமாக ஓய்வின்றி யலைகிறது. மரத்தடியில நிழல் சுகமாயிருக்கிறது. வெளியில் சூரியவெப்பம கொடுமையா யிருக்கிறது. வெளியி லலையு மொருவன் நிழலிற் சென்று குளிர்ச்சி யடைகிறான். சிறிது நேரத்திற்குப பின் வெளிக்கிளம்பி வெப்பத்தின் கொடுமைக் காற்றது, மறுபடியும மரத்தடிக்கு வருகிறான். இவ்வாறு நிழலினின்று வெளியிற் போவதும, வெயிலினின்று நிழலிற் செலவதுமாயிருக்கிறான். இப்படிச் செய்கிறவன் அவிவேகி. ஆனால் விவேகியோ நிழலைவிட்டு நீங்கான். அப்படி, ஞானியின மனமும் பிரஹ்மத்தை விட்டு நீங்குவதில்லை. ஆனால் அஞ்ஞானியின் மனமோ பிரபஞ்சத்தி லுழன்று துக்கப்படுவதும, சிறிது நேரம பிரஹ்மத்திற்குத் திரும்பி சுகமடைவதுமாயிருக்கிறது. ஜகமென்பது நினைவே. ஜகம் மறையும்போது அதாவது நினைவற்றபோது மனம ஆனந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது; ஜகம தோன்றும்போது அது துக்கத்தை யனுபவிக்கின்றது.

இச்சா ஸங்கல்ப யத்நமின்றி யெழுந்த ஆதித்தன சன்னிதி மாத்திரத்தில் காந்தக்கல் அக்கினியைக் கக்குவதும, தாமரை மலாவதும், நீர வற்றுவதும, உலகோர் தத்தம காரியங்களிற் பிரவிருத்தித்து இயற்றி யடங்குவதும, காந்தத்தின்முன் ஊசி சேஷ்டிப்பதும் போல ஸங்கல்ப ரகிதராயிருக்கும ஈசன சன்னிதான விசேஷ மாத்திரத்தால நடக்கும முத்தொழில அல்லது பஞ்ச கிருத்தியங்கட் குட்பட்ட ஜீவர்கள தத்தம காமானுசாரம சேஷ்டித் தடங்குகின்றனர். அன்றி, அவர் ஸங்கல்ப ஸஹித ரல்லா. ஒரு கருமமு மவரை யொட்டாது. அது லோககருமங்கள் சூரியனை யொட்டாததும, ஏனைய சதுர்

பூதங்களின் குணாகுணங்கள் வியாபகமான ஆகாயத்தை யொட்டாததும் போலும்.

எந் நூலிலும் முக்தி யடைவதற்கு மனத்தை யடக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டுள்ளபடியால் மனோ நிக்ரகமே நூல்களின் முடிவான கருத்து என்றறிந்துகொண்ட பின்பு நூல்களை யளவின்றிப் படிப்பதாற் பயனில்லை. மனத்தை யடக்குவதற்குத் தன்னை யாரென்று விசாரிக்க வேண்டுமே யல்லாமல் எப்படி நூல்களில் விசாரிப்பது? தன்னைத் தன்னுடைய ஞானக்கண்ணாற்றானே யறியவேண்டும் ராமன் தன்னை ராமனென்றறியக் கண்ணாடி வேண்டுமா? 'தான்' பஞ்சகோசங்களுக்குள் ளிருப்பது; நூல்களோ அவற்றிற்கு வெளியிலிருப்பவை ஆகையால் பஞ்சகோசங்களையும் நீக்கி விசாரிக்கவேண்டிய தன்னை நூல்களில் விசாரிப்பது வீணே. பந்தத்திலிருக்கும் தான் யாரென்று விசாரித்து, தன் யதார்த்த சொரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்வதே முக்தி சதாகாலமும் மனத்தை ஆத்மாவில் வைத்திருப்பதற்குத்தான் 'ஆத்மவிசார' மென்று பெயர், தியானமோ தன்னை ஸச்சிதானந்த பிரஹ்மமாக பாவிப்பது. கற்றவை யனைத்தையும் ஒரு காலத்தில் மறக்கவேண்டிவரும்.

குப்பையைக் கூட்டித் தள்ளவேண்டிய ஒருவன் அதை யாராய்வதா லெப்படிப் பயனில்லையோ அப்படியே தன்னையறியவேண்டிய ஒருவன் தன்னை மறைத்துக்கொண்டிருக்கும் தத்துவங்க ளனைத்தையும் சேர்த்துத் தள்ளிவிடாமல் அவை இத்தனை யென்று கணக்கிடுவதாலும், அவற்றின் குணங்களை ஆராய்வதாலும் பயனில்லை. பிரபஞ்சத்தை ஒரு சொப்பனத்தைப்போ லெண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஜாக்ரம் தீர்க்கம்; சொப்பனம் க்ஷணிக மென்பது தவிர வேறு பேதமில்லை. ஜாகரத்தில் நடக்கும் விவகாரங்க ளெல்லாம எவ்வளவு உண்மையாகத் தோன்றுகின் றனவோ அவ்வளவு உண்மையாகவே சொபபனததில் நடக்கும விவகாரஙகளும அககாலததிற் றோன்றுகின்றன. சொப்பனத்தில் மனம வேறொரு தேகததை யெடுததுக் கொளளுகிறது ஜாக்ரம சொபபன மிரண்டிலும நினைவு களும நாமரூபஙகளும ஏககாலததில நிகழ்கினறன

நலலமன மென்றும கெட்டமன மென்று மிரண்டு மனங்களிலலை மனமொன்றே வாசனைகளே சுபமென் றும அசுபமென்று மிரண்டுவிதம. மனம சுபவாசனை வயத்ததாய் நிற்குமபோது நலலமனமென்றும், அசுப வாசனை வயதததாய் நிற்குமபோது கெட்டமனமென்றும் சொல்லபபடும பிறா எவவளவு கெட்டவர்களாயத் தோன்றினும அவர்களை வெறுக்தலாகாது. விருபபு வெறுபபுக ளிரண்டும வெறுககததக்கன. பிரபஞ்சவிஷ யஙகளி லதிகமாய் மனத்தை விடக்கூடாது. சாததிய மானவரையில், அன்னியர் காரியத்திற பிரவேசிககக் கூடாது. பிறருக கொருவன் கொடுபப தெல்லாம் தனக்கே கொடுததுக்கொளளுகிறுன். இவ வுணமையை யறிந்தால் எவன்தான் கொடாதொழிவான் ?

தானெழுநதால் சகலமு மெழும்; தானடங்கினுல சகலமு மடஙகும எவ்வளவுக்கெவவளவு தாழ்நது நடக் கிறேமோ அவவளவுக்கவவளவு நன்மையுண்டு. மனத்தை யடக்கிககொண் டிருநதால் எஙகேயிருநதாலு மிருக்கலாம்.

முற்றிற்று.

விசாரசங்கிரகம்

I. நான் யார்?

அவதாரிகை

இதில, "நான் யார?" என்கிற ஆதமவிசாரம் செய்ய வேணடிய மாாககம் தெளிவாகக கூறபபடுகிறது.

1 ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் சுபாவமாய், நான் போனேன், வநதேன, இருநதேன், செய்தேனென எல்லா விஷயங்களிலும நானென்று ஒரு போதம தோற்றுகிற தலலவா? அது ஏதென்று விசாரிககில, போதல முதலிய தொழிலகள் தேகததினவே யன்றி வேறன்மையால், தேகமே நானென றன்றோ சொலலுவதாய்த் தோற்று கிறது தேகமோ பிறநததறகு முன இல்லாததாலும், பஞசபூதாதமக மானதாலும, சுழுத்தியில் இலலாமை யாலும, பிணமாய்ப போவதாலும, அதை நானென்னும் போதமாகச சொலலககூடுமா? கூடாதே இபபடி தேகததைதக குறிதது அவாந்தரமாய் நானென் றெழும் போதமே தறபோத மென்றும், அகஙகார மென்றும, அவித்தையென்றுட, மாயையென்றும, மலமென்றும், ஜீவனென்றும், பலவிதமாயச் சொலலப்படுகிறது இதைப பற்றி விசாரியாதிருககலாமா? விசாரிபபதற் கலலவா சகல சாஸதிரங்களும ஏற்பட்டு அத் தறபோத நாசமே

முத்தி யென்று கோஷிக்கின்றன. விசாரிப்ப தெப்படி என்னில், கட்டை முதலிய போலும் ஜடமான இச்சரீரம், நானென்று ஸ்புரித்து வழங்கிவருமா? வராதே. ஆத லால், பிணமான தேகத்தைப் பிணம போலவே இருத்தி, வாக்காலும நானென்று சொல்லாமலிருந்து, இபபோது நானென விளங்குவது எதுவென்று கூர்மையாய் விசா ரித்தால், அபபோது ஹிருதயததில், நான் நான் என்று சத்தமில்லாமல், தனககுததானே ஓாவித ஸ்புரிபபு மாத திரம தோன்றும. அதனை விடாது சும்மா இருநதால், தேகம நானென்னும அகங்காரரூப ஜீவபோதத்தை முற் றிலும நாசமாககி, காபபூர ததிற பற்றிய நெருபபுபோல், தானும சாந்தமாய்விடும. இதுவே மோக்ஷமென்று பெரி யோர்களாலும் சுருதிகளாலும சொல்லபபடுகிறது

2. ஆவரணம ஜீவனை எககாலத்தும மறைக்காது. ஏன்? அஞ்ஞானிகளும் நானென்று சொல்லுவதால் பின் னையோ வென்றால், நான் ஆதமா என்பதை மாத்திரம் மறைதது, நான் தேகமெனத தோற்றுவிக்கிறது. அல்லா மல், நானென்னும ஆதமாவை முறறிலும் தோற்றாமல் மறைததுவிடாது.

3. ஆத்மா சுயமபிரகாச சொரூபம். அதை இப்படி யென்றும் அப்படியென்றும பாவிக்கவேண்டாம. பாவிக் கும நினைபபே பநதம். ஆத்மாவோ இருட்டும் பிரகாசமு மல்லாத தேஜஸானபடியாலே, அதை இவ்விதப பிரகாச மென்று பாவிக்கவேண்டாம் அதுவே ஒரு பநதமாய் முடியும். ஆதமாவோ தானே தன்மயமாய் விளங்கிக கொண்டிருககும். இநத ஆத்மானுசந்தான பகதிரூபத் தியானத்தின் பரிபாகமான அவஸ்தையே ஸமாதியெனப் பட்டு, நிரதிசயானந்த மோக்ஷ கதியைக கொடுககும். மஹான்களும், சுவாத்மானுஸந்தான பக்தி ஒன்றினு

லேயே மோக்ஷ மடையவேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார்கள் நானெனும சங்கற்பரூப தற்போதமே மாயாவிருக்ஷத்தின் வேராகையால, அதனைக கெடுததால், மாயையானது வேரற்ற விருக்ஷம்போலக் கெடும. பகதியென்றும், தியானமென்றும, ஞானமென்றும், அகங்காரத்தைச் சுவாய்க கெடுக்கும இம்மார்க்கத்திற்கே கூறததகும்.

4. தேகம் நானென்பதில், பஞ்சகோச ரூபமான மூன்று தேகஙகளும அடஙகிவிட்டன. அது ஒன்று நீக்கபபட்டால, எலலாம் தானே நீஙகிவிடும. இதைப் பற்றியே மற்ற தேகங்களும ஜீவித்திருப்பதால், பிரததியேகம நீககத் தேவையிலலை நினைப்புமாததிரமே பநதமென்று சுருதிகள முறையிடுவதால், நானெனும் நினைபபு ரூபமான மனதை அவரிடததிலேயே (ஆதமாவிடததிலேயே) இருததிவிட்டு, அவரை மறவாது சும்மா இருபபதே சிரேஷ்டசாதன மெனபது சுருதிகளின் முடிவான ஸித்தாநதம.

II. மனம்

அவதாரிகை

இதில, மனதின் இலக்ஷணமும், அதன் அவஸ்தைகளும், ஸ்தானமும் சுருககமாயும் விளக்கமாயும் கூறபபடுகின்றன.

1. நம் இந்துசாஸ்திரோக்தவிதமாய் நாம் புஜிக்கும் அன்னத்தின் ஸூக்ஷம பாகத்தாற் கெட்டிபபட்டு, ராகத்துவேஷ காமக் குரோதாதிகளால் விருத்தி யடைநது, மனம், புத்தி, சித்தம, அகங்காரமென்னும அந்தக்கரணங்களின் ஸமுதாயமாய், மனம் என்னும பன்மை யொரு

மைப் பெயரையே பெற்றதாய், நினைத்தல், நிச்சயித்தல் முதலிய நாமங்களுள்ளதாய், ஞானத்தால் அறியப்பட்ட திருசியமாய், ஜடமாய், ஜடமாயினும் ஞானத்தின் சேர்க்கையால் தப்தாயப்பிண்டம் போல சேதனம் போலவே தோற்றுவதாய், பரிச்சின்னமாய, அநித்தியமாய், அவயவாகாரமாய், அரக்கு சுவர்ணம் மெழுகுபோல பரிணமமுறுவதாய், ஸாத்வ தத்துவாத்மகமாய், சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்களுக்கு நேத்திராதி ஸ்தானம்போல, ஹிருதய கமலத்தை ஸ்தானமாக வுடையதாய, ஜீவனுக்கு உபாதியாய், தான் ஒரு வஸ்துவை நினைத்து, விருத்திரூபமாய், மூளையில உள்ள அறிவுடன் கூடி, பஞ்சேந்திரியத்துவாரா அவ விஷயங்களை (அறிவோடு கூடியுள்ள) மூளையால கூட்டிக கொடுக்கப்பட்டு, அவ விஷயங்களை நான் அறிந்தேனென்று அறிந்து, அனுபவித்து, திருப்தி யடையப் பட்டதாயுள்ள ஓர் வஸ்து உண்டு ஓர வஸ்துவைச் சாப்பிடலாமா என்று நினைப்பது மனோரூப ஸங்கற்பவிருத்தி, அது நல்லது, பொல்லாதது, சாப்பிடலாம், கூடாது, என்று நிச்சயிப்பது புத்திரூப நிச்சயவிருத்தி. இம மனமே எல்லாத் தத்துவாதமக ஜீவேஸ்வரஜகத்ரூபமா யிருப்பதால், ஞானங்கொண்டு எப்போது ஆத்மாகாரம அடைந்ததோ, அப்போதே எல்லாம் பிரஹ்மமாய்விடும கைவல்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

2. விஷயங்களை அறிய இந்திரியங்கள சகாயமாய் வெளியில இருப்பதால் புறக்கரணம எனப்படும். மனம உள்ளிலிருப்பதால் அககரணம் எனப்படும். (அகம = உள ; புறம = வெளி ; கரணம = அறிதற்குச சாதனமாய் இருப்பது. அககரணம = அந்தககரணம். நினைவு = ஸங்கற்பம. நனவு = ஜாகரம) தேகத்தைக் குறித்தே அந்தர் பஹிர் என்று சொலலுவதன்றி, உண்மையில உள்வெளி

இல்லை தோற்றும் ஸாவமும் உளளே இருக்கிறதன்றி வெளியில் இலலை என்பதை அறிவிகக, எல்லாவற்றையும் ஹிருதய கமலாகாரமாக வர்ணிதது வேதம சொனனது அதுவும ஆத்மாவையனறி இல்லை. தடடான் மெழுகுண் டையில், நாஞு லோக அணுககள எபபடி அடங்கி, ஒரே மெழுகாகக காணபபடுகின்றதோ, அபபடியே சுழுத்தி யில, ஸாவ ஜீவாகளும ஒரே இருட்டாகிற அவித்தையில, அதாவது ஸமஷ்டி-மாயையில், லயிதது ஒன்றுபட்டிருப்ப தால், எஙகும ஒரே இருட்டைக காணகிறார்கள் சுழுத்தி யில் ஸதூல ஸூக்ஷ்ம தேககஙகள இருட்டாகிற மாயையில அடஙகி, ஆத்மாவில் லயித்திருககினறன, இந்த இருட்டி லிருநது அகஙகாரம, அதாவது ஸூக்ஷ்மதேகம உண்டா யிற்று. அகஙகாரம என்பது மனம அலலது ஹிருதயம. அவிதததை என்பது காரண தேகம. இம் மனமே ஆதமா கார மாகவேண்டும

3. மனமென்பது உண்மையில ஞான சொரூபமே; நிாமலமாயிருபபதால் அபபோது அதற்கு மனமென் னும் நாமமிலலை. ஒன்றை ஒன்றாக அறியும விபரீத ஞானமே மனமாகும. அதாவது ஞானமாத்திரமாக இருநத சுததஸதவ மனதானது, தன் ஞான சொரூபத்தை மறநத அவிதததையால தானே தமோகுண வசத்தாய் உலகரூபமாய்ப பரிணமித்து ரஜோகுண வசததாய் அதில் தேகாதிகள தானெனறும, உலகம சத்தியமென்றும, இதன மூலமாக உண்டாகும ராகத்துவேஷாதிகளால் புண்ணியபாப கர்மஙகளைச சமபாதித்து, அவ வாசனையால் ஜனனமரணங்களை அடையும்.

சுழுததி மூர்ச்சையாதிய காலங்களில் எவ்வித ஞான மும் அதாவது தன ஞானமோ அன்னிய ஞானமோ அற்

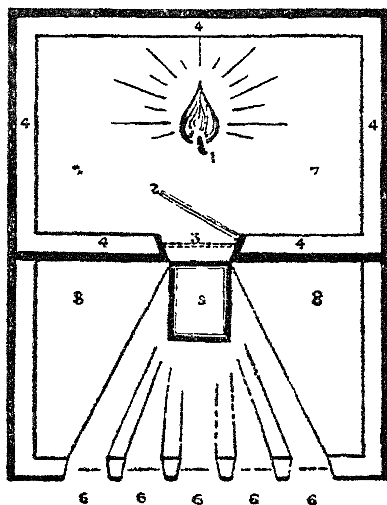
பழு மின்றென்பது எவர்க்கு மநுபவமன்றோ? பின்னர் தூக்கத்தினின்றும 'விழித்தேன்,' மயக்கத்தினின்றும் 'தெளிந்தேன்' என்ற அநுபவம முற்கூறிய நிர்விசேஷ நிலையினின் றுதித்ததோர விசேஷஞானத்தினது தோற்ற மன்றோ? இவ் விசேஷஞானமே விஞ்ஞான மெனப் படுகிறது இவ விஞ்ஞானமானது ஆன்மாவையேனும் அநான்மாவையேனும ஆசரயித்தே விளங்குமல்லாது தனி யாகப் பிரகாசிக்காது இது ஆன்மாவை யாசரயிக்கும போது மெய்ஞ்ஞானம், ஆன்மாகார மனோவிருத்திஞானம், அகண்டாகாரஞான மெனறும, அநானமாவை யாசரயிக் கும்போது அஞ்ஞான மெனறும சொல்லப்படுகிறது. இவ் விஞ்ஞானம ஆன்மாவை யாச்ரயித்து ஆன்மாகார மாக விளங்கும் ஸத்தியே அஹம்ஸ்புரிப்பு எனச் சொல் லப்படுகிறது இந்த ஸ்புரிப்பு வஸ்துவை விட்டுத் தனி யாக இராது. இந்த ஸ்புரிப்பே வஸ்துவை அபரோக்ஷப படுத்தற்கான தக்க குறியாம. என்றாலும் இதுவே வஸ்து நிலை யாகாது இந்த ஸ்புரிப்பானது எதனை ஆசரயித்து விளங்குகிறதோ அந்த மூலமே வஸ்து அல்லது ப்ரஜ்ஞான மெனப்படும. வேதாந்தம ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம எனறது இதுபற்றியே யாம. இதனை,

* நிகழுசுயஞ் சோதி யாகி நிகிலசாட் சியுமா மான்மா [றும்
புகலும்விஞ் ஞான கோசம் பொருந்தியே விளங்கு மென்
இகழுவிலா விவவான் மாவை யிலக்கிய மாகப பற்றி
அகமென வனுப விப்பா யகண்டமாம் விருத்தி யாலே

என்னும சுருதியின் தாற்பரியத்தானுந் தெளிக.

* விவேகசூடாமணி

4 அவஸ்தாத்திரயம் :—

இந்தப் படத்திற் காட்டியிருக்கும் விஷயங்களை இதனடியிற் காட்டியிருக்கும் திருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்தங்களாகக் கொண்டு, நன்றாகக் கவனித்துப் பொருள் கொள்ளவும்.

(திருஷ்டாந்தம்) (தார்ஷ்டாந்தம்)

1. தீபம் .... ஆத்மா.
2. கபாடம் (கதவு) .... நித்திரை.
3. வாயிற்படி ... மஹத்தத்துவம்.
4. உட்சுவர் ... அவித்தை (காரணதேகம்).
5. பளிங்குமணி (கண்ணாடி) . .. அகங்காரம்.
6. பலகணிகள் (ஜன்னல்கள்) .... ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள்.
7. உள்மனை .... காரணதேகம் விளங்கும் சுழுத்தி.

8. நடுமனை .... சூட்சுமதேகம விளங்கும் சொப்பனம்.
9. முற்றம் .... ஸதூலதேகம விளங்கும ஜாககிரம்.

இப்போது சொன்ன திருஷ்டாந்ததால் ஆத்மாவின் அசலமான இருப்பும, அகங்காரத்துககும அதறகுமஉள்ள பேதமும, நாம அவஸதாத்திரயம அடைவதும நன்ருய் விளஙகும். ஆதம (1) தீபம, சுழுததியில, அவித்தை (4) யுட்சுவரும் நிததிரைக் (2) கதவும கூடின காரணதேக (7) வுள்மனையில் தானே விளங்க, காலகாமாதி பிராணனல் உறக்கக் (2) கதவம திறக்கவும், மஹததத்துவ (3) வாயிற் படிக் கடுத்த அகஙகாரப (5) பளிஙகுமணி, ஆதமபிரதி பலனப பிரகாசத்துடன, சொபபன (8) நடுமனையையும், பஞ்சேநதிரியப (6) பலகணிவழி, ஜாககிர (9) முற்றத்தை யும் விளககி, காலகர்மாதி வாயுவால் நித்திராகபாடம மூடவே, நனவுகனவுகளோடு நானற்று, தான் (ஆதமா) மாத்திரம என்றும் விளஙகும்

5. ஜாககிர சொப்பன சுழுததிகளில், நேத்திரம கண்டம ஹிருதய மென்னும ஸதான முன்னிலையாகப போகங்களைப புஜிககினும், அஜ் ஜீவன் முககியஸதானம ஹிருதயமாதலால், அதைவிட்டு எபபோதும நீஙகுகிற தில்லை. மனதுக்கு ஸதானம கண்டம, புததிக்கு ஸதானம முகம் அல்லது ஹிருதயம, அகஙகாரததிற்கு ஹிருதயம அல்லது ஸர்வாஙகமெனறு அனேகவிதமாய்ச சொலலி யிருந்தாலும், இவற்றின் சமஷ்டியாகிற ஒரே மனமென் னும அநதககரணததிறகு, ஹிருதயமே ஸதானமென்று முடிவாகச் சுருதி கூறுகிறது. சாஸதிரங்களில் அனேக விதம சொல்லும். அவற்றை யெல்லாம் ஆராயநதே, சுருக்கமாயும உண்மையாயு முளள மார்க்கததை இவ் விதம் பெரியோரகள கூறியிருககின்றனர். நானென்னும்

அகங்காரத்தின் முக்கிய ஸ்தானம் ஹிருதயமே யென்பது அனுபவம

III. ஜகம்

அவதாரிகை

இதில, உலகின் மித்தியாத்தன்மையும், அது நமக்கு அன்னிய மிலாமையும் கூறப்படுகின்றன.

1 திருஷ்டி —ஈத்தப பொய்யான உலகத்தைப் பொய்யாக்கி, ஒன்றான பிரஹ்மததை அறிவிப்பதிலேயே வேதத்தின் முக்கியக் கருதது இதை அறிவிப்பதற் காகவே, உலகிற்கு சிருஷ்டி அங்கீகரித்தது அதிலும், மந்த அதிகாரிகளுககுக கிரம சிருஷ்டியால் பிரஹ்மத்தில் பிரகிருதி, மஹத்தத்துவம், தன்மாத்திரை, பூதம, உலகம, தேகம இவைகள கிரமமாய் உண்டாயினவென்று சொல் லும். தீவிர அதிகாரிகளுக்கு, ஆத்மாவாகிற தன்னை அறியாத தோஷத்தால் உண்டான தன் னினைவாலேயே தன் சொப்பனமபோல் இவவுலகம உண்டாயிற்றென யுகபத் சிருஷ்டியாற் சொல்லும எப்படியாவது ஜகம் பொய்யெனச் சாதித்து வஸ்துவை அறிவிப்பதிலேயே தாற்பரியம

2. திருக்குதிருசியவிவேகம :—

திருசியம் (ஜடம்)	....	திருக்கு (பார்ப்பது).
தேககடாதி	....	கண்.
கண்	....	சக்ஷுரிந்திரியம்.
சக்ஷு	....	மனம்.
மனம்	....	ஜீவன்.
ஜீவன்	....	அறிவு.

இப்படி அறிவாகிற நாமே எல்லாப்பதார்த்தங்களையும அறிவதால் நாமே திருககு. மற்ற கடாநதமாயுள்ள விஷயஙகள் நம்மால் அறியபபடுவதால் திருசியம இத் திருககு திருசியங்களிலும, ஒன்று மறறொன்றுசகுத திருக்காயிருப்பினும், அது வேறொன்றுககுத் திருசியமா யிருப்பதால, அவை உண்மையில திருககாகா நாம ஒன்றாலும அறியபபடாததால் திருசிய மாகாவிட்டாலும, எல்லாவற்றையும அறிவதால திருககே யாயினும, அதுவும திருசியத்தைப் பறறியே வந்த தல்லது, உண்மையில திருசியம் நமக்கன்னிய மில்லாததால, திருக்கும அல்ல. ஆகவே நமக்கு உண்மையில இரண்டும இலலை நாம் ஒருவனே திருக்கு திருசியங்கட்கு உட்படாதவன் மற்றவை உட்பட்டனவே.

IV. ஜீவன்

அவதாரிகை

இதில், ஆத்மாவே ஜீவனென்று, ஜீவனுடைய இலக்ஷணம் விவரமாகக கூறபபடுகிறது.

நானென்பதையன்றி மனமில்லை மனமும அகங்காரமும் ஒன்றே மற்ற புத்தி, சித்தமும இதுவே. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம—இவையெல்லாம் ஒரேமனந தான்; ஒருவனுக்கு அநத அநத வேலையில், அநத அநத நாமம் வருவதுபோல், இம் மனமாகிற அகங்காரத்தையன்றி ஜீவன் வேறில்லை அகஙகாரம உண்டாகும் போதே, பழுக்கக் காய்சசின இருமபுக்குண்டுபோல ஆதமசுபாவததோடும் அததியாஸமாய்த் தோற்றுகிறது. இருமபுக்குண்டில் அக்கினி இருககினறதே; அதன் தாற்

பரியம் என்ன? அபேதமாயிருக்கிறதென்று அர்த்தம் பழுக்கக்க காய்ந்த இரும்புக்குண்டைப் போல, ஆத்மா வுடன் தாதாத்மியமாயக் கூடியிருக்கும் அஹங்காரரூபனே ஜீவனுதலால், அஹங்காரம் சித்ப்ரகாசத்தோடு கூடி யிருக்கும் மனமாகிற அஹங்காரரூப ஜீவனை யன்றி மேற்படி ஜீவஸாக்ஷி யாகிற ஆத்மா இல்லை. அவ்வாத மாவே, முற்கூறிய குண்டில் உள்ள அக்னிபோல் தாக்கின்றி, ஹிருதயத்தில் விளங்குவதன்றி, ஆகாசம்போல ஞானமாத்திரமாய், ஏகமாய் விளங்கும் பிரஹ்மமாகப் பிரகாசிக்கிறது. குண்டு = அஹங்காரம், நெருப்புச்சுண்டு = ஜீவன்; குண்டிலிருக்கும் அக்கினிமாத்திரம் = ஸாக்ஷி யாகிய ஆத்மா; ஏகமாயுள்ள அக்னிஜ்வாலை = எங்கும் உள்ள ஸர்வஸாக்ஷியாகிய பிரஹ்மம்

V. பரம்

அவதாரிகை

இதில், ஆத்மசொரூபமே கடவுளுடைய சொரூபமென்று, அதாவது, அஹம்சொரூபமான ஆத்மாகாரமாகவே சுவாமி யிருக்கிறாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஹிருதயமென்றும் மனமென்றும் சொல்லுவது, அந்தர் பஹிராய்த் தோன்றும் தத்துவங்களின் சேர்க்கையே. தத்துவங்கள் என்றால் வஸ்துக்கள். (தத்துவம் என்பதற்குப் பொருள்:—1 வஸ்து அல்லது பதார்த்தம்; 2 பிரஹ்மம்; 3 நிஜம் அல்லது உண்மை, 4 தத் = அது, த்வம் = நீ; தத்துவம் = அது நீ இப்படி அநேக அர்த்தங்கள் உள) ஆகையால், வெளியில் காணும் தேகம் உலகம் முதலியவை மனோரூபமேயாம். அதாவது ஹிருதய கமலமே எல்லாரூபமாயும் விளங்குகிறது. இப்படி

ஸர்வாத்மகமான (எல்லா உருவங்களுமான) ஹிருதய கமலமத்தியில், அதாவது மனாகாசத்தில், நானென்னும் ஆத்மஜோதி பிரகாசிக்கிறது இப்படி ஒவ்வொரு தேகத்திலும் விளங்குவதால், இதற்கு ஸாக்ஷியென்றும், துரிய மென்றும் பெயருரைப்பர். இந்த நானென்னும் ஜோதியின் அந்தர்கதமாய், ஸர்வ தேகங்களிலும் ஏகமாய், நானற்று விளங்கும் பரப்பிரஹ்ம மாகிற ஆத்மாகாசமே (ஞானாகாசமே) யதார்த்த வஸ்து இதுவே துரியாதீதம். தீபத்தின் உள்ளில் உள்ள, அந்தக் காலிபிடத்தில் உள்ள பூதாகாசமானது, அந்த ஜ்வாலையின் உள்ளும் புறமும் நிறைந்து, எல்லையற்று விளங்குவது போலவே, ஞானகாச மென்னும் வஸ்து, துரியஜோதியின் உள்ளும் புறமும் எல்லையற்று விளங்குவதாகவே பாவிக்கட்டும். இந்த ஜ்வாலையோடு அபேதமாய், எங்கும் எல்லையற்று விளங்குவதே சொரூபமாம ஜ்வாலையைப் பற்றிக் கவனிக்க வேண்டாம. நானற்ற இடமே வஸ்துவென்று தெரிந்தாற் போதும. பிரஹ்மசொரூபமானது ஆத்மசொரூபமாகத் தன் ஹிருதயத்தில் நிவஸிப்பதற்கு, ஸாவஜனங்களும் 'நான், நா'னென்று, மார்பைத் தொட்டுக் காட்டுவதே போதுமான ஸாக்ஷி. எல்லா ஜீவாகளின் ஹிருதயத்தில் பிரகாசிக்கிறபடியால், பிரஹ்மத்திற்கு ஹிருதயமென்று ஒரு பெயருண்டு. 'அஹம், அஹ மென்று ஹிருதயத்தில் தன்மயமாய் விளங்கும் தெய்வத்தை விட்டு, அன்னியமாயிருப்பதாய்த் தேடுதல் கையிலிருக்கும் அதி அபூர்வமான கௌஸ்துப ரத்தினத்தைத் தூர எறிந்துவிட்டு, அற்பமான சங்குமணியைத் தேடுவதற்குச் சமான'மென்று வஸிஷ்டரும் சொல்லியிருக்கிறா. நம்மை சிருஷ்டித்து, இரக்ஷித்து, சங்கரிக்கும் ஒன்றான ஆத்மாவாகிற கடவுளை, கணபதி, பிரமமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேஸ்வரன்,

ஸதாசிவன் முதலிய நானுரூபங்களாகப் பாவனையால் உண்டாக்கிக் கெடுப்பது மகாபாப மென்றே வேதாந்திகள் சொல்லுவார்கள்.

VI. பிரஹ்மவித்தை

அவதாரிகை

[இதில், பிரஹ்மத்தை அறியும் மார்க்கம் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.]

பிரஹ்மபுர மென்னும் தேகமாகிய பட்டணத்தில், ஹிருதயகமலாஸனத்தில் வசிக்கும் ஜீவனாகிய சிவலிங்கத்தை யறிய, தேகாதிகளை நானென்று பஹிர்முகத்தில் சஞ்சரிக்கும் அகங்காரரூப மனதை ஹிருதயத்தில் அடக்கி, தேகாதிகளில் அஹம்புத்தி நீங்கி, தேகத்திலிருக்கும் நான் யார்? என்னும் விசாரத்தோடு, இருந்தபடியிருந்து நிச்சலமாக விசாரிக்குங்கால், அஹம் அஹம் என்னும் ஸ்புரிப்பு ஸூக்ஷ்மமாய்த் தோற்றும். அந்த நானாகும் (அஹமென்னும்) ஆத்மசொரூபமே, எல்லாமாய், அல்லவுமாய், பாஹ்யாந்தர பேதமின்றி, எங்குமாய் விளங்கும் பரமாத்மசொரூப மென்னும் நிச்சல பாவனையோ டிருத்தல் வேண்டும். இதுவே ஸோஹம் பாவனை யெனப்படும். இதுவே துரிய மெனப்படும். இவ்வித ஸ்புரிப்பு அடங்கின ஸூக்ஷ்மமான இடமே துரியாதீத மென்றும், பின் யோகாஷ்டாங்கத்தில் கூறப்படும் ஜ்வாலா அல்லது ஜோதிரந்தர்க்கதமாய் விளங்கும் ஸர்வ பரிபூரண பரமாத்மா என்றும், ஹிருதயாகாசம் அல்லது தகராகாச மென்றும், மனாகாசம் அல்லது சித்தாகாயமே ஸ்தானமாய்க் கொண்டு எங்கும் பிரகாசிக்கும் ஞானவெளி அல்லது சிதாகாசமென்னும்

சிதம்பரப பிரஹ்மமென்றும், சிவமென்றும, ஆத்மா வென்றும், ஞானமென்றும பலவாறுகச் சொல்லப்படும கடவுளாகிய பரதேவதா வஸ்து. வெகுகாலம, முற்கூறிய அஹமென்னும் ஆதமானுஸந்தான மாகிற ஸோஹம பாவனையால, (ஸ: = பரமாத்மா; அஹம = நானென விளங்கும் ஆத்மா) நிரந்தரம நிச்சலமாய்த் தியானித்து வந்தால, ஹிருதயத்தில உள்ள அஞ்ஞான அந்தகாரமும அஞ்ஞான தறகாரியங்களான ஸாவப பிரதிபந்தங்களும நீங்கி, பரிபூர்ண ஞானமானது லப்தமாகும். இங்ஙனம், தேகாலயமாகிய பட்டணத்தில் ஹிருதயகுகையிலிருக்கும் வஸ்துவை அறிதலே, ஸர்வபரிபூரணமா யிருக்கும வஸ துவை அறிதலாம்; தேகம் அல்லது ஹிருதயமே ஸாவமா யிருப்பதால். "நவத்துவாரத்துடன் கூடிய தேகமாகிய புரியில் ஞானி சுகமாய் வசிப்பான்" என்னும கீதையும்; "தேகமே தேவாலயம், ஜீவனே சிவன்; அவனே ஸோஹம் பாவனையாற் பூஜிக்கின் முக்தி யுண்டாகும்; பஞ்சகோசாத மகமான தேகமே குகையென்றும, ஹிருதயமே குகை யென்றும, அதில வசிக்கும் பரன் குகேசனுவான்" என் னும சுருதியும பிரமாணம். இங்ஙனம பிரஹ்மத்தை அறியும மார்க்கமே தகரோபாஸனை அல்லது தகரவித்தை யென்றும், பிரஹ்மவித்தை யென்றும சொல்லப்படும; இதைக்காட்டிலும் வேறு என்ன சொலலக்கூடும்? ஊகித்து அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

VII. கடவுட்பூஜை

அவதாரிகை

[இதில, ஸ்வாதமபாவனையை (ஸவஸ்வருபஸ்மரணையை) மறவாதிருத்தலே சிறந்த கடவுடபூஜை யென்றும் தபஸென் றும் சொலலப்படுகிறது.]

அஹமபிரஹம பாவனையை விடாதிருக்கவேண்டு மென்பதே நிர்க்குணபூஜையின் தாற்பரியம; அஹம் பிரஹ்மத்தியானமே, யஜ்ஞ, தான, தப, விரத, ஜப, யோக, பூஜை அனைத்துமாதலால் தான் செய்யும நிஷ்டைக்குப் பிரதிபநதமாக என்ன ரூபங்கள் தோன்றினும், மனதை அவ்வழியே செலலவொட்டாமல், ஆதமசொரூபமாகிற தன்னிடத்திலேயே நிறுத்தி, நம்முன்னே என்ன என்ன நடக்கிறது, நடப்பது நடக்கட்டும பார்ககலாமென்று, சாக்ஷியைபபோல் பார்ததுககொண்டிருககப பழகுவதே, அப் பிரதிபந்தம் நீங்கும் உபாயம்; வேறில்லை. தன்னை மாத்திரம் விட்டுவிடக்கூடாது இப்படி ஹ்ருதயததிலுள்ள அஹமசொரூபததில மனதை இருத்துவதே, யோகம், தியானம, ஞானம், பகதி, மநதிரம், ஜபம் முதலிய எல்லா மாம். அஹம்சொரூபமான ஆத்மாகாரமாகவே சுவாமி இருப்பதால், அவரிடத்தில் மனதை நிரந்தரம் லயிக்கச செய்வதுதான், எல்லா உபசாரங்களுமாமென்று சொல்லப பட்டிருக்கிறது. மனமொன்று அடங்கினல், எலலாம் கைவசப்பட்டதாகும். மனதே குண்டலி வேறே ஒரு பாம்பெனல் ஸதூலதிருஷ்டிகளுககுச் சொல்லுவதாம். (ஸதூலதிருஷ்டிகள் = ஸ்தூலபுத்தி யுள்ளவர்கள). ஆறு தார(ஷட்சகர)தரிசனை முதலிய அனைத்தும் மனக் கற்பனையே ஆரமப யோகிகளுக்கே அது. நம்மையே விக்கிரஹாதிகளில் ஆவாஹித்துப் பூஜிக்கிறோம; ஆந்தர பூஜை தெரியாததால். ஆகையால், அனைத்தையும் அறி யும் ஞானமாகிற நம்மைத தெரிநதால், எல்லாம் அறிந்த தாகும். நானுபாவனையோடு கூடியிருககும் நாம், கடவு ளாகிற ஆதமாவைப் பாவித்துப் பாவித்து வந்தால், அநத ஏகபாவனையால் அனேக பாவனைகள் நீங்கி, ஏக பாவனையும் நசிக்க அறிவதே வஸதுவை (கடவுளை) அறிவ

தாம். எப்போதும், ஸர்வ பரிபூர்ணமா யுள்ள ஸ்வாத்ம பாவனையை (ஸ்வஸ்வரூபஸ்மரணையை) மறவாதிருத்தலே முடிவான யோகமும், ஞானமும், மற்றுமுள்ள எல்லா தபசுகளுமாம். தன்னிலையை விட்டு, பஹிர்முகமாய் வியவகாரங்களில் மனது சென்றாலும், ஓ! ஓ! தேகாதிகள் நாம் அல்லவே, நாமார்? என்னும் விசாரத்தால் மறுபடியும் தன்னிலையிலேயே நிறுத்த வேண்டும் நானார் என்னும் விசாரமானது ஸர்வ அனர்த்த நிவிருத்திக்கும், ஆனந்தப்பிராப்திக்கும் முக்கியமான ஹேது எத்தனை தரம் திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னாலும் விஷயம் இவ்வளவு தான்.

VIII. முக்தி

[இதில், ஆத்மாவே நான் அதாவது, சிவோஹ மென்று பல காலம் நிரந்தரம் அனுசந்திக்கும் பிரஹ்மத்தியானமாகிற நித்தியாஸனத்தினாலேயே மோக்ஷ மடையக்கூடு மென்று விளக்குவதுடன் ஜீவன்முக்தன், விதேகமுக்தனுடைய இலக்ஷணங்களும் இசைக்கப்படுகின்றன.]

1. மனோரூபஜீவன் தான் கேவலம் ஆத்மசொரூபமாகவே இருப்பதை மறந்த மறைப்பினாலேயே, ஜீவனென்னும் நாமத்தோடு மனோரூபமாய்ப் பந்தத்தை அடைந்திருப்பதால், எப்போதும் தானாகவே இருக்கும் ஆத்மாவைத் தேடுவது, இடையன் ஆட்டைத் தோள் மேலேயே போட்டுக்கொண்டு, ஆடு எங்கே என்று தேடுவதைப்போலவே இருக்கிறது ஆயினும் தன்னை மறந்த ஜீவன், தன்னை ஆத்மா என்றே ஒருதரம் அறிந்தது கொண்டு, அதுவேயாய்விடும் மோக்ஷத்தை, அதாவது, ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை, பூர்வ ஜன்மாந்தர வாசனைப் பிரதிபந்தத்தால் அடையாமல், அடிக்கடி தான் ஆத்மாவா

பிருபபதை மறநது, தேகாதிகள் நானெனறே பிரமிப் பன். இந்த நெடுநாள வாசனையானது, 'தேகாதிகள் நானல்ல; ஆத்மாவே நா'னென்னும் நெடுநாள் அனு ஸந்தானததாலேயே நீங்கும. ஆதலால், தேகாதிகள் நானென்று பிரமிக்கும மனமென்னும் அகஙகாரரூப ஜீவன், ஸாவ தேவாதமகமாய், தானுயிருக்கும ஆதம தேவனதயே தானென்று, நெடுநாள தன்னைததானே பூஜித்து, வாசனைகளையே ரூபமாய்க் கொண்டிருக்கும் மனதை ஜயித்து, ஆத்மஸாக்ஷாத்கார மாகிற பிரஹம கைவல்யததை அடையவேண்டும். மனோநாசம் செய்த ஆத்மானுஸநதானமானது, பிணஞசுடு தடிபோல் தானும் நீங்கிவிடும. இதுவே முததி ஆதமா, ஞானம், அறிவு பிரஹமம, சிவம் முதலியன ஒரு வஸதுவே. ஒருவன் ஒரு பெரிய உததியோகஸதனைப பார்ததுகொண்டு, தான் உத்தியோகஸதன் ஆவானு? அதறகான முயற்சி செய்து அநத நிலையை அடைநதால ஆவான். அதுபோல, மனோ மயமாய்ப பந்தபபட்டிருக்கும ஜீவன், ஆத்மாவே தானென்று ஒருதரம் அறிநததுகொண்டு, ஆதமாவாகிற தெய்வம ஆய்விடுவானு? மனதை நாசம செய்தாலன்றிக் கூடாதல்லவோ? தரித்திரன் இராஜாவைப் பார்த்ததா லேயே, நான் இராஜாவென்றால ஆவானு? அதுபோல, ஆத்மாவே நான், அதாவது சிவோஹமென்றே, பலகாலம் நிரநதரம் அநுஸநதிதது, மனதாகிற பாசத்தை வென்று லல்லாமல், மனோபசமன ரூபமான பரமசீதள சிவம் அடையப்படாது. "ஜீவனே சிவன், சிவனே ஜீவன்; அநத ஜீவன் கேவலம சிவனேதான்; உமியாற் கட்டுப்பட் டிருக்கிறவரையில நெலலாயிருக்கிறது; உமி நீங்கினுல்அரிசி ஆகிறது. அதுபோலக கர்மபாசத்தாற் கட்டுப்பட்டிருக் கிற வரையில் ஜீவனு யிருக்கிறுன்; அஞஞானபாசம் நீங்கி

ஞல் எப்போதும் சிவனுகின்ற தேவனைப் பிரகாசிக்கின்றான்' என்று சுருதியும் கோஷிக்கின்றது. "ஹிருதயத்திலுள்ள அஞ்ஞானரூப மனமாகிற நானென்னும் சங்கற்பம் நசிக்கிறவரையில், மனமானது ஹிருதயத்தில் தடுக்கப்பட வேண்டியது. இதுவே ஞானம்; இதுவே தியானமுமாம். மற்றவெல்லாம் வாக்கு விஸ்தாரமும் சாஸ்திர விஸ்தாரமுந்தான்" என்று சுருதியிற் சொல்லியபடி, அவனிடத்தில மனதை நிறுத்தி, அவனை அடைவதே முடிவான தாற்பரியம்.

2. பிராமணன் என்ன வேஷம்போட் டாடினுலும அவன் மனதில் நான் பிராமணன் என்னும பாவம எப்படியோ, அப்படியே எந்த வியவகாரங்களில் இருந்தாலும தேகாதி நானெனத் தோன்ருமல் ஆத்மா நானென்னும் திடபாவம வரவேண்டும். இப்படி மனமானது தன்னிலையில் அடங்க அடங்கச் சுகம் ஆவிர்பவிக்கும. அப்பால் மனதில் விஷய சுகதுக்கங்கள தாக்கா. எல்லாம சொப்பனம போலப் பற்றற்றுத் தோன்றும். மனதில், இது நல்லதா? அது நல்லதா? இது செய்யலாமா? அது செய்யலாமா? இவை முதலிய நினைவுகளுக்கு இடங்கொடாமல, நினைப்பு வரு மப்போதே தன்னிடத்தில் அந்நினைப்பை இருத்திவிடவேண்டும். கொஞ்சம் இடங்கொடுத்தால், தலைகீழாய்த் தளளிவிடும; தனக்கு ஹிதமாயிருப்பவனைப்போலிருந்து, கெடுதி செய்விக்கும் ஹிதசத்துருவைப்போல தன்னிலையில இருக்கிற மனது நானென்றும், எனக்கு அதிக வியவகாரங்கள இருக்கின்றனவென்றும் ஸங்கற்பிக்குமா? இப்படிப்பட்ட ஸங்கற்பங்களன்ருே பந்தம். ஆதலால, இவ்வித நினைவுகள் வாசனையால் வந்தாலும, மனதை நினைவின் வழி விடாமல், தன்னிலையில் இருத்த முயல்வதோடு, வியவகாரத்தில் உதாஸீன பாவத்தோடும்

இருக்கவேணடும். தன்னை மறப்பதால் அல்லவா, இவ்வித நினைவுகள உண்டாகி மேன்மேலும அனர்த்தம் உண்டாக்குகின்றன. விவேகத்தால், நானொன்றும் செய்கின்றேனில்லை, எலலாம திரிகரண சேஷ்டைகளே யென்று ஸஙகற்பிப்பது, வாசனையாகின்ற நினைவின் வழி ஓடும மனதைத் தன்னிலையில இருத்த உபாயமே யானாலும், நினைவின்வழி சென்றாலன்றோ முற்கூறிய விவேகத்தால் அதைத் தடுககவேண்டும. ஆதமதேவதை யாகிற தன்னிடததில இருததினதும, அதைவிட்டு நீஙகாமல் வியவகாரத்தில் உதாஸீனபாவத்துடன் இருககிறதுமான மனது—தேகாதிகள நானென்றும ; வியவகாரஙகளில் பிரவிருத்திக்கிறேனென்றும் ; மறுபடியும, விவேகத்தால் நானொன்றும் செயயவில்லை, திரிகரணசேஷ்டைகளேயென்றும—இவை முதலாகிய நினைவுகளை ஸங்கற்பிக்ககூடுமா? எவ்விதத்தாலும மெல்ல மெலலத் தன்னை (கடவுளை) மறவாதிருக்க முயற்சிககவேண்டும அது கைவந்தால் எல்லாம ஸித்தியாகும். மற்றொரு விஷயததிலும் மனதைச் செலுத்தவேண்டாம பித்தனைபபோல் கர்மத்தால் நேரிட்ட வியவகாரங்களைச் செய்தாலும, நான் செய்கின்றே னென்று நினைபபு வராமல், தன்னிலையிலேயே இருக்கவேண்டும. உதாஸீன பாவத்துடன், இவ்வித பகதியை விடாமல், எத்தனையோ தாஸாகள எவ்வளவோ வியவகாரஙகள செய்திருககவில்லையா ?

3. மனமென்பதற்கு ஸத்வகுணமே சுபாவ மாதலால், ஆகாயததைபபோல் ஸவச்சமாயிருப்பதே மனாகாசம். இது ரஜோகுணத்தின் சலனததோடும, தமோகுணத்தின் உலகாகார பரிணாமத்தோடும சேர்ந்து கெட்டிப்பட்டு, ஸதூல மாய்விட்டதால் வஸது தரிசனம் கிடைககிற தில்லை. அதிக ஸதூலமான கட்டபாரை

பால மெல்லிய பட்டு வஸ்திரத்தை இழையிடக்கூடாதது போலவும், காற்றினால் அதிக சலனமுள்ள தீபத்தால அதிஸூக்ஷ்மமான வஸ்துக்களின இலக்ஷணங்களை நிர்ண யிக்கக்கூடாதது போலவும், ஸ்தூலமாயும் சஞ்சலமாயு முள்ள, தமோகுண ரஜோகுண வசத்தான மனத்தால வஸ்துவின் அனுபவம கூடாது; வஸ்து அதிஸூக்ஷ்மமும நிச்சலமுமானதால். அநேக ஜன்மங்களிற் செய்துவந்த நிஷ்காமிய கர்மங்களால, மலம (பாபம) நீங்கின மனது, சற்குரு மூலமாய்ச் சிரவணாதிகள இயற்றி, நெடுங்காலம பிரஹ்மத்தியானமாகிற நிதித்தியாஸனம செய்யவே, மன தின தமோகுண ரூபமான உலகாகாரபரிணாம மடை தலும், ரஜோகுண ரூபமான அவற்றின் சலனங்களும நீங்கும். நீங்கவே, மனம ஸூக்ஷ்மமும் நிச்சலமு மாகும். தியானத்தால ஸூக்ஷ்மமான மனதில், அநந்த சொரூபானந்தம் ஆவிர்ப்பவிக்கும (தோன்றும்)—நிரந்தர தியானத்தால ரஜோகுண தமோகுணங்களை நீக்கவே, அந்த ஸூக்ஷ்ம மனதுக்குச் சொரூபானந்த-ஆவிர்ப பாவம நன்றாய்த் தெரியும. இந்த ஸூக்ஷ்ம மனதோடு சொரூபானுபவ முள்ளவனே ஜீவன்முக்தன். யோகிகள இந்த மனாகாச மூலமே அனைத்தையும அறிகின்றார்கள. இதனையே நிர்க்குணப்பிரஹ்ம மென்று ராமகீதையிற் சொல்லியிருக்கிறது. இவ்வனுபவாதீதமாய், வாக்கு மனதுகட்கு அகோசரமாயுள்ளது நிர்க்குணாதீதப்பிரஹ்மம். அந்த அகண்டாகார ஸ்திதியை அடைந்தவனே விதேகமுக்தன். அதாவது, இந்த ஸூக்ஷ்மமனதும லயித்து, சொரூபத்தின் அனுபவமும இல்லாமல, ஆனந் தக்கடலின் மூழ்கி, ஒன்றும தோற்றாமல் அம்மயமாயிருப பவனே விதேகமுக்தன். மேலொரு நிலையும் இல்லை. இதுவே முடிவு.

4. அஹம்பிரஹ்ம மென்னும் ஆத்மாகார விருத்தி ஸஹஜமாக ஆக, மனச்சலனமும் உலகநினைவும் மெல்ல மெல்ல நீங்கும். அப்போது தடையில்லாததால், நாம பிரஹ்மமாயிருப்பது நன்றாய் அனுபவமாகும். மனமின்றி அனுபவமும் கூடாதாகையால், அதிஸூக்ஷ்மமான விருத்தியோடுங்கூடின மனதால் அம்மயமாகவே அனுபவிக்கலாம். விதேகமுக்தியில் அனுபவமுமில்லை அது கடந்ததில்லை, அதீதமில்லை. தேகம் நாமல்ல, நாம் பிரஹ்ம சொரூபமான ஆத்மாவே - என்னும் திடநிச்சயம் உற்றவனே ஜீவன்முக்தனானாலும், மனோநாசமில்லாதவர்க்குப் பிராரப்தத்தால் தோன்றும் திருஷ்ட விஷயங்களில், ஏக தேசம் துக்கம் தோன்றவுங்கூடும்; ஆனந்தானுபவமும் இருக்காது - மனச்சலனம் நீங்காமையால் நெடுங்கால தியானத்தால், ஸூக்ஷ்மமும் நிச்சலமுமான மனதுக்கே ஜீவன்முக்தியின் ஆனந்தானுபவங் கூடும்.

IX. யோகாஷ்டாங்கம்

அவதாரிகை

[இதில், பிராணபந்தனத்தால் மனதைத் தன்வசப் படுத்தி, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் அடையும் யோகமார்க்கம் கூறப்படுகிறது]

1. முன் அத்தியாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்ட இவ்வித தியானரூப பக்தி ஸித்திப்பதற்கே, இயம நியமாதி அங்கங்களும் ஸாதனமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவை யோகாங்க, ஞானாங்கபேதத்தால் இரு பிரிவாயிருக்கும். பிராணபந்தனஞ் செய்வது யோகமும், மனோநிக்கிரகஞ் செய்வது ஞானமுமாம். அவரவர் வாசனைப்படி, அந்த அந்தப் பக்குவிகட்கு, இரண்டி

லொன்று சுலபமா யிருக்கும் யோகத்தின் பிராணபந்தனத்தால் மனமும், ஞானத்தின் மனோநிக்கிரகத்தால் பிராணனும் பந்தப்படுவதால், இரண்டும் ஒன்றேயாம். மனதின் அடக்கமே இரண்டின் தாற்பரியமும்

2. இயமம், நியமம், ஆஸனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், ஸமாதி ஆகிய இவ்வெட்டும் யோகாங்கங்களாம். இவற்றுள் பிராணாயாமமாவது, ரேசகம் பூரகம் கும்பகம் மூன்றும் சேர்ந்தது ரேசகமாவது, பிராணவாயுவை வெளிவிடல் பூரகமாவது, பிராணவாயுவை உள்ளே இழுத்தல். கும்பகமாவது பிராணவாயுவை உள்ளே தம்பித்தல். ஸர்வசாஸ்திரங்களிலும், ரேசக பூரக மாத்திரைகள் சமமாயும், கும்பகம் இரண்டு பங்கும் செய்யவே சொல்லியிருக்க, இராஜயோக சாஸ்திரத்தில், பூரகத்தில் நான்குபங்கு கும்பகமும் இரண்டு பங்கு ரேசகமும் செய்யச் சொல்லியிருக்கிறது. அதிலும் இதுவே உத்தமமாயிருக்கும். முற்கூறியவண்ணம் ரேசக பூரக கும்பகங்க ளடங்கிய பிராணாயாமத்தை, தன்னால் இயன்ற வளவு மிருதுவாய், கிரமமாய் அப்யஸித்துவரின் சரீரத்தில் ஓர்வித இளைப்புடன், சலனமற்று ஆனந்தமாயிருப்பதற்கான இச்சை கிரமமாக மனதிற்குண்டாம். பின்பு பிரத்தியாகாரத்துக்கு ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதாவது, பாஹியத்திலுள்ள நாமரூப விஷயங்களில் மனது செல்லாமல் ஒருவழிப்படுத்துவதாம். இதுவரையில் ஓடியுழன்ற மனதானது, ஓர் நிலையில் நிற்பது அருமையானதால், இதற்கு, (1) பிரணவம் முதலிய மந்திரோச்சாரணம் (மானஸிகமாக); (2) புருவமத்திய நாட்டம்; (3) நாசிகாக்கிரத்தில் திருஷ்டி வைத்திருத்தல்; (4) செவிகளில் உண்டாகும் நாதத்தை மாற்றி மிருதுவாக அனுஸந்தித்தல்; அதாவது, இடது செவியில் உண்டாகும் சத்

தத்தை வலது செவியாலும், வலது செவியில் உண்டா கும் சத்தத்தை இடது செவியாலும் மெல்லக் கேட்பது; இவைகளால், மனது ஒருமைப்பட்டு, ஓரிடமே இருக்க யோக்கியமாகும். பின்பு தாரணை செய்யவேண்டும். தாரணையாவது, மனதைத் தியான யோக்கியமான ஓர் ஸ்தானத்தில் இருத்துவதாம். ஹிருதயமும் பிரஹமரந்திரமுமே சிரேஷ்டமான தியான யோக்கிய ஸ்தானங்களாம் இவ்விரு இடங்களிலுள்ள அஷ்டதள பத்மங்களின் மத்தியில், (பிரஹமரந்திரத்திலுள்ளது ஸஹஸ்ரதள பத்மமானாலும், 125 சிறு தளங்க ளடங்கிய அஷ்டதள பத்மமேயாம்) தன் உபாஸ்ய தேவதையையாவது, அல்லது, அத் தேவதா சொரூபமே தீபஜ்வாலை போலப் பிரகாசித்துக்கொண் டிருப்பதாகவாவது பாவித்து, மனதை அதில் ஸ்திரமாய் நிறுத்துவதே தாரணையாம். இவவண்ணம் நிறுத்தியபின், தன் உபாஸ்ய தேவதை யன்றித் தானில்லை யென்று, அல்லது அத் தேஜோரூபமே தன் ஆத்மசொரூப மென்று அதாவது, ஸோஹமபாவனையால் தியானிப்பதே தியானமாம். "எங்குமுள்ள பிரஹம சொரூபமே ஹிருதயத்தில் புத்திஸாக்ஷியா யஹமென்ப பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்" என்னும் சுருதியால், அங்ஙனமிருக்கும் நான் யார்? என்னும் விசாரத்தால் விசாரிக்கில, ஹிருதய கமலத்தில் ஆத்ம தேவதையானவர் அஹம், அஹம என்று (நான், நான் என்று) தான் தானாய் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருப்பர் (ஸ்புரித்துக்கொண் டிருப்பர்). அவ வனுஸந்தானத்திலிருப்பதும் தியானமேயாம. அதிலும் இதுவே சிரேஷ்டம். தன் சக்திக் கேற்றதைச் செய்யலாம். இவ்விதம் தான் செய்யும் தியானத்தின் பரிபாகத்தால், தான் இன்னதென்பதும இன்னது செய்கிறே மென்பதும் தெரியாமல், அதனிடத்

திலேயே மனம் லயித்த, அல்லது, அவ வஹமென்னும ஸ்புரிபபு அடங்கின, அதி ஸூக்ஷமமான ஸ்திதியே ஸமாதியாம் இதில் நித்திரை மாத்திரம வராமல் ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாத்துவநதால, சிரேஷ்டமான சிரேயஸைக கொடுக்கும. இவைகளைத தினநதோறும, கிரமமாய் தன்னுல் இயன்ற வளவு அனுஸநதித்து வநதால, மனோவிசிராநதி ரூபமான சிரேஷ்ட கதியை சீககிரததில ஈச்வரன் அனுககிரகிபபார் அஷ்டாஙகயோகப பிரிவுகளும, அவறறின் விஷயங்களும சாஸதிரங்களில விஸதாரமாய்க கூறியிருப்பதால, வேணடியவளவு சுருககி எழுதலாயிற்று. நன்ருய் விஸதாரமாய அறியவேண்டில், யோகசாஸதிரானுஷ்டானுனுபவமுள்ள பெரியவர்களைக்கேட்டு, விஸதாரமாய் அறிநதுகொள்ளலாம்.

3. **பிரணவம்**:—பிரணவமானது - அகார, உகார, மகார, அாத்தமாததிரை யென்று - மூன்றரை மாததிரைகள் கூடிய ஓங்காரமாம. இவற்றில அகாரம ஜாககிராவஸதை யென்றும, விசுவஜீவ னென்றும, ஸதூலதேகமென்றும, சிருஷ்டி யென்றும்; உகாரம் சொபபனுவஸதை யென்றும, தைஜஸஜீவ னென்றும, ஸூக்ஷமதேகமென்றும, ஸதிதியென்றும், மகாரம் ஸுஷுபதி யென்றும, பிராஞ்ஞ ஜீவனென்றும், காரணதேக மென்றும, சம்ஹாரமென்றும், அாத்தமாத்திரை துரியமென்றும, ஆத்மசொரூப மென்றும், அஹமசொரூப மென்றும; இதற்கபபாற்பட்ட ஸதிதியே, துரியாதீதமாகிய ஆனநதமாததிர சொரூப மென்றும சொலலபபடும மூன்தியானத்திற் கூறிய இந நான்காவதான அஹமசொரூபமே, மற்ற அகார, உகார, மகாரங்களென்னும மூன்று மாத்திரைகள அடங்கியுள்ள அமாததிரை சொரூபமென்றும, மௌன மநதிர மென்றும, அஜபை யென்றும்,

(ஜபியாமல் ஜபித்த லென்றும) பஞசாக்ஷராதி ஸாவ மந திரங்களின் ஸாரமான அதவைத மநதிர மென்றும் கூறப படும். பிரணவத்தின் இவவித யதார்த்த அனுபவம் ஸித திபபதற்கே, முநதிய பிரததியாகாரத்தில் மனேமாததிரம் ஜபிக்கக கூறியிருககிறது.

4. தியானததில, "கைலாயம், வைகுண்டம், பரம பதம முதலனவாயச் சொல்லபபட்ட அஷ்டதளத்தோடு கூடிய, ஸர்வாத்மகமான, ஹிருதய கமலத்தின் மத்தியில அங்குஷ்ட மாததிர பரிமாணமாய், மினனலைப் போல காநதி யுள்ளதாய், தீபஜ்வாலை போலும பிரகாசிககும அவ் வஸதுவைத் தியானிதது, அமிருததத்துவததைப் புருஷன் அடைகிறுன" எனனும சுருதிவாககியப்படியே தியானிககச சொன்னதில, தான்வேறு அதுவேறு என்னும பேத புததியும, பின்னத்தியானமும, வஸதுவில பரிச்சினன புததியும், ஏகதேச புத்தியும உண்டான தாய்த் தோற்றியபடியால, அவைகளை நீகக, அநத ஜ்வாலா காரமே அஹம் அஹமென்று ஸபுரிததுக்கொண்டிருக்கும் நாகிய ஆதமசொருப மாதலால, அன்னியமாய்ப பாவிதத லின்றி, தன்மயமாய்ப பாவிக்கவேண்டு மென றும சொன்னதால, வாக்கியங்களில சமுசயம் தேவை யிலலை. ஸாவ தியானஙகளிலும கடைசியிற் சொன்ன ஆதமததியானமே சிரேஷ்டம அது ஸிததியாலுல் மற்றவை தேவையிலலை, மற்ற தியானங்களும இதில் அநதாபபூத மானபடியாறுன், இது ஸித்திபபதற் காகவே மற்றவைகளும சொல்லபபட்டன. மனப் பரி பாகததுககுத் தகக தியானத்தை அனுஷ்டிககலாம. தியான மாாககங்கள் பேதமாய்த் தோன்றினும் முடி வில் ஒன்றுகவே முடியும. அதைபபறறிச் சஙகிக்கத தேவையிலலை. "தனனை அறிதலே கடவுளை அறிவ

தாகும் தியானிகரும் தன்னை (தன் சொரூபத்தை) அறியாமல், இதரமாய்த் தெய்வ மிருக்கிறதென் றெண்ணித் தியானிபபது, தன்னிழலைக் காலால் அளப்பதற்குச் சமானமாம்; அளகக அளக்கத் தூரமாய்ப் போய்க் கொண்டிருப்பது போல" என்றே சுருதிகள சொல்லுவதால், தானுகின்ற ஆத்மததியானமே சிரேஷ்டம, ஆத்மாவே ஸர்வதேவாத்மக வஸ்து வானபடியால்

X. ஞானுஷ்டாங்கம்

அவதாரிகை

[இதில, அனைததையும் வஸதுமயமாயப பாரததலாகிய "ஏகமேவாதவைதம் பிரஹ்மாஹம்" என்னும் பாவனையால ஆதமஸாக்ஷாதகாரம் அடையும் ஞானமாாக்கம் சொலலப படுகிறது.]

1. ஞானுஷ்டாங்கத்தின் இயமநியமங்களைப பற்றி இங்கு கூறின் விரிவாகும பிராணுயாமத்தின் ரேசகமானது, தேகாதிப் பிரபஞசத்தின் நாமம ரூபமென்னும் இரண்டு அமிசங்களையும் வெளிவிடுதலாம பூரகமாவது, அவைகளில் அனுஸ்யூதமா யிருககிற சத்து, சிதது, ஆனந்தாமிசங்களை கிரகித்தலாம் கும்பகமாவது அங்ஙனம் கிரகித்த அமிசங்களை உள்ளிருததலாம. பிரத்தியாகாரமாவது, முன்னீககிய நாமரூபஙகள் மனதிற் கலவாமற்காத்தலும; தாரணையாவது, பூரித்த அஸதி, பாதி, பிரிய, சச்சிதானந்தாமிசமே தானுகிய ஆத்ம சொரூப மென்று, மனதை வெளி நாடாது ஹிருதயத்தில் இருத்தலும்; தியானமாவது, முற்கூறியபடி நாம ரூபமான பஞசகோசாதமக பிணடேதகத்தை நாமல்லவென்று அபபடியே இருநதி நானுரென்று விசாரிகக, தான் தானய், நான் - நான் என்று ஸ்புரித்துக்கொண்டிருக்கும் அஹம் சொரூபமாய் இடைவிடாதிருததலுமாம்

இவ்விதப் பிராணுயாமாதிகட்கு ஆசனாதி நியமம் வேண்டுவ தின்று. எங்கிருந்தாலும், எப்போதாகிலும் செய்யலாம். எவ்விதத்தாலும் மனதை ஹிருதயத்தில் ஆதம சொரூப மாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் தெய்வத்தினிடத் தில் நிறுத்தி, அவனை மறவாதிருக்கவேண்டியதே முக்கிய தாற்பரியம், மறதியே ஸர்வ அனாத்தங்கட்கும் மூல மென்றும், அதுவே முமுக்ஷுவுகருக் காலனென்றும் பெரியோர்கள் சொல்லுவதால் முதறசொன்ன பிராணு யாமம் அனுவசியமாவென்றால், அவசியமே. முதலாவது அப்பியாசகாலத்திலும், இரண்டாவது எப்போதும், செய்யச் சகாயமாயிருப்பதால். மறவாதிருத்தல், பிராணு யாமம் இவ்விரண்டின் தாற்பரியமும் மனதை ஹிருதயத் தில் நிறுத்துவதே. ஆகையால், எதுகாலபரியந்தம் மனமானது கேவல கும்பகத்தால், அல்லது விசாரத்தால், ஹிருதயத்தில் அடங்கவில்லையோ, அதுபரியந்தமே ரேசக பூரகம் முதலியவை அவசியம்; அப்பால் அனுவசியம். கேவல கும்பகமாவது ரேசகபூரக மின்றியே பிராணனை ஹிருதயத்தில் அடக்கக்கூடிய தன்மை யோகம், ஞான மாகிய இரண்டில், தனக்குப் பிரியமாய்த் தோற்றுவதை யாவது, அல்லது, இரண்டையுமாவது சமயோசிதமாய் அனுசரிக்கலாம்.

2. மனோநாசமே மோக்ஷமாதலால், ஸர்வ சாஸ்தி ரங்களின் தாற்பரியமும் மனதை அடக்குவதிலேயே. யோகம் ஞான மாகிய இரண்டும் மனோநாசத்தின் முக்கிய ஸாதனங்கள். யோக மென்பது பிராண பந்தனம். ஞான மென்பது அனைத்தையும் வஸ்துமயமாய்ப் பாரத் தல்; அதாவது, “ஏகமேவாத்வைதம்பிரஹ்மாஹம” என்னும் பாவம். அவரவா கர்மானுசாரம், இரண்டி லொன்று சுகமாய்த் தோன்றும். முரட்டு மாட்டுக்குப

புல்லைக் காட்டித் தடவி வசப்படுத்துவதுபோல ஞானமும், அடித்துக் கட்டுவதுபோல யோகமு மென்றே அறிஞா கூறுவர் முக்கிய அதிகாரிகள் வேதாந்த விசாரத்தால் வஸ்துநிச்சய மறிந்து, தன்னையும் ஸர்வத்தையும் வஸ்துமயமாய்ப் பார்ப்பதாலும்; சில மத்திம அதிகாரிகள கேவலகும்பகத்தோடு மனதை ஹிருதயத்திலிருத்தி, நெடுநாள், வஸ்துவைத் தியானிப்பதாலும், சில மந்த அதிகாரிகள் பிராணுயாமம் முதலியவைகளாற் கிரமமாக மேற்படி நிலையை அடைவதாலும மனதை அடக்கிக கதிபெறுவாாகள் இக கருத்தைப பற்றியே, மனதை அடக்கும யோகத்தை ஞானுஷ்டாஙகம், யோகாஷ்டாங்கமென இரண்டாய் வகுத்திருக்கின்றனர். பிராணுயாமம் கேவலகும்பகம ஸித்திககும வரையிற் செய்தாற் போதும. அல்லாவிட்டால ரேசக பூரகஙகள இல்லாமல், கேவலகும்பகததையே மெதுவாய் விசாரததோடும் அபபியஸித்து, மனதை ஹிருதயத்திலிருத்தி, நிரநதரததியானரூப பகதியால, ஸமாதி ஸாக்ஷாத்காரங்களை அடையலாம. ஸஹஜமாய்விட்டால், வியவகார காலம போக, மற்றக காலஙக ளெல்லாம அனுஷ்டிககலாம. இடமும் தேடவேண்டிய திலலை எது சௌகரியமாய்த் தோன்றுகிறதோ, அதை அனுஷ்டிககலாம். மனம் கிரமமாக அடஙகினுல் மறற விஷயஙகளை இருநதாலும போனுலும அககரையிலலை. கீதையில, பகவானும யோகிகளைக் காட்டிலும பக்தன் சிரேஷ்டனென்றும, மோக்ஷகாரணசாமககிரியானது ஸவஸவரூபமான ஆதமானுஸநதானரூப பகதியே யென்றும சொலலியிருபபதால, எபபடியாவது நிரநதரமும மனதை அவரிடததிலேயே இருததிவிடும் தீரம் பெற்றுவிட்டால, மற்ற விஷயங்களைபபற்றிப பயபபடுவானேன்?

XI. சந்யாசம்

அவதாரிகை

[இதில ஸங்கறபததியாகமே சநயாசமென்று சொலலபபடுகிறது.]

நானென்னும ஸஙகற்பத தியாகமே சநயாசமன்றி வெளிவிஷயங்களை விடுவதல்ல இநத சநயாசமுள்ளவன் ஏகாங்கியானாலும, அபார சமசாரத்தில் இருநதாலும், அவனுககு இரண்டும் ஒன்றாகவே தோன்றும். உதாரணமாக "வேறுவிஷயத்தில் மனதைச செலுத்தியிருக்கும்போது, பக்கத்திலுளளது தோன்றாததுபோல, ஞானி எவவளவு வியவகாரஙகள செய்யினும, நான் என்பது உண்டாகாமல, தன்னிடத்தில் மனதிருப்பதால், ஒன்றும் செய்யாதவனேயாம தானசையாமல் படுததிருநதும கனவில தலைகீழாய் விழுவதாய்க் காணபதுபோல, அஞ்ஞானி (நான் என்பதறாதவன்) ஏகாநதனாய், ஸதா நிஷ்டையிலிருநதாலும, ஸர்வ வியவகாரஙகளுஞ செய்தவனே யாவன்" என்று வஸிஷ்ட வாக்கியம.

XII. முடிவு

ஸாத்விக ஆகார முட்கொண்டு, திடமுயற்சியுடன் ஸாவானாத்தத்துககும ஹேதுவான நானென்னும மனோ வியாபாரத்தை நீககிவிடுவது நம்மால் இயன்ற காரியம. நான் என்பதை யன்றி நினைபபும், நினைப்பை யன்றிப பிரமையு முணடாகுமா? ஆகலின்,

ஆன்மத் தியான மனவரதஞ செய்துநீ
மேன்மையாம வீட்டின்ப மேவு.

இதுவே யிநநூற் கருதது.

விசாரசஙகிரகம
முற்றிறறு

ஓம்

ஸ்ரீ ரமணபரமாத்மனே நம:

உபதேசமஞ்சரி

மங்கலம்

நேரிசைவெண்பா

ஆக்கலா தித்தொழில்க ளாற்றியுமெ ளத்தனையுந்
தாக்கிலா துள்ளதனைத் தந்துயிரைக் - காக்குஞ்
சுகரமணன் வாக்கைத் தொகுத்திடற் கன்னோன்
றுகளாறுநற் றாளே துணை.

நூன்மகிமை

1. ஸ்ரீ அநாதி அகண்ட சச்சிதாநந்த பரப்ரஹ்மமே தாமாய் விளங்கும் பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளுடைய செவ்விய பாதாம்புயங்களைத் திரிகரணங்களாலும் பணிந்து, அன்னாருடைய திவ்யோபதேச மணிமலர்களை, வித்துவான்களால் விரும்பத்தக்க உத்தமவதிகாரிகளான முமுக்ஷுக்க ளணிந் துய்யவெய்தற் பொருட்டு, 'உபதேச மஞ்சரி' என்னும் இந்நூலாக அணிபெறச் செய்கின்றேன்.

2. எம் மகாபுருடருடைய எவ்வுபதேச வாக்கியங்களால் அடியேனுடைய சந்தேக விபரீதங்க ளனைத்தும் ஆதித்தன்முன் அந்தகாரமென ஒருங்கொழிந்தனவோ, அம் மகாபுருடரான ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளது அவ்வமுத மொழிகளின் சாரசங்கிரகமே இந்நூலின் வடிவாம்.

3. சர்வ வேதாகமங்களின் சிரமாகவும அகமாகவும் விளஙகுவ தெதுவோ அநத நிததிய ப்ரஹமமே இந்நூலின் பொருளாம்

4 எலலா வுபநிடதஙகளாலும புகழப்படும் மேன்மை பொருநதிய பரஹமவித்துக்களா லடையத தகுநத வுயாநலனெதுவோ ஒப்புயாவறும புருடசாக்ஷாத காரமான அநத ஆன்மசித்தியே இநநூலின் பரமபபிர யோசனமாம.

நூல்

உபதேசப்பிரகரணம்

1 சற்குருவியல் யாது ?

சொரூபததிற் றிரநிலையுடைமை, அபேத திருஷ்டி யுடைமை, எபபோதும் எவ்விடததும் எககாரணத்தாலுங் கலஙகாத தீரமுடைமை யாதியவாம்.

2. சற்சீடவியல் யாது ?

துககநிவிருத்தி சுகபராப்திகளில அளவற்ற விருப் பும் மற்றெவ்வகைப பேற்றினும் அததியநத வெறுப்பு முடைமை.

3. உபதேசவியல் யாது ?

* உபதேசமென்பதற்குப பொருள சமீப இடம என்பதாம. அதாவது சதது சித்து ஆநந்தமென்னு மிலககணஙகள் எதனைப பிரதிபாதிககின்றனவோ அவ விலக்கியப பொருளாகிய குரு, (தனது ஸவபாவ) நிலையி னின்றும பிரிவுற்று சதா விடயபரிணமஙக ளடைநது சுக துக்கங்களா லடிபட்டுத் தளர்வெய்தும ஜீவனாகிய சீடனை

* உபதேசம் - உப + தேசம் ; உப - சமீபம், தேசம் - இடம்.

அங்ஙன மகலவொட்டாது எப்போதுந தன்னிலையி லபேத மாகப பொருநதச் செய்தல்

மற்றும ‘சேய்மைப் பொருளை யண்மையிற காட்டல’ என்பதும் பொருநதும. அதாவது எது தூரமாகவும் தன்னி லன்னியமாகவும உள்ளதெனச சீடனாற் கருதப் படுகின்றதோ அநத பரஹமம் சமீபமாகவும அனன்னிய மாகவும உளளதென்பதை யுணாததலாம்.

4 குருநிலையென்ப தான்மநிலையே யெனின், எத்தகைய மேலான பண்டிதனாயினும் அணிமாவாதி பெற்ற சித்தனாயினும் குருகடாக்ஷத்தாலன்றி ஆன்மசித்தி பெறக்கூடாதென்ற சித்தாந்தத்தி னிரகசியம் யாது ?

பாரமார்த்திகத்தில் குருநிலையென்பது தன் (ஆன்ம) நிலையே யெனினும, அஞ்ஞானத்தால் ஜீவத்வ மடைநதுள்ள ஆன்மாவுககு குருகடாக்ஷததா லன்றி ஸ்வபாவ நிலை விளஙக லரிதாகலான் அங்ஙனங கூறபபடுகிறது

சற்குரு சாந்நித்ய பலத்தாலேயே சகல விருததிகளு மடஙகி நிற்றலும, கல்விககடலைக கரைகண்டனமென் றிறு மாநதுள்ளா னொருவனையும, செயற்கரியனவுஞ செய்ய வலலேமென் றிறுமாந்துளளா னொருவனையும், முறையே கலையனைதது மொருங்கு கற்ற நின்னைக கற்றனையோ? அருளுசெயலு மாறறவலல நின்னைக் கண்டனையோ? என வினவின் தலை குனிந்து வாளாவிருத்தலுமே, முறையே குருவநுகரகத்தாலேயே தன்னை யறிதல் கூடுமெனற்கும வேறெததகைய சாமர்ததியங்களாலும அது கூடாதெனற் கும போதிய சான்றாகும.

5 குருவநுக்ரஹவியல் யாது ?

அது மனவாககுகட் கடங்கியதன்று.

6 அங்ஙனமாயின் சீடன் குருவருளாற் றன தேதார்த்த நிலையை யறிகிருனென லெங்ஙனம்?

அது யானை சிமம சொப்பனத்தால ஜாககிரம பெறு தலை யொச்கும. எங்ஙனம சிஙக தரிசனமாத்திரத்தா லேயே யானை உறககததினின்று விழிபபுறுகின்றதோ அங்ஙனமே குருவின் கிருபாவீக்ஷண்ய மாத்திரததா லேயே சீடனும அஞ்ஞான வுறககததினின்று மெயஞ ஞான விழிபபுறுதல் நிசசயம.

7 சாவேச்வர சொரூபமே சற்குரு சொரூப மென்பத னுண்மை யாது?

எநத ஜீவன் மெய்ஞ்ஞான நிலை அல்லது ஈசவர பதத்தை விருமபி சர்வதா பகதி செய்கிறதோ அநத ஜீவ னுககு சாக்ஷியாகவும அனன்னியனுகவுமுள்ள சாவேச் வரனே அநத பக்தியின் பரிபாக நிலையில் இயலபாகத் தனக் குள்ள சத்துசித்துஆனநத மென்னும மூன்றம்சஙகளோடு கருணையால் நாமரூப மென்னும மற்றிரண் டம்சஙகளுங் கொணடு மனிதனுய் வெளிவநது அநுகரஹ வாயிலாக ஜீவ னைத் தன்மய மாககிககொளளல சிததாநத மாகலான் குருவை ஈச்வரனுகக் கூறுதல பரமாாத்தமே.

8. குருவின்றியே சிலபெரியோர்கள் அறிவறிந்தமைதற் குக் காரணம் யாது?

சில பககுவிகளுககு அவவீசன் அறிவுக்கறிவாக நின்று தத்துவததை யுணாததலுமுண்டு.

9. பக்தி அல்லது சித்தாந்தமார்க்கத்தின் முடிவேது?

திரிகரண சுததியுடன ஆண்டானடிமையாகச் செய்து வரும நிட்காமபகதியின் முடிவில் தன்னுடைய செயலக ளென்பன வெல்லாம் தலைவனுடையவை யாகவே முடி

கின்றன என்ற வுண்மையை உள்ளவா றுணர்ந்து சுதந்தர (மமகார) மற்று விளங்கலாம். சைவ சித்தாந்திகள் கூறும பரபக்தி, இறைபணிநிற்றல் என்பவற்றுக்கும பொருளிதுவே.

10. ஞானம் அல்லது வேதாந்தமாரக்கத்தின் முடிவெது?

நானென்பது ஈச்வரனையன்றி வேறுகவில்லை யென்ற தத்துவ முணர்ந்து கர்த்ருத்வ (அகங்கார) மற்று விளங்கலாம்.

11. இவ்விரு மார்ககங்களுக்கும் முடிவொன்றேயென்பது எவ்வாறு?

எவவாற்ருனும அகங்கார மமகாரங்களின அழிவே வீடாகலானும், அவவிரண்டும ஒன்றையொன்று ஆசரயித்து விளங்கலான் ஒன்றினழிவே மற்ருென்றி னழிவுக்கு ஏதுவாகலானும, மஞேவாககுகட் ககோசரமாகிய மோனநிலை யெய்தற்கு அகஙகாரததைப போக்கற்கான ஞானமார்க்கம, மமகாரத்தைப போக்கறகான பக்தி மார்க்கம் ஆகிய இவ்விரண்டுள் ஒன்றே போதுமாகலான் பக்தி ஞான மாரக்கங்களுக்கு முடி வொன்றே என்பதிற சமசயமில்லை.

குறிப்பு :— தானுள்ளவரையில் தலைவனையு மேற்பதே யாவாககு முடன்பாடாம. தற்போதமிழநத சாயுச்சிய பததைத எளிதாகப் பெறவேணடின், முடிவுவரை இங்ஙனம் கொள்ளலே தகுதியாம.

12 தற்போதவியல் யாது?

நான நானென்னு மகஙகாரவடிவ ஜீவனே தற்போதமெனப்படும. சித்தாகிய ஆன்மாவிற்கும நானென்னுமெண்ணமில்லை; ஜடமாகிய தேகத்திற்கும் நானென்னு

முணர்வில்லை. சிச்சடங்களாகிய இவ்விரண்டுகளு மிடையில் அவாந்தரமாகத் தோன்றி விளங்குவதான இம்மாயா ஜீவனே சகல அனர்த்தங்கட்கும் மூலமானதால் எவ்வுபாயததாலேனும இதை நாசமாக்கிவிட்டால, உள்ளது உளளபடியே விளஙகும. இதுவே மோக்ஷ மெனப்படுகிறது.

உபதேசப்பிரகரணம்

முற்றும்

அப்பியாசப்பிரகரணம்

1. அப்பியாசவியல் யாது?

எவன் ஆன்மசொரூபத்தை சாக்ஷாத்கரிக்க முயல்வானோ அவனிலும் அவ் வான்மவஸ்து வேறாக வின்மையானும், அவனுக்கன்னியமாகவு முயர்வாகவும் அவனடையத்தக்க வஸ்து பிறிதொனறு மின்மையானும், ஆன்ம சாக்ஷாத்கார மென்பது தனது சாக்ஷாத்காரமே யாகலானும், முமுக்ஷுவானவன் நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகத்தால் தன்னை தார்த்த நிலையை சநதேகவிபரீதங்களறத் தெரிநது எபபோதும் தனது ஸ்வபாவஸதிதியினின்று மாறா திருத்தலே ஞானாப்பியாச மெனப்படுவதாம். ஸ்வரூப சாக்ஷாதகாரத்துக்குக கருவி யெனப்படும் விசார மிதுவே.

2. இந்த விசாரமார்க்கம் எல்லா அதிகாரிகளாலும் அநுஷ்டித்தற் கியலுமா?

பக்குவர்க்கே யியலும்; ஏனையோர் தத்தம் மன நிலைக்குரிய சாதனங்களிற் பழகவேண்டும்.

3. இதர சாதனங்கள் எவை?

துதி, ஜபம், தியானம், யோகம், ஞானமாதியவாம்.

௧. துதி :—ஈச்வரனை யுள்ளுருகி வாயாரப் புகழ்ந்து பாடுதல்.

௨. ஜபம் :—மூர்த்திகளின் நாமங்களையேனும், புநிதமான பிரணவம் முதலிய மந்திரங்களையேனும் வாயை விட்டோ, வாய்க்குள்ளேயோ உச்சரிப்பதாம்.

துதி, ஜபம் ஆகிய இவ்விரு சாதனங்களிலும், மனம் சில சமயம் குவிந்தும், சில சமயம் விரிந்துமிருக்கும் இந்நிலையினர்க்கு மனதின் சலனம் எளிதில் விளங்காது.

௩. தியானம் :—மனதையே வாயாகக் கொண்டு உச்சரிக்கும் ஜபமும் பாவனைகளுமாம். இதில் மனதின் நிலை எளிதிற் புலனாகும். எங்ஙனமெனின், மனம் ஏககாலத்தில் குவிதலையும் விரிதலையு மடையாது. தியானத்தி லிருக்கும் போது விடயங்களிலும், விடயங்களி லிருக்கும்போது தியானத்திலும் பிரவிருத்திப்பதில்லை ஆகவே இந்நிலையிலுள்ளோர் அப்போதைக் கப்போது மனதின் சலனங்களை எளிதிலுணர்ந்து இதர சிந்தனைகளினின்று உடனுக்குடன் தடுத்து மனதைத் தியானத்தில் நிறுத்தக்கூடும். தியானத்தின் பரிபாகஸ்திதியே ததாகாரநிலை யாகும்.

தியானமென்பது மனமுதிக்குமிடத்தில அதிசூக்ஷ்மமாக நடப்பதால், அங்கு மனதின் தோற்றவொடுக்கங்கள் உடனுக்குடன் தெரிவாத லரிதன்று.

௪. யோகம் :—சுவாஸத்திற்கும் மனத்திற்கும் உற்பத்திஸ்தான மொன்றே யாகலானும், இவ்விரண்டிலேதேனு மொன்றொடுங்கின் மற்றதும் முயற்சியின்றியே யொடுங்கு மாகலானும், பிராணாயாம முதலிய சாதனங்களா லுண்டாகும் பிராணலயவாயிலாக மனோலய முண்டாகச் செய்யும் பழக்கமாம்.

யோகிகள் ஸஹஸ்ராரமுதலிய லக்ஷ்யங்களில் மனதை லயிக்கச்செய்து எவ்வளவுகாலம் வேண்டுமானாலும் தேக

ஸமரணை யின்றி யிருப்பர். உள்ளவரையில் ஓர்வித சுகத்தில் மூழ்கியிருந்ததாகவே தோன்றும். என்றாலும், லயித்த மனம் வெளிப்படும்போது வ்யவகாரத்தை யடையுமாகலான் பஹிர்முகப்படுந்தோறும் அதைத் தியானம், விசார முதலிய யாதானுமோர் சாதனத்திற் பழக்கி வந்தால் முடிவில் லயித்தலும் மீளலு மில்லா நிலையினை யடையும்.

ரு ஞானம்:—நிரந்தரம் அப்யசிக்கப்படும் தியானம் அல்லது விசாரத்தால் மனதை ஆன்மாகார மடையச் செய்வதான மனோநாசமாம். மனோநாசமே சர்வமுயற்சிகளும் முடிந்த நிலையாம். இந்நிலையினர் எச்சமயத்தும் தமது நிலையினின்று நழுவார். மோன மென்பதும் சும்மா விருத்த லென்பதும் இந்நிலையே.

குறிப்பு.—க. சித்த வொருமைப்பா டடைதற் பொருட்டே சர்வ சாதனங்களும் அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றன. ஏனெனில் நினைத்தல், மறத்தல், விரும்பல், வெறுத்தல், பற்றல், விடல் என்பவாதிய வ்யவகாரங்களனைத்தும் மனோவிகாரங்களே யாகலான், அவையனைத்தும் தன்னிலை யாகா. கேவல நிர்விகார இருப்பு மாத்திரமே தனது ஸ்வபாவமாகும். இங்ஙனம் தனதுண்மையைத் தெரிந்து தானாயிருத்தலையே பந்தநிவிருத்தி யென்றும் கிரந்திநாச மென்றும் சொல்லுகின்றனர். சித்தோபசாந்தி வடிவ இந்நிலை திடப்படுகிறவரையில் 'தன்னை விடாதிருத்தல்,' 'மனதை மற்ற நினைவுகளாற் கெடாதிருத்தல்' ஆகிய இவ்விரண்டுமே சாதகர்க்குரிய இன்றியமையாத சாதனங்களாம்.

உ. மனோலயத்திற்குரிய சாதனங்கள் அளவற்றனவா யுள்ளன வெனினும் அவையனைத்தும் ஒரு முடிவையே யடைகின்றன. எங்ஙனமெனின், யார் யார் எங்

தெந்த லக்ஷ்யங்களில் மனதை யொருமுகப்படுத்துகின்றனரோ, தியான முடிவில மனம் சர்வகற்பனைகளும் நாசமாகப்பெற்று அந்தந்த லக்ஷ்யங்கள மாத்திரமாகவே சேடிக்கக்காண்டலா லென்க இதுவே தியானசித்தியாம. விசாரசீலா விசாரததிறைற் சேடிதத மனதை ப்ரஹமமென் றறிகின்றனா தியானசிலர் தியானத்திற்றேடித்த மனதை தியானலக்ஷ்யமா யறிகின்றனா. இரண்டுக்கும பலமொன்றே யாகலான், எநத சாதனையிலேனும முடிவு வரை இடையறாது முயல்வதே முமுக்ஷுக்களின் கடனும.

4 சும்மாவிருக்கை யென்பது முயற்சியுள்ள நிலையா? முயற்சியற்ற நிலையா?

அது முயறசியற்றதோர் சோம்பல் நிலை யன்று வெளிமுகத்தில் முயற்சிகளென்று சொல்லப்படுகிற உலக வயவகாரங்க ளெவ்வளவும் பரிச்சின்ன மனத்தாலும் இடைவிட்டும் செய்யபபடுகின்றனவே அகமுகத்தில சும்மாவிருக்கை யென்னும ஆன்மவ்யவகாரமோ முழுமனததுடனும் இடையின்றியும செய்யப்படும பூர்ண முயறசியாகும.

வேறெவ் வகையானும் நாசமாகாத மாயையானது முழுமுயற்சி யென்னும இம்மோனத்தாற்றான் நாசமாககப் படுகிறது.

5 மாயையியல் யாது?

எங்கும் எப்போதும் பரிபூர்ணமாய் நிறைந்து ஸ்வயம் பரகாசமாய் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருபபதான ஆன்மா வென்னும் உளள பொருளை இல்லாத பொருளாகவும, எப்போதும எவ்விடத்தும் அபாவமென்று நிர்ணயிக்கப் படுகின்ற ஜக ஜீவ பரமென்னும் இல்லாத பொருள்களை

உள்ள பொருள்களாகவும் நினைக்கச்செய்கிற தெதுவோ அதுவே மாயையாம்.

6. ஆன்மா ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகவும் பரிபூர்ணமாகவும் விளங்குவதானுல், அது மற்ற வுலக வஸ்துக்கள் போன்று, எல்லோராலும் சாமானியமாய் அறியப் படாமலிருப்பதேன் ?

எங்கெங்கே எவ்வெப் பொருள்கள் அறியப்பட்டா லும், ஆன்மா அங்கங்கும் அவ்வப பொருள்களாகத் தன் னையே யறிநததாகும். ஏனென்றால், அறிவு அல்லது விளகக மென்பது ஆன்ம சத்தியே யாம. ஆன்மா வொன்றே சேதனபபொருள ஆன்மாவுக் கன்னியமான தோா பொருளே யில்லை. உண்டெனின், அவையாவும் அசேதனப பொருள்களே யாகலான், அவை ஸ்வயமாகப பிரகாசிக்கவோ தமக்குள் பரஸபரம அறியவோ அறி படவோ இயலா. ஆன்மா தன்னெதாாத்தத்தை இப்படி யறிந்துகொள்ளாத தோஷததாலேயே ஜீவஸவரூபமாய்ப் பிறவிக்கடலில் மூழகித தத்தளிக்கிறது.

7 ஈச்வரன் ஸாவவியாபகனுயினும், 'அவனருளாலே யவன்றுள் வணங்கல்' என்பதாதிய வாக்கியங்களால், ஈச்வரனை யறிதல் அவனருளாலேயே கூடுமென்பது பெறப்படலான், ஈச்வராநுக்ரஹ மின்றி ஜீவன் தன் சுயமுயற்சியால் ஆன்மஸாக்ஷாத்காரம் பெற லெங்ஙனம் ?

ஈச்வரன் என்பதற்கு ஆன்மாவும் அநுகரஹ மென் பதற்குப் பிரசன்னம் அதாவது விளக்கமும் பொருளாக லான, ஈசவரன் விளஙகாததோர் காலமே யில்லை. உலகெங் கும் தேஜோமயமாய்ப் பிரகாசித்துககொண்டிருக்கும் சூரியவிளக்கம கூகையென்னும் பக்ஷிக்குத் தோன்றுதது

அப்பக்ஷியின் திருஷ்டிதோஷமே யன்றி சூரியனின் தோஷமாகுமா? அங்ஙனமே, ஸதோதயமாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆன்மவிளக்கமும் மருளர்க்குத் தோன்றாதது அன்னாரின் திருஷ்டிதோஷமே யன்றி ஆன்மாவின் தோஷ மாகுமா? அநுக்ரஹமே ஸ்வரூபமாயிருத்தலாற்றான் ஈச்வரனுக்குத் திருவருள் என்றதோர் பெயரும் பிரசித்தமாய் வழங்கப்படுகிறது. ஆகவே, நிரந்தரம் அநுக்ரஹத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடைய ஈசவரனுக்கு அநுக்ரஹம் செய்வது எனப்பதோர் வேலையுமில்லை: அநுக்ரஹித்தற்கென ஓர் காலமு மில்லை.

8. தேகத்தில் ஆன்மநிலைக்குரிய ஸ்தான மேது?

வலதுமார்பகத்துள்ள ஹ்ருதய ஸ்தானம் பொதுவாகக் குறிப்பிடப்படும். இதற்கநுபவம் என்னை யெனின், தமது இருப்பைப் பிறர்முன் கூறுங்கால் வலது மார்பகத்தைச் சுட்டியே 'நான்' என்றுரைப்பது எவர்க்கு மியல்பாம். ஒரு சிலர் ஸஹஸ்ராரமே ஆன்மஸ்தான மென்கின்றனர். அங்ஙனமாயின் நித்திரை மயக்கமாதிய காலங்களில் தலைசோர்தல் கூடாது.

9. ஹ்ருதயத்தின் ஸ்வரூபம் யாது?

ஹ்ருதயத்தைப்பற்றி வாணிக்கும் சுருதிகள்,

"இருமுலை நடுமார் படிவயி றிதன்மே
லிருமுப் பொருளுள நிறம்பல விவற்று
ளொருபொரு ளாம்ப லரும்பென வுளளே
யிருவிரல் வலத்தே யிருப்பது மிதயம்.

அதன்முக மிகலுள தகமுள சிறுதுளை
யதனிலா சாதியொ டமர்ந்துள திருந்தம

மதனையா சிரித்துள வகிலமா நாடிக
ளதுவளி மனதொளி யவற்றின திருப்பிடம"

(உளளது நாறபது, அனுபநதம்)

எனககூறினும பரமாரததத்தில் ஹருதயமென்ற சொற்குப் பொருள ஆன்மாவே. அது சத்து சித்து ஆனநதம் நித்தியம பூரணம் என்னு மிலக்கணங்களால வயவஹரிககபபடுவதால், அதற்கு உளவெளி, கீழ்மேல என்பவாதிய பேதங்கள கிடையா. சர்வ நினைவுகளும் எவ்விடத்தொடங்குகின்றனவோ அந் நிச்சலமான இடமே ஆன்மநிலை யெனபபடும். அதன் ஸவரூபததை உள்ளவாறு உணர்நதுநிற்குங்கால் அது தேகத்திறகுள்ளிலோ புறம்பிலோ எனபதாதிய ஆராய்சசிகளுக்கு அஙகு இடமிலலை.

10 புறத்தில் விடயசங்கங்க ளில்லாதகாலத்தும் அகத்தில் மனதின்கண் பலவிடயங்கள் தோன்றற்குக் காரணம் யாது?

அவையனைத்தும் பூர்வ ஸம்ஸ்காரஙகளாம. நிச்சலமான தன இருபபுமாத்திர ஸவபாவ ஸதிதியை விட்டு எதிரிட்டறியும ஜீவ வறிவிற்கே அவை புலனாகின்றன. எஙகெங்கே ஏதேது தோன்றினும அஙகஙகும் 'இவற்றைக் காண்பவன் யார' என்று விசாரித்தால், அவையங்கஙகே நாசமுறும

11 சுழுத்தி, சமாதி முதலிய காலங்களி லில்லாத திரிபுடிகள் ஆன்மாவிற கற்பனையாத லெங்ஙனம்?

ஆன்மாவினின்று, முறையே

க. சிதாபாசம், அதாவது ஓர்விதத் தெளிவு,

உ. ஜீவன் (சிதாபாசன்), அதாவது காண்பான் அல்லது முதல் விருத்தி,

ங. காட்சி, அதாவது உலகம், ஆகியன ஒன்றன்பின் னொன்றாய்த் தோன்றுகின்றன

12. ஆன்மா அறிவறியாமைகளற்றதாயிருக்க, அது உணர்வு வடிவாய்த் தேகமுழுதும் வியாபிக்கிறதென்பதும், கரணேந்திரியங்கட்குச் சேதநத்வங் கொடுக்கிறதென் பது மெவ்வாறு?

தேகமுழுமையும் பரவியுள்ள பல நுண்ணிய நாடிக ளுடைய மூலத்திற்கும் ஆன்ம நிலைக்கும் சம்பந்தமுண் டென்றும், இதுவே ஹ்ருதயக்ரந்தியென்றும், தத்துவ ஞானத்தால இக் கிரந்தி பேதிக்கப்படும் வரையில் இச்சட சம்பந்தங்க ளிருக்குமென்றும், அதிசூக்ஷ்மமானதும் கண் ணுக்குத் தெரியாததுமான மின்சாரசக்தி தந்திகளின் வழியாகச் சென்று பற்பல வற்புத காரியங்களைச் செய்வது போன்று ஆன்மசக்தியும் நாடிகளின் வழியாகச் சென்று தேகமுழுமையும் வியாபித்து கரணேந்திரியங்கட்கு அறிவைக் கொடுக்கிறதென்றும், இக்கட்டு அவிழ்க்கப் பட்டால் ஆன்மா யாதொரு விசேடமுமின்றி எப்போதும் இருந்தபடியே இருக்கு மென்றும் பெரியோர் கூறு கின்றனர்.

13 சாமான்யஞானவடிவஆன்மசைதந்யத்திற்கும்விசேட ஞானவடிவதிரிபுடிகட்கும்சம்பந்தமுண்டாவதெப்படி?

இஃதொருவாறு சினிமா (cinema) என்னும் விநோதக் காட்சியின் நிகழ்வினை யொக்கும். எங்ஙன மெனின் :—

திருஷ்டாந்தத்தில்	தார்ஷ்டாந்தத்தில்
க. உள்ளிருக்கும் தீபத்திற்	ஆன்மாவிற்கும்,

கும

உ.	தீபத்தை சமீபித்திருக்கும் பூதக்கண்ணாடிக்கும்	ஆன்மாவை சமீபித்திருக்கும் ஸத்வகுண மனத்திற்கும்,
௩.	சித்திரத் திரள்களின் கோவையே வடிவான நாடாவிற்கும்	சூக்கும நினைவுகளின் கோவையே வடிவான வாசனைத் தொகுதிக்கும்,
௪	கண்ணாடி, அதிற்றோன்றும் பிரகாசம், தீபம் ஆகிய இம்மூன்றுஞ் சேர்ந்த கண்ணாடிப் பிரகாசத்திற்கும்	மனம், அதிற்றோன்றும் பிரகாசம், ஆன்மா ஆகிய இம்மூன்றுஞ் சேர்ந்த காண்பானல்லது ஜீவனுக்கும்,
ரு.	கண்ணாடியினின்று வெளிப்பட்டுத் திரையிற்றோன்றும் தீபப்பிரகாசத்திற்கும்	மனத்தினின்று வெளிப்பட்டு இந்திரியவாயிலாகப் பிரபஞ்சத்திற்றோன்றும் ஆன்மப்பிரகாசத்திற்கும்,
௬	திரைவெளிச்சத்திற்றோன்றும் நாநா விசித்திர ரூபங்கட்கும்	பிரபஞ்சவெளிச்சத்திற்றோன்றும் நாநாவித நாமரூப திருசிய பதார்த்தங்கட்கும்,
எ.	நாடாவையிழுக்கும் யந்திரத்திற்கும்	வாசனைகளைத் தோற்றுவிக்கும் ஈசவரநியதிக்கும்

சமானங் கொள்ளப்படும்.

கண்ணாடி வழியாய்ச் சித்திரக்கோவைகள்வடிவான நாடா விளங்கும்வரை திரையிலும் தோற்றங்கள் விளங்கல் போன்று, அந்தக்கரணத்தில் வாசனைகளுள்ளவரை ஜாக்ர ஸ்வப்நங்களில் ஜீவனுக்குத் திருசிய பிரபஞ்சங்களுந்

தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். கண்ணாடி நாடாவிலுள்ள தினையத்தனையுருவைப் பனையத்தனையாகவும் ஒரு கணத்திற் பல வுருவங்களையும் தோற்றுவித்தல் போன்று, மனமும் அங்குரம்போன்ற வாசனைகளை விருக்ஷம்போன்றும் நொடிப்போதில் எண்ணிறந்த வுலகங்களையும் தோற்றுவிக்கும். நாடாவின் அபாவகாலத்தில் தோற்றங்களின்றி தீபப்பிரகாசம் மாத்திரமே விளங்கிக்கொண்டிருத்தல் போன்று, விருத்திவடிவவாசனையின் அபாவமான சுழுப்தி மூர்ச்சை சமாதி யாதிய காலங்களில் திரிபுடிக ளின்றி ஆன்மப்பிரகாசமாத்திரமே விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். தீபம் கண்ணாடியாதிகளைப் பிரகாசிப்பித்தும் தான் மாத்திரம் நிர்விகாரியாகவே இருத்தல் போன்று, ஆன்மாவும் சிதாபாசனாதியவற்றைப் பிரகாசிப்பித்தும் தான்மாத்திரம் எப்போதும் நிர்விகாரியாகவே யிருக்கிறது

14. தியானவியல் யாது?

எவ்வவத்தையினும் தன்னிலையினின்று சற்றும் நழுவாமலும் தியானத்திலிருக்கிறே மென்ற நினைவுக்குமிடங் கொடாமலும் ததாகாரமாக நிற்றலாம். இந்நிலையில் அவஸ்தாபேதங்கள் அறப்பறந் தோன்றுமையால் இங்குள்ள வுறக்கமுந் தியானமென்றே கருதப்படும்

15. தியானத்திற்கும் சமாதிக்குமுள்ள பேதம் யாது?

ஸ்வப்பிரயத்ந மனோகற்பிதம் தியானமென்றும், அது இல்லாதது சமாதியென்றும் சொல்லப்படும்.

16. தியானத்தில் அவசியம் கவனிக்கப்படவேண்டிய அம்சங்களேவை?

ஆன்மாவிலுள்ள ஏகாக்கிர நிலையினின்று சற்றும் நழுவாதிருக்க முயற்சித்தலே ஆன்மநிஷ்டனுக் குரிய

முக்கியக் கடமை. நழுவுங்கால் அங்கே தோற்றமாகும் பற்பல மகிமையக் காட்சிகளாகிய ஒளி வெளியாதிய தோற்றங்களை எதிரிட்டறிவதனுலோ, நாதங்களைக் கேட்பதனுலோ, அகத்தேனும் புறத்தேனும் தோற்றும் மூர்த்தி தரிசனங்களைப் பொருளென்று மதித்தலாலோ ஏமாந்து தன்னை யிழந்துவிடக் கூடாது. திருசியங்களை யறியும் அறிவே ஸத்ய மனறெனின் அறிபடும் பொருள்களாய திருசியங்கள ஸத்யமாத லெங்ஙனம்?

குறிப்பு :—

க. அநாத்ம விசாரணைகளிற் போக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் ஆன்மவிசாரணையி லுபயோகித்தால் அதி சீக்கிரத்தில் ஆன்மஸாக்ஷாத்காரம் சித்திக்கும்.

உ. மனத்துக்குத் தன்னிலையிற் பிடிப்பேற்படுகிற வரையில் சாதனைக்கு ஏதேனு மொரு பாவனை அத்தியா வசிய மாகும். இன்றேல், சகலாவத்தையேனும் கேவலாவத்தையேனும் அடிக்கடி வந்து தாக்கும்.

ங. நிர்க்குணோபாசனை யென்று சொல்லப்படும் 'சிவோஹம்,' 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' என்றல் முதலிய பாவனைகளிலேயே காலத்தைக் கழித்துவிடாமல், அவற்றாலடையப்படும் பிரயோசனமான மனோபலம் வாய்க்கப் பெற்ற பின்னர், உள்ளபடியே தன்னைத் தேடும் பழக்கமாகிய விசாரத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும்.

ச. எவ்வாற்றாலேனும் ஒரு விருத்திக்குக்கூட இடந் தராதிருத்தலே சாதனைக்குச் சிறப்பாம்.

17. சாதகன் அனுஷ்டித்தற்கான நியமங்க ளேவை?

மிதாகாரம், மித நித்திரை, மித வார்த்தைகள்.

18. எதுகாறும் சாதனை வேண்டும்?

மனம் முயற்சியின்றியே விருத்தியற்ற நிலையை ஸஹஜமாக அடையும் வரையில், அதாவது அகங்கார மமகாரங்கள் முற்றும் நசிக்கும் வரையில.

19. ஏகாந்தவாசம் என்பதன் பொருள் யாது?

ஆன்மா வ்யாபகவஸ்து வாகலான் அதற்கு ஏகாந்த வாச மென்று தனியானதோ ரிடமில்லை, விருத்தியற்ற நிலையே ஏகாந்தவாச மெனப்படும்.

20. விவேக வியல் யாது?

ஓர்கா லுண்மை யுணர்ந்தபின் வேறொன்றிலும் பிரமைகொள்ளா திருத்தலே விவேகத்திற் கழகு. பரி பூர்ண ப்ரஹ்மத்தில் அணுவேனும் பேத திருஷ்டி யுள்ள வனுக்கே பீதி யுண்டாகிறது. யாவராயினும் தேகபுத்தி யுள்ளளவும் உண்மையை யுணர்ந்தவ ராகார்.

21. ப்ராரப்த வசமாகவே யாவும் நிகழுமேனின் தியா னத்திற் கிடையூறாக சம்பவிக்கும் தடைகளைக் கடப்ப தெவ்வாறு?

ப்ராரப்த மென்பது வெளிமுகத்திற்கே யொழிய உண்முகத்திற் கன்று. உள்ளபடி தன்னைத் தேடுவோன் எவ்வித தடைகளுக்கு மஞ்சான். தடை யென்ற நினைவே பெருந் தடையாம்.

22. சந்யாசாச்ரமம் ஆன்மநிட்டைக்குரிய இன்றியமை யாத சாதனங்களுள் ஒன்றாகுமா?

தேகப்பற்றை நீக்குவதற்குரிய முயற்சியே ஆன்ம நிட்டையெனப்படுகிறது தேகப்பற்றை நீக்குவதற்கோ, பக்குவமும் விசாரமுமே காரண மல்லால் ப்ரஹ்மசாய முதலிய ஆச்ரமங்கள் காரண மாகா. என்னையெனின்,

பற்று மனத் துள்ளது. ப்ரஹ்மசர்ய மாதிய ஆச்ரமச் சின்னங்களோ தேகசம்பந்தமாய் வெளியி லுள்ளன. மனதிலுள்ள பற்றுக்களைத் தேகத்திலுள்ள சின்னங்கள் எப்படித் தவிர்க்கும்? பக்குவ விசாரங்கள் மனதைப் பற்றிய வாகலான் மனதினிடத்தில் அவிசாரத்தால் வந்த பற்றுக்களை அம் மனதின்கட் செய்யப்படும் விசாரத்தா லன்றோ தவிர்த்தல் கூடும். ஆனால் ஸந்யாசஆச்ரம வொழுக்கங்கள் வைராக்கியத்திற்கும், வைராக்கியம் விசாரத்திற்கும் முறையே சாதனங்களாகலான் முமுக்ஷுக்களாற் கொள்ளப்படும் ஸந்யாசஆச்ரமம் வைராக்கிய வாயிலாக விசாரத்திற் கொருவாறு சாதனமா மென்று சொல்லலாம். பக்குவ மின்றி சன்யாசஆச்ரமம் மேற் கொண்டு வாணாள் வீணாக்குவதிலும் இல்லற வொழுக்கத்தால் எவ்வளவோ பலனுண்டு. மனதை ஆத்மா வாகிய தன் யதார்த்த சொரூபத்திற் பொருந்தச்செய்வதற்கு சங்கற்ப விகற்ப வடிவ வ்யாபாரங்களாகிய குடும்பத்தினின்று அதனை விலக்குவதே, அதாவது மனதிலுள்ள சம்சாரங்களைத் தியாகஞ் செய்தலே, ஸன்யாசத்தின் பொருளாம்.

23. கர்த்ருத்வம் அணுவேனு முள்ளவரையில் ஆத்ம ஞானம் சித்திக்கா தென்பதே நியமமாகலான் கிருகஸ்தனாகவுள்ள முமுக்ஷுவானவன் கர்த்ருத்வ மின்றியே தனது கடமைகளைச் செவ்வனே முடித்தல் கூடுமோ?

கர்த்ருத்வத்தைப் பற்றித்தான் காரியம் நடைபெற வேண்டுமென்னும் நியமமில்லாததால், கர்த்தா அல்லது கர்த்ருத்வமின்றிக் கருமம் நடக்குமா என்று சங்கித்தற்கில்லை. கஜானா வுத்தியோகஸ்த னொருவன் நாள் முழு

மையும் தனது வேலையைப் பொறுப்புடனும் சிரத்தை யுடனும் செய்துகொண்டிருபபதாய்ப பிறர் திருஷ்டிக் குத் தோன்றினும், 'இந்தத் திரவியஙகளுககும நமககும் சம்பந்த மில்லை' என்னும் உதாசீனபாவததுடன் கர்த் ருத்வமின்றிய மனத்தனாய்த் தன் கருமத்தைச செவ்வனே செய்து முடித்தல் போன்று, இல்லறஞானியும பாரரப் தானுசாரமாக நிகழும் தனது குடும்பகாரியங்களில உதாசீனபாவத்துடன் நிமித்தமாததிரனு யிருந்துகொண்டு பல காரியங்கள் செய்தல் கூடும் கருமம ஞானத்திற்கும, ஞானம் கருமத்திற்கும் பரஸபரம தடையாகா.

24. தன்னுடைய தேகபோஷணையிலேயே கருத்தின்றிய இல்லறஞானியொருவனால் அன்னன் குடும்பத்திற்கும் குடும்பத்தால் அவனுக்கும் உள்ள பிரயோஜனம்யாது?

தன்னுடைய தேகபோஷணையில் அற்பமுங் கருத் தின்றியவனாயினும் அபபடிப்பட்ட இலலறஞானியின் உழைபபால் அக் குடும்பத்தார் ஜீவிக்கவேண்டிய ப்ரா ரப்தம் அவனுக் கிருக்குமேல் அவன் பரோபகாரியா யிருத்தலும் கூடும். இல்லறவொழுக்கத்தால் ஞானிக் குப் பிரயோசன முண்டோ வெனின், அவன ஏற் கெனவே அவ் வில்லறவொழுக்கங்களை சாதனமாகக் கொணடு எல்லாவிதப் பிரயோஜனங்களின் கூட்டமான தும் மிக மிக மேலானதுமான ஞானபபிரயோசனத்தால் நிரங்குசதிருப்தனாய்விட்டதால் பின்னா அவனுககு அவ் விலலறவொழுக்கத்தால் யாதொரு பிரயோசனமும வேண் டுவதில்லை.

25. சதா பிரவிருத்திவடிவாகவேயுள்ள இல்லறவொழுக் கங்கட் கிடையே நிவிருத்தியும் உபசாந்தியும் வாய்க் குமா றெங்ஙனம் ?

ஞானியின் பிரவிருத்திகள் பரதிருஷ்டியிலுள்ளனவே யன்றி அவன் திருஷ்டியி லின்மையால் அவன் அபார வ்யவகாரங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பவ னாயினும் ஒன்றும செய்யாதவனாகவே யிருக்கிறான். ஆகவே, அப்படிப்பட்டவனுக்குப பிரவிருத்திகளால நிவிருத்திக்கும் சாநதிக்கும சிறிதும் தடையில்லை. ஏனெனின் எல்லா தருமஙகளுமு தன்னை யாச்ரயித்திருக்கின்றனவேயொழிய தானொரு தருமததையும ஆச்ரயித்திருககவில்லை யென்ற தத்துவத்தை யறிந்தவனாதலால் அவன், தன்னை யாதார மாகக் கொண்டு நடக்கும் வ்யவகாரஙகள் அவவளவுக்கும் அமைதியுடன் சாக்ஷிமாத்திரனாகவே யிருநதுகொண்டிருப்பான்.

26. ஞானியின் வியவகாரங்களுக்கு ப்ராரப்தமே காரண மாயினும் அவனாற் செய்யப்படும் கருமங்களின் வாசனைகள் மீண்டும் அவனை யொட்டாவோ?

வாசனைக ளனைத்தும் விட்டவனே ஞானியாகலான், கருமஙகளிலேயே பற்றின்றிய அவனைக் கருமவாசனைகள் எபபடிப் பற்றும்?

27. ப்ரஹ்மசர்ய மென்பதன் பொருள் யாது?

ப்ரஹ்மவிசாரமே ப்ரஹ்மசர்ய மெனப்படும்.

28. ஆச்ரமமுறையில் அநுஷ்டிக்கப்படும் ப்ரஹ்மசாய வொழுக்கங்கள் ஞானத்துக்கு சாதனமாகுமா?

ஞானசாதனங்களாகக் கூறப்படும் இயமநியமாதிக ளவ்வளவும் பரஹ்மசர்ய விரதத்தி லடங்கியவே யாகலான் பரஹ்மசாரிகளால் விதிப்படி யநுஷ்டிக்கத்தக்க நல்லொழுக்கங்கள் அவர்களுடைய ஆத்மார்த்த அபிவிருத்திக்கு மிகவும் சகாயமாகவே யிருக்கின்றன.

29. ப்ரஹ்மசாயஆச்ரமத்திலிருந்தே ஸந்யாசஆச்ரமம் மேற்கோள்ளலாமா ?

அதிகாரிகளுக்கு பரஹமசாய முதலிய ஆச்ரமக் கிரமங்கள அவசியமில்லை. ஸவபாவஸ்திதி இன்னதென் றறிந்தவனுக்கு ஆசரமபேதங்களைபபற்றிய திருஷ்டி யின்மையால் அவனுக்கு எநத ஆசரமமுமம சாதக மாகவோ பாதகமாகவோ தோற்றுவதில்லை.

30. வர்ணாச்ரமதர்மங்களினின்று நழுவுவதால் சாதக னுக்குப் பழுதுண்டா ?

ஞானநுஷ்டானமே மற்றெல்லா அநுஷ்டானங்களின் பரமபபிரயோசன மாகலான், நிரநதர ஞானநுஷ்டான முள்ளவன் எந்த ஆச்ரமத்தி லிருநதாலும அதற்குரிய ஒழுககங்களை யநுஷ்டித்தேதீரவேண்டு மென்னும் விதி அவனுக் கில்லை. அப்படிபபட்டவன் வர்ணாச்ரமதர்மங் களை வழுவின்றி நடத்தல் லோகோபகாரத்தின் பொருட் டாம. அவவொழுக்கங்களை யனுஷ்டித்தலால் நயமோ, விட்டுவிடுவதால் நஷ்டமோ அவனுக்கில்லை.

அப்பியாசப்பிரகரணம்

முற்றும்

அநுபவப்பிரகரணம்

1. சிற்சோதியியல் யாது?

காண்பானுக்குத் தோற்றமாகும்படி நாமரூப வுலகங்க ளெவ்வளவையும் உள்ளும புறம்பும் பிரகாசிப்பிப்ப தெதுவோ ஸ்வயம்பிரகாச சொரூபமான அந்த சச்சித்தாம். அச சிற்சோதியி னிருப்பு அதனால் விளககப்படுகின்ற தோற்றங்களைக கொண்டே யூகிக்கப்படுகிற தல்லால் தனியாக விடயமாவதில்லை.

2. விஞ்ஞானவியல் யாது?

அலையற்ற கடலெனவும அசைவற்ற வாகாயமெனவும் சகலவிருத்திகளு மடங்கியுள்ள நிச்சலமான நிலையெதுவோ சாதகனுக்கு விளஙகக்கூடிய அச் சிநமாத்திரநிலையாம.

3. ஆனந்தவியல் யாது?

சாவ வ்யவகாரங்களு மற்றதும் சுழுப்தியைப்போன்றுள்ளதுமான அவ் விஞ்ஞானநிலையிலுள்ள சுகா (சாந்தா) நுபவமாம. இதனைக் கேவல நிர்விகற்ப நிலை யென்றுங் கூறுவர்.

4. ஆனந்தாதீதவியல் யாது?

வ்யவகாரஙகளற்ற சுழுபதியைப போன்றுள்ள அந் நிலையினின்று நனவிற் சுழுப்தி நிலைபெற்று மாருத சித்தோபசாந்தியுடன் விளங்கும் நிலையாம். இநநிலையில் தேகேநதிரியகரணுதிகளின் சலன மிருநதும், நித்ராமக்ந பாலநியாயம் * போல் அதிற் றனக் கற்பமுந் திருஷ்டி

*உறங்கும் பாலர்கள செயயும் அருநதலாதிய வயவகாரங்கள பிறா திருஷ்டியி லுளளனவே யன்றி அப பாலர்களின் திருஷ்டியி லின்மையால அவாகள் அவ வியவகாரங்களைச் செய்துஞ செயதிலர்.

யின்மையால் இத்தகைய யோகி சாவ வ்யவகாரங்களையுஞ் செய்தும செய்யாதவனாகின்றான். இதனை ஸஹஜநிர்விகற்ப சமாதி யென்றுங் கூறுவர்.

5. சராசர ப்ரபஞ்சங்கள் யாவும் தன்னையே யாச்ரயித்துள்ளன என்பதற் கநுபவம் யாது?

தானென்பதற்குத் தேகியே பொருளாகலானும், சுழுப்தியி லடங்கிக கிடந்த சக்தியானது நானென்ற ஞானத்துடன் வெளிப்பட்ட பின்பே சகல விடயஙகளு மநுபவமாகலானும், காண்பானாகிய தான் அங்கங்கு மிருத்தலானும, தானில்லாவிடத்து அன்னியத் தோற்றஙகள் அற்பமு மின்மையானும, சர்வமும் தன்னிடத்திற் றோன்றி நின் றழிகின்றன வென்பதிற் சிறிதும் சமசய மில்லை.

6. தேகங்களும் அவற்றை யியக்கு மான்மாக்களும் பிரத்யக்ஷத்தில் அங்கங்கு மனந்தமா யிருக்க, ஆன்மா வொன்றே யென்பதற் கநுபவம் யாது?

*தேகோகம்புத்தியையே ஆன்மாவாகக் கொள்ளுகிற பக்ஷத்தில் ஆன்மா பலவே. அவ்வறிவு நசிக்குமிடமே ஆன்மாவாகலான், அங்கு இரண்டாவது பொருளற்பமு மின்மைபற்றி, அங்ஙனங் கூறப்படுகின்றது.

7. ப்ரஹ்மம் மனதிற் ககோசரமாகவும் கோசரமாகவு முள்ள தென்பதற் கநுபவம் யாது?

அது அசுத்த மனதிற் ககோசரமாகவும், சுத்த மனதிற்குக கோசரமாகவு முளளது.

---

*தேகமே நானென்னும் பாவம்: ஹ்ருதயக்ரநதி யென்பதிதுவே. பலவித க்ரநதிகளுள, இநதச சிசசடக்ரநதிபேதமொன்றினலதான் பந்தம் நிவிருத்தியாகிறது.

8. சுத்தாசுத்த மனங்களின் இயல் யாவை?

ப்ரஹ்மத்தினின்று வேறுபட்டு நாநாரூபத்தை யடையும ஆபாச ஸஹித அநிர்வசநீய சக்தியானது எபபோது விவேகத்தால் ஆபாசமற்ற தாகுமோ அப்போது அது சுத்தமன மெனவும், ப்ரஹ்மத்தோடுள்ள அத னைக்கிய ஸதிதி கேவல மெனவும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆபாச ஸஹித சக்தி அசுததமனமெனவும, பரஹ்மத்தோடுள்ள அதன் அனைக்கிய ஸதிதி அகேவல மெனவும் சொல்லப் படுகின்றன.

9. தேகாந்தம்வரை தொடருமென்ற ப்ராரப்தத்தைத் தேகமுள்ள போதே கடத்தல் கூடுமோ?

கூடும். எங்ஙனமெனின், பராரபத மெநதக கர்த் தாவை யாசரயிததுள்ளதோ, தேகான்மாக்களுக கிடையே முளைத்த அவ் வகஙகாரம் தன ததிஷ்டானத்தி லடங்கி யுருவழியின் அதை யாச்ரயிததிருந்த ப்ராரபத மாத்திரம் உயிரததிருத்த லெங்ஙனம்? ஆகவே, நானற்ற விடத்து ப்ராரப்த மின்றென்க.

10 ஆன்மா ஸத்தாகவும் சித்தாகவுமிருக்க, அது ஸத் தஸத்துகட்கும் சிச்சடங்கட்கும் விலக்ஷணப்பொரு ளென்பதற் கேது வென்னை?

ஆன்மா ஸத்தாக விருப்பினும் அது எல்லாமா யிருத்தலான் ஸத்து அஸத்து என்ற துவித வ்யவகாரங் கட் கிடங்கொடாதிருத்தற்பொருட்டு ஸத்தஸத்துகட்கு விலக்ஷணமான தென்றும், அங்ஙனமே அது சிததாக விருப்பினும் தானறிதற்கும் தன்னை யறிவித்தற்கும் அன்னியமொன்று மின்மையான் சிசசடங்கட்கு விலக்ஷண மானதென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

அநுபவப்பிரகரணம முறறும்

ஆரூடப்பிரகரணம்

1. ஞானத்தின் ஆரூடவியல் யாது ?

முயற்சியில்லாதிருந்தும ஆன்மாவிற் கலந்த மனம் மீண்டும எப்போதும் உயிர்த்தெழாதுள்ள நிரநிலையாம். அதாவது, ஒவ்வொருவருக்கும ஸர்வ ஸாதாரணமாகவும் ஸ்வபாவமாகவுமுள்ள "நானுடல்ல, மாடல்ல, ஏனையுயிர்களுமல்ல; ஆனால் மனிதனே" என்னும தேகபாவமெஙஙனமோ அங்ஙனமாகவுள்ள "நான் தேக முதல் நாதமீறாகவுள்ள தததுவங்களல்ல; ஆனால் ஸசசிதானநதவடிவ ஆன்மாவே" என்னும ஸஹஜமான ஆன்மப்ரஜ்ஞையே திடஞான மெனபபடுகிறது.

2. ஞானபூமிகளேழனுள் எந்த பூமியி லுள்ளவன் ஞானி யாவான் ?

நான்காம பூமியி லுள்ளவன்.

3. அங்ஙனமாயின், அதறகுமேல் மற்றும் மூன்று பூமிகள் வகுக்கப்பட்டிருப்பதேன் ?

நான்கு முதல் ஏழு பூமிகள் வரையுமுள்ள இலக்கணங்கள் ஜீவன்முக்தியிலுள்ள அநுபவ பேதங்களைப் பற்றியனவே யொழிய, ஞான மோக்ஷ நிலைகளைப பற்றியன வல்ல. ஞானமோக்ஷ நிலைகள் சம்பநதப்பட்ட வரையில் அந நான்கிலும் அற்பமும பேதமில்லை.

4. மோக்ஷநிலை எல்லோருக்கும் பொதுவாயிருக்க சுருதிகள் வரிஷ்டனை மாத்திரம் மிகுதியும் சிறப்பித்ததேன்?

வரிஷ்டனுடைய நிரநதர சுகாநுபவம் சம்பந்தப்பட்டவரை அதற்கேதுவான பூர்வபுண்ய விசேடம்பற்றி அங்ஙனம சிறப்பிக்கின்றனவே யல்லாது வேறில்லை.

5. நிரந்தர சுகாநுபவத்தை விரும்பாதார் எவருமின்மை யால் எல்லா ஞானிகளும் அவ் வரிஷ்டநிலை பெறக் கூடாமைக் கேது வென்னை?

அது கோரிகையாலும் முயற்சியாலும் அடையப படுவ தன்று. ப்ராரப்தமே அதற்குக் காரணம. நான் காம பூமியிலேயே அகங்காரம் மூலதேதோடு நாசமாவதால் அதறகுமேல் ஒன்றை விரும்பவோ முயலவோ, கர்த்தா வாக வுள்ளவர் யார்? முயற்சியுள்ளவரையில் ஞானிக ளாகார். வரிஷ்டனை விசேடித்துக் கூறும் சுருதிகள் மற்ற மூவரையும் அஞ்ஞானிகள என்கின்றனவோ?

6. சில சுருதிகள், கருவிகரணங்கள் அத்யந்தம் நாச மாகப் பெற்ற விடமே பரநிலை எனக் கூறலால், தேகேந்திரியமாதிய ஸகலானுபவங்களு முள்ளவிடத் தில் அந்நிலை பொருந்துமா றெங்ஙனம்?

அங்ஙனமாயின் கேவல சுழுப்தியினும் அந் நிலைக் குள்ள விசேட மொன்று மில்லையே. அன்றியும் ஓர்போ திருநது மற்றோர்போ தில்லாத அதனை ஸ்வபாவ நிலை எனலெவ்வாறு? அது சிலருக்கு மேற்கூறியவாறு ப்ரா ரபத வசத்தால் சிலகாலம் வரையுமோ தேகாந்தம் வரை யுமோ வாய்க்கிறதேயல்லாமல் அதுதான் முடிந்தநிலை யெனல் பொருநதாது. பொருந்துமெனின், இதுகாறு மேற்பட்டுள்ள எண்ணிறந்த ஞானக்ரந்தங்கட்கும் வேதங் கட்கும ஆசிரியர்களாகவுள்ள பெரியோர்களும ஈச்வரனும் அஞ்ஞானிகள என்றன்றோ பொருள்படும். கருவி கரணங்களற்றவிடத்துத்தான உள்ள தென்ற அப் பரநிலை கருவிகரணங்க ளுள்ளவிடத்தி லின்றெனின், அஃது பரி பூரணப் பொருளாமா றெஙஙனம்? ஞானிகளுடைய பிரவிருத்திக்கும் நிவிருத்திக்கும் ப்ராரப்தமே காரண

மாகலான் ஸஹஜநிர்விகற்பநிலையையே முடிவாகப் பெரியோர் கூறுகின்றனர்.

7. கேவல சுழுப்தி நிலைக்கும் ஜாக்ர சுழுப்தி நிலைக்கும் உள்ள பேதம யாது ?

கேவலசுழுப்தி நிலையில் நினைவுகளே யன்றி நனவு (ஔபதியு)மில்லை. ஜாக்ரசுழுப்தி நிலையில் நனவுமாத்திரம உண்டு. அதனால்தான் நனவிற்சுழுப்தி அதாவது நன வுளள சுழுபதி என்று சொல்லப்படுகிறது.

8. ஆன்மா வொன்றே துரியமாகவும் அதீதமாகவும் சொல்லப்படுவதேன் ?

துரியமென்பதற்கு நான்காவது பதார்த்தமென்பது பொருள். ஜாக்ர ஸ்வபன சுழுப்தியாகிய இம் மூன்றவஸ் தைகளில் முறையே மாறிமாறி யுழன்றுவரும் விச்வ தைஜஸப்ராஜ்ஞர்களாகிய ஜீவத்ரயம ஆன்மா வல்ல. அவற்றிற்கு விலக்ஷணமாகவும் சாக்ஷியாகவுமுளள வஸ் துவே ஆன்மா வென்பதை யுணாத்தற்பொருட்டு துரிய மென்றும, இவ்வுணர் வுண்டாகுங்கால் ஜீவத்ரய மபாவ மாவதால் ஆன்மாவுக்கு சாக்ஷித்வமும் அதாவது நான்கா மவன் என்னும் வ்யவகாரமும அபாவ மாதலைக்கொண்டு துரியாதீத மென்றும சொல்லப்படுகின்றதே யன்றி வேறில்லை.

9 சுருதிகளால் ஞானிகளுக் குண்டாகும் பிரயோசனம். யாது ?

சுருதிகள் கூறும் இலக்கணங்கட் கெல்லாம இலக் கியப் பொருளாக விளங்கும் ஞானிகளுக்கு அவற்றால் யாதொரு பிரயோஜனமு மில்லை.

10. சித்திக்கும் முத்திக்கும் சம்பந்த முண்டா?

விசாரஞானமே முத்திதர வல்லது. சித்திக ளெவ்வளவும் மாயாசத்தியின் பொய்த்தோற்றங்களே. நித்திய சித்தியாகிய ஆன்மசித்தியே சித்தி, தோன்றி மறையக் கூடிய மாயாகாரியங்கள் சித்தி யாகா. இவை புகழ் போக மாதியவற்றி னிச்சையால் கோரி யடையப்படுவனவாம். சிலருக்குக் கோரிக்கையின்றியும் பிராரப்தத்தாலுண்டாகிறது. பரஹமத்தோடு தனக்குள்ள ஐக்கிய நிலேயே ஸர்வசித்திகளின் ப்ராப்தியென் றறி. ஐக்கிய முக்தியென்னும் சிரேஷ்டமான ஸாயுஜ்யபத மிதுவே.

11. மோக்ஷசொரூப மிதுவாயின் அது சில சுருதிகளால் தேகத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டு, ஜீவன், தேகம் நழுவப்பெறுத வகையிற்றான் முக்திபெறுதல் கூடுமெனக் கூறப்படுவதேன்?

பந்தம் எதார்த்தத்தில் சொரூபமாக இருந்தன்றே முக்தியும் அதன் ஆராய்ச்சி யநுபவங்களும் உளவாதல் வேண்டும். புருடனிடத்து பந்தமென்பது நான்கு காலத்தும் பரமார்த்தமாக இல்லே. அது வெறுஞ் சொன்மாத்திரமே யென்பது வேதாந்த சித்தாந்த முரசாகலான், பந்தத்தைப்பற்றி நிகழும் முக்தி யென்னும் வ்யவகாரம் பந்தமே யில்லேயாயின் நிலேபெறுத லெங்ஙனம்? இவ்வெதார்த்த மோராது பந்தமுக்திகளேக் குறித்துப் பலபட விசாரித்தல் சொரூபமாகவில்லாத மலடிமைந்தனிடத்தும் முயற்கொம்பினிடத்தும் முறையே குணகுணங்கள் நீள நிறங்களாதிய விலக்கணங்களே விசாரித்தற் கொப்பென்க.

12. அற்றேல், சுருதிகளில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கும் பந்த முக்திகளின் சொரூபங்க ளவ்வளவும் அசங்கதமும் அசத்தியமு மாகாவோ?

அவை அசங்கதமும் அசத்தியமுமாகா பின்னேயோ வெனின், அவித்தையாற் கற்பிக்கப்பட்டு அநாதியாய் வழங்கிவரும் பந்தமென்னும் மயக்கம் நிவிருத்தியாதற் பொருட்டு வித்தையாற் கற்பிக்கப்பட்டுளதாகும் முக்தி யென்னும் பிரயோகம் அவாந்தரமாக ஒப்பப்பட்டிருப்பதே யன்றி வேறில்லை. முக்தியிலக்கணங்கள் பல விதங்களாகக் கூறப்படலே அது கற்பனை யென்பதற்குப் போதிய சான்றும்.

13 அங்ஙனமாயின் சிரவண மனனாதிய முயற்சிக ளனைத்தும் வியர்த்தமாமே?

வியர்த்தமாகா; பந்தமுத்திகளின்றென்பதை சந்தேக மறத் திடமா யுணாவதே ஸாவபரயத்நங்களாலும் அடையத்தக்க மேலான பிரயோசனமாம் அநுபவ பூர்வமாக இல்லாத பந்தமோக்ஷங்களைத் துணிவா யில்லை யெனக் காண்டலாகிய இப் பிரயோசனம் முற்கூறிய சாதனங் களாலன்றிக் கூடாதாகலான் அம் முயற்சிகள் ஸபலமே யென்க.

14 பந்தமோக்ஷங்க ளில்லையென்பதற் கநுபவ முண்டோ?

அது அநுபவபூர்வமாக நிச்சயிக்கப்படுகிறதேயல்லால் கேவலம் சுருதிபலத்தா லன்று.

15. அநுபவ முளதே லெங்ஙனம்?

பந்தமுக்திகள் கேவலம் புடைபெயர்ச்சிகளே யாம். அவை தமக்கென வேறு சொரூப முடையன வாகா. ஆகவே, அவை சுபாவமாக இயங்கற்பாலன வல்ல.

வேறொன்றன் பரிணாமங்களாகிய அவற்றிற் காதாரமான தோர் முதலை யொப்பல் வேண்டும். பந்தமுக்திகள் யாருக்கென அம்முதலை விசாரிப்புழி, எனக்கென்றும் நானாரென விசாரிப்புழி, சொரூபமாக நான என்றதோர் பொருளே யின்றெனக் காண்போம். காண்புழி, எஞ்சிய பொருள் தான்றாய் இருந்தபடி யிருந்திலகுவது அங்கைக் கனியாய் விளங்கும். இவ் வுண்மை, புறநோக்கில் கேவலம் வாசாமாத்திரத்தாற் காலம்போக்கலை ஓர் கண மேனும் விட்டு அகநோக்கில் உள்ளபடியிருந்து விசாரிப்பார் யாவர்க்குமே, அநுபவரூபமாகத் தெற்றெனத் தோன்றல் ஸஹஜமே யாகலான்—அநுபூதிமான்க ளெல்லோர்க்குமே தானாகிய ஆன்மசொரூபத்தில் பந்தமுக்திகள் ஓர்போது மின்றென்பது ஒருதலை யென்பதிற் சம்சயமே யில்லை.

16 பந்தமுக்திகள் வாஸ்தவமாக இன்றேல், வாஸ்தவமான சோகமோகங்கள் தோன்றக் கணக்கின்றே ?

ஸ்வபாவநிலையினின்று நழுவுங்கால்மாத்திரம் அவை உண்மைபோலத் தோற்றரவாகின்றனவே யொழிய இயற்கைநிலையில் ஓர்போதுந் தோன்றா.

17 இன்னதுதான் தனது ஸ்வபாவநிலை யென்பதை சந்தேகமில்லாமல் எல்லோராலும் அபரோக்ஷமாகத் தெரிந்துகொள்ளல் சாத்தியமா ?

சாத்திய மென்பதிற் சந்தேகமே வேண்டாம்.

18. எங்ஙனம் ?

பிருதிவி முதல் பிரகிருதியீறாக வுள்ள சராசர ப்ரபஞ்சம் யாவும் அபாவமாகும் மூர்ச்சையாதிய காலங்களிலும் தன்னபாவ மின்றென்பது யாவர்க்கு மநுபவமாக

லான் எல்லோர்க்கும் பொதுவான நித்யாபரோக்ஷமாகிய கேவலம ஸத்து (இருப்பு) மாத்திரமே தனது ஸ்வபாவ நிலையாகும். ஏனைய ஞானுநுபவங்களாகவோ அஞ ஞானுநுபவங்களாகவோ நவநவமாகக் கூறப்படும் புடை பெயர்ச்சிக ளவ்வளவும தன் ஸவபாவஸ்திதிக்கு மாறுன வையே யென்பது தீாவை.

ஆருடப்பிரகரணம் முற்றும்

பகவான் ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷிகளது திருவுள வெழுதா மறையினின்று வெளிவநத ஸவாநுபூதிவாக்கியங்களையே வடிவாகக் கொண்ட இந்நூல் துறநதார்தந் தூய்மைமிகு முள்ளங்களைப் பிரகாசிபபிக்கும மெய்ஞ்ஞானப் பொருட் சுடரா யெஞ்ஞான்றும் விளஙகுவ தாம்.

வாழ்த்து

நேரிசை வெண்பா

எம்முதலிங் கெம்மையுங்கொண் டேகமாய் மிஞ்சுமோ
மும்முதற்கும் மூலமா மோனமய—வம்முதலாய்
வீடேன் றுஞ் சீ ரமண வேதியன்றுண் மேதினிவாய்
நீடூழி வாழ்க நிலைத்து.

சற்குரு ஸ்ரீ ரமணபகவான் சேவடி வாழ்க

ஓம்

சாநதி: சாநதி: சாநதி:

சுபம்

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
10	15	கொல்நல	கொள்நல
24	11	யிருளொளி	பிருளொளி
42	16	வரரெங்கன்	வாரெங்கன்
66	15	முறைறவிடா	முறவிடா
67	20	ளித்தரையி	ளித்தரையீ
70	11	வெண்ணவொற	வெண்ணவொரு
72	20	தகுஞகொல்	தகுஞ்சொல்
73	14	மரன்மாவை	மான்மாவை
74	23	தளையுற்று	தனையுற்று
109	4	தன்ளே	தன்னை
113	22	ஜீவமுக்தன்	ஜீவன்முக்தன்
127	8	ஆகசாதி	ஆகாசாதி
132	5	ஆகாதத்தில்	ஆகாசத்தில்
139	6	அகங்காரக பாவனை	அகங்கார சுபாவனை
152	2	சொல்ல	கொல்ல
158	21	லதிருஷ்ம	லதிருக்ஷ்ம
162	22	பரம்	பரப்
166	8	பிரஹமாமந்த	பிரஹமானந்த
172	17	யுபாதிளே	யுபாதிகளை
174	24	பரமானந த	பரமானந்த
175	17	தேசுஅம்	தேசம்
181	5	பிரஹமம்’	பிரஹம’